

Giới thiệu Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2

Đây là phần tiếp theo của truyện Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần

Mọi người nhớ đọc phần 1 trước khi theo dõi nhé.

***

Vũ Nhật Vy cùng cha của mình chuyển đến một thành phố mới sinh sống và học tập tại một ngôi trường danh giá mang tên "Dream".

Tại ngôi trường mới này, nó đã trải qua vô vàn rắc rối, bởi nó bị tai nạn và quên hết tất cả những gì đã xảy ra trước đó.

Cuộc hành trình tìm kiếm kí ức và những bí mật dần được hé lộ.

Thời gian có thể hàn gắn vết thương nhưng không bao giờ xé nát được kí ức, cho dù thời gian có chạy nhanh và xa cách mấy thì quá khứ vẫn luôn đuổi kịp hiện thực

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Xin chào các bạn, vì bên trang truyện "Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần" của mình gặp sự cố và không thể tiếp tục ra chương mới vì vậy mình quyết định cho ra phần hai để những bạn quan tâm đến chuyện của mình có thể tiếp tục đọc một cách dễ dàng hơn

hãy cùng mình theo dõi những diễn biến tiếp theo nhé! chân thành cảm ơn các bạn

nhân đây mình cũng xin được gửi lời xin lỗi đến các bạn đọc giả vì sự ngắt quãng không trọn vẹn này.

Trên thực tế tổ chức của Lão Đại ngoài đào tạo sát thủ ra còn sản xuất chế tạo và buôn bán vũ khí cả hạng nặng, hạng nhẹ đây là nguồn cung cấp vũ khí hiện đại nhất với số lượng lớn cho hầu hết các quốc gia và các tổ chức mafia.

Nếu muốn thiên băng cũng có thể dùng phòng chế tạo của Lão đại để phát minh ra loại vũ khí mình muốn có điều nó không ngu ngốc đến nỗi bỏ thời gian, tiền bạc và công sức ra chỉ để chế tạo và kiểm chứng lại những thứ đã có sẵn, dùng tiền mua vẫn là tiện lợi nhất. suy nghĩ vừa chấm dứt khỏi trí não chiếc ô tô đen bóng loáng đã đỗ ngay trước cửa ngân hàng lớn nhất Việt Nam do Dương kỳ làm chủ, Thiên băng bước xuống xe

bộ đồng phục sang trọng đã được thay thế bằng quần jean đen, áo phông đen có mũ

Thiên băng chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai màu đen trên đầu và đeo thêm một chiếc kính bản to dùng một chút đột nhiên có dự cảm không lành nó cúi người mở cửa xe trang bị thêm một đôi găng tay da, vào thời điểm hiện tại người qua đường khá thưa thớt nên nó không quá nổi bật và thu hút sự chú ý của mọi người, điều này rất thuận tiện.

Vừa đặt chân vào ngân hàng một quản lý đứng tuổi liền bước về phía nó nhìn với ánh mắt ngờ vực, không để người quản lý kịp mở mồm thiên băng lạnh giọng: "020"

người quản lý ngỡ ngàng 1 vài giây sau đó vội vàng dang tay hướng về phía trong có một lối đi dẫn đến phòng kín: "quý khách, xin mời theo hướng này"

theo hướng quản lý, thiên băng vào một phòng trống chỉ có duy nhất một bộ bàn ghế sang trọng, sau khi đã ngồi ngay ngắn người đàn ông kia cúi đầu cung kính: "tiểu thư phiền người ngồi đợi một chút, tôi sẽ đi lấy hàng"

Thiên băng khẽ gật đầu, 5 phút sau quản lý xuất hiện trước mặt nó trên tay nâng niu chiếc vali xách tay nhỏ sau khi đặt hàng lên mặt bàn người đàn ông lại cúi người bước lùi ra khỏi phòng trả lại sự riêng tư

tuy hơi khó chịu trước thái độ cung kính của người quản lý nhưng nó cũng không mấy bận tâm

thao tác nhanh vô cùng nó nhập một dãy số mật mã, chiếc vali kêu một tiếng "cạch" thiên băng mở ra xem hàng, chưa kịp kiểm tra kỹ một tiếng động từ đâu vọng vào, đây là phòng cách âm nên tiếng động vừa rồi không hề rõ ràng dù vậy đối với người nhạy cảm như thiên băng vừa nghe đã cảm thấy rất giống với tiếng súng, thiên băng trở nên thận trọng ánh mắt toát lên sự lạnh lẽo nó nhanh chóng đóng lại chiếc vali. Vừa lúc đó cánh cửa kiên cố đột nhiên

bị một lực mạnh từ bàn chân của người bên ngoài tác động bật mở, khi này người quản lý bước ra không khóa nên hiện tại cửa mới dễ dàng bật tung như thế,

Khi cánh cửa mở ba tên đàn ông cao to bước vào tay chìa súng vào thiên băng, khuôn mặt bịt kín vai đeo balo lớn thoát nhìn, ngu cũng biết là bọn cướp ngân hàng có lẽ những người ngoài kia đều đã bị khống chế

1 tên trong ba người vừa rồi chìa họng súng về phía thiên băng lớn giọng :”Cho tay lên ôm đầu di chuyển đến góc tường, MAU!”

nó vẫn lạnh lùng cười nhạt, chỉ là mấy tên cướp nhỏ bé dám lớn tiếng ở đây đúng là không biết trời cao đất dày, nhận thấy sự lì lợm không phản ứng của nó, tên cướp kia nổi giận ánh mắt đầy hung tợn hất ta định lao đến nhưng bị một tên bên cạnh ngăn lại: “bỏ đi chỉ là một con đàn bà chưa trưởng thành, nó sợ quá ấy mà, mày canh chừng nó”

dứt lời hất ta chuyển ánh mắt đặt lên chiếc vali trên bàn cười khà khà: “ha ha nhìn xem, trong chiếc vali kia chắc chắn có kim cương đấy”

vừa nói hất ta bước lại gần đưa tay chạm vào chiếc vali tính cướp, cùng lúc đó một bàn tay khác cũng đặt vào chiếc vali, nó hừ lạnh: “muốn cướp đồ của tôi? chề mình hường thọ quá lâu sao?”

âm giọng lạnh lẽo khiến ba tên cướp không lạnh mà run, tên ở gần nó phản ứng rất nhanh hất ta chìa súng vào đầu thiên băng, nó nhanh như cắt tóm lấy họng súng dùng ghế làm điểm tựa bật lên quay một góc 120 độ nhảy lên cổ tên cướp kẹp chặt đầu hất ta, rồi xoay tiếp một vòng người đàn ông cao to gãy cổ chết trong tích tắc, hai mắt trợn ngược, hai tên còn lại cũng kịp định thần chúng không ngừng nổ súng bắn về phía nó, thiên băng lộn người xuống dưới dùng xác tên cướp kia làm bia đỡ đạn đồng thời cướp súng trên tay hất

“pằng! pằng” hai phát súng nổ ra, hai viên đạn gim thẳng vào đại não của hai tên cướp còn lại.

thiên băng ném thẳng khẩu súng xuống đất phui sạch quần áo rồi cầm chiếc vali bước ra ngoài, biết rằng bên ngoài còn rất nhiều tên cướp nhưng nếu chúng không cản đường, thiên băng cũng không có ý định phá vỡ kế hoạch của chúng dù sao đây cũng không phải là ngân hàng của nó cũng không phải chuyện cần quan tâm,

tiếc rằng ý nghĩ của những tên cướp thường không tha một ai, thấy bên trong có tiếng súng đồng bọn của ba tên cướp vừa rồi lao vào

nhận ra tình hình, chúng không ngừng nhả đạn, tiếng súng vang tai, nó lập tức lao vào đánh nhanh thắng gọn, thân thể uyển chuyển "dạo chơi" giữa làn mưa đạn bởi không có nhiều thời gian vui đùa, cuộc chiến kéo ra tận trung tâm nơi con tin đang bị uy hiếp, họ co ro, cúm rúm một chỗ

sợ hãi, thấy tiếng đánh nhau và súng nổ liên hồi ai ai đều sợ hãi dù tò mò cũng chẳng dám ngược lên nhìn, trong cái khung cảnh đạn bay như ruồi nhặng này sợ sẩy một giây là chết như chơi, sinh mệnh quý giá không thể vì tính hiếu kỳ làm hại bản thân

thiên băng cướp được khẩu súng nhanh tay bắn những tên còn sót lại, khác với ba tên chết thảm kia bọn chúng chỉ bị hai viên đạn vào tay, hai viên đạn vào chân không thể cử động được, bọn chúng quần quai đau đớn rên la thảm thiết

Nó cúi xuống nhặt chiếc vali rồi đứng dậy định bỏ đi phía xa chợt vọng lại tiếng còi rú của xe cảnh sát cũng đứng, cuộc ẩu đả gây ra động tĩnh lớn như vậy cho dù người trong ngân hàng không gọi thì cảnh sát cũng tự mình tìm đến, quét mắt nhìn “kiệt tác” mình vừa gây ra thiên băng thầm chửi “mẹ kiếp” nó ghét nhất là dính líu đến cảnh sát cho dù thế lực có lớn mạnh đến đâu cũng không thể một tay che trời dính dáng đến pháp luật không phải là một hành động khôn ngoan. kéo chiếc mũ áo phong phủ kín mặt thiên băng nhanh chóng chạy ra ngoài vừa đi vừa gọi điện cho Hàn vũ

- alo anh nghe

- phá hủy toàn bộ hệ thống camera ngân hàng “Z” anh có 10 giây

nó vừa dứt lời Hàn vũ đã vội tắt máy trước, hất ta là chuyện quan trọng thiên băng mới nhờ đến anh giúp có điều thời gian gấp gấp anh chỉ có 10 giây không được lãng phí, nó di chuyển thoăn thoắt lên xe phóng đi vừa lúc cảnh sát cũng đến hiện trường

Khi họ đến tất cả đều trở mắt cả kinh trước khung cảnh máu me và hỗn loạn trước mắt muốn kiểm tra camera cũng không được, camera của ngân hàng đã bị phá hủy quả nhiên là Hàn vũ, anh làm việc rất nhanh và cẩn thận những hệ thống camera xung quanh có hướng chĩa về phía ngân hàng đều bị anh xử lý không bỏ sót một cái nào, cảnh sát lấy lời khai của nhân chứng họ cũng chẳng biết gì nhiều chỉ biết người giết ba tên cướp và làm bị thương những kẻ còn lại là một cô gái mặc đồ đen, đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt không rõ, giọng nói cũng không rõ.

Khi thiên băng về đến nhà cũng là lúc hoàng hôn tắt dần, nghe có vẻ lạ Hà nội tuy đã đầu đông nhưng thỉnh thoảng mặt trời vẫn rọi ánh nắng dịu nhạt xuống nhân gian cùng gió hanh khô có phần oi ức, thiên băng tắm rửa sạch sẽ tiện tay vứt bộ quần áo vừa mặc vào thùng rác, nó bậm môi khó chịu khi phải vận động quá nhiều khiến vết thương trên vai đau âm ỉ.

“tiểu thư” _ quản gia từ ngoài gõ cửa thiên băng đang kiểm tra khẩu súng vừa nhận liền đứng dậy

- quản gia có chuyện gì vậy?

- thiếu gia Lãnh phong đến tìm

- cháu biết rồi

nó từ từ xuống phòng khách Lãnh phong liền đứng dậy: “xây ra chuyện gì? anh nghe Hàn vũ nói...”

nó phẩy tay ngồi xuống: “không sao chỉ là rắc rối nhỏ thôi”

Lãnh phong trở lại về phòng “tốt nhất nên cẩn thận với cảnh sát”

nó gật đầu “em biết, mà anh đến chỉ để cảnh báo thôi sao”

Lãnh phong lắc đầu rồi kéo thiên băng ra ngoài, trước mắt nó là một chiếc moto phân khối lớn sản xuất có giới hạn, sự ngạc nhiên thoáng xuất hiện, nó chưa bao giờ thấy anh chạy moto sao tự nhiên...

không để thiên băng chờ lâu Lãnh phong đội lên đầu nó chiếc nón bảo hiểm rồi nhoèn miệng cười “đưa em đi xõa một lúc”

chiếc moto lớn lao vút đi xé toạc màn đêm, khi trời về khuya thời tiết rất lạnh, gió tấp vào mặt vô cùng sáng khoái cộng với tốc độ và tay lái của Lãnh phong tạo nên sự hoàn hảo không ngờ đến cảm giác giống như đang bay vậy

chiếc moto dừng lại trên một chiếc cầu lớn bên dưới là dòng sông yên ả, thiên băng hào hứng, ở bên cạnh anh dường như trút bỏ mọi muộn phiền nó cũng nhận ra bộ dạng lạnh lùng của mình cũng biến mất, Lãnh phong quay sang nó vẫn thấy thiên băng ngắm nhìn cảnh thành phố khi về đêm, đôi mắt nó long lanh bởi sự phản chiếu của những ánh đèn lung linh phía xa, bất giác trên môi nở một nụ cười hạnh phúc anh xoa đầu thiên băng: “hôm nay thôi nhé”

nó khó hiểu nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi vì không hiểu ý nghĩa trong câu nói vừa rồi, Lãnh phong chợt nghiêm túc anh khẽ sát vào mặt nó: “anh chỉ cho phép em làm như vậy trước mặt anh, không được mang biểu cảm này đứng trước mặt người đàn ông khác”

Thiên băng ngậy người ngắm nhìn người con trai tuyệt mỹ trước mắt vài phút trôi qua, thế rồi bầu trời bỗng dưng đổ mưa, đó là một cơn mưa bay nhỏ nhỏ ngoài việc khiến không khí thêm lạnh thì chẳng có gì đáng bận tâm, đôi mắt thiên băng khép lại rồi mở ra, nó đưa tay như để hứng những giọt mưa miệng lầm bầm: “mưa rồi sao? lại là mưa bay”

ánh mắt long lanh ánh lên tia buồn sâu thẳm đau thương vạn kiếp, nó muốn khóc nhưng trí não lại văng lại câu nói “khi không có ba bên cạnh con tuyệt đối không được khóc” vậy là nước mắt lại chảy ngược vào trong

Thiên băng bỗng bật cười, lãnh phong khom lưng đối diện với đôi mắt tím than, anh hỏi “ghét mưa bay lắm sao?”

nó vẫn cười: “cực kì ghét”

lãnh phong lặng im, anh ôm nó vào lòng nhẹ nhàng: “không sao đâu, hãy để anh ở bên cạnh em”

nó xiết chặt vòng tay ấm áp đáp lại cái ôm của lãnh phong vui đầu sâu vào ngực anh, cả hai cùng hòa quyện trao cho nhau sự ấm áp.

Phía xa một chàng trai khác chợt bật cười nhưng ánh mắt lại vô cùng bi thương, đôi mắt màu hổ phách cup lại biểu hiện sự mệt mỏi và mất mát, mái tóc màu xám khói chuyển động theo gió sôi động mà lòng đau đốn lặng thinh, anh quay lưng bước đi hướng ngược lại với cặp đôi trên cầu. Một người là bạn thân, một là người con gái anh yêu nếu họ hạnh phúc anh nguyện chịu đựng tất cả, bóng lưng cô độc dần biến mất sau màn đêm tăm tối để lại nụ cười buồn theo gió cuốn về một phương trời lạ, gió khẽ ngân nga giai điệu buồn thay lời muốn nói của chàng trai

“cảm ơn em vì đã xuất hiện trong cuộc đời tôi, vì trên thế giới có em nên tôi đã từng muốn có cả thế giới, vì được hít thở chung bầu không khí với em, tôi đã vực dậy sau nỗi đau và ao ước được sống còn khi bản thân mình yếu đuối nhất, này cô gái đến rồi đi nhẹ như làn khói dấu vết em để lại dù là nỗi buồn với tôi cũng đáng trân trọng,

này cô gái, đi rồi liệu có thể trả lại trái tim cho tôi không? lòng ngực tôi khó chịu quá, nhưng nếu không được cũng chẳng sao kỷ niệm sẽ lấp đầy khoảng trống phải không em?...bởi vì có em... bởi vì yêu em... đau thương cũng biến thành hạnh phúc, này cô gái nhỏ của tôi....liệu em có hay chăng thấu hiểu lời tôi nhắn gửi?”.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

căn phòng bị bóng tối nuốt trọn, nằm trên giường mê man mồ hôi chảy dài trên gương mặt mỹ lệ nó chợt giật mình thức giấc, nhìn quanh hiện tại là hơn 1h sáng không hiểu sao lòng chợt cảm thấy không an toàn

“Ai!!?”

nó hét lên đầy giận dữ khi phát hiện ra phía ngoài ban công có kẻ lạ, ánh mắt trở nên linh hoạt, cẩn trọng đề phòng, thiên băng tiến lại gần ban công tư thế chiến đấu đã chuyển bị sẵn sàng, chợt tiếp nhận được mùi hương quen thuộc nó bỗng thả lỏng người, hừ lạnh

một chàng trai cao ráo từ cửa nhảy vào đôi mắt anh nổi bật giữa màn đêm tĩnh mịch, thiên băng lạnh lùng: "anh rảnh đến mức này sao? nửa đêm không ngủ chạy đến đây làm gì?"

Hàn vũ mỉm cười: "ngày mai anh phải đi Italia một chuyến, đến để từ biệt"

nó im lặng, ngày mai là ngày anh và Lãnh phong phải đi Italia thực hiện nhiệm vụ gì đó hình như là ám sát ông trùm mafia thì phải, để Hàn vũ và Lãnh phong phải đích thân ra mặt cho thấy đây không phải là chuyện dễ dàng gì, đất nước Italia là một quốc gia có nền văn minh lâu đời, trong giới hắc đạo thế lực vô cùng lớn và vững chãi

suốt những năm qua không ngừng hên hoang, tự đắc chẳng coi thế lực của Lão đại ra gì, càng không để mắt đến trần gia và lục gia nếu còn không mau xử lý, cảnh báo họ thì há chẳng phải để những người này dương dương tự đắc coi trời bằng vung sao,

"em nghĩ gì vậy?" Hàn vũ lên tiếng

thiên băng bùng tỉnh "không có gì, chúc anh may mắn"

Hàn vũ mỉm cười tính xoa đầu nó theo thói quen nhưng anh chợt ngừng lại một vài giây rồi đưa tay捏 má thiên băng, Nó lườm anh: "muốn chết sao?"

Hàn vũ mỉm: "gặp được em ngày mai có thể yên tâm đi rồi"

thiên băng nhú mày: "sao? gặp để xác nhận nếu chết sẽ có người vác xác về chôn à"

"yên tâm nếu chết cũng tự lết xác về không khiến em phải bận tâm đâu"

đứt lời Hàn vũ lại nhảy ra khỏi ban công một cách nhẹ nhàng như cách mà anh đến, thiên băng trầm ngâm nó thấy hôm nay Hàn vũ rất khác, nụ cười không được thật cho lắm, ánh mắt cũng có chút buồn thương

không phải anh sợ hãi trước nhiệm vụ này đâu chứ? cũng không đúng, đây không phải lần đầu tiên của anh hơn nữa trước đây còn nhiều nhiệm vụ nguy hiểm hơn thế này anh vẫn hoàn thành tốt bằng tâm thế thoải mái kia mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? còn chuyện gì mà nó chưa biết?

Ánh sáng nhạt đỏ khắp đất trời, sương nhẹ trôi như làn khói mỏng phủ lên nền đất thứ hơi mát ẩm ướt, dính lên đầu ngọn cỏ đại những hạt nước long lanh như ngọc quý đó là điều đặc trưng của buổi sớm đông miền Bắc

Thiên băng ngồi trên chiếc bàn ăn lớn nhìn những món đồ dưỡng xếp đầy trước mắt nghi ngút khói tỏa hương thơm lừng, trước đây vào khoảng thời gian huấn luyện, đào tạo nó thường bị bỏ đói những lúc làm không tốt và cũng chẳng có thời gian ăn cơm lại cộng với thời gian ăn uống ngủ nghỉ không điều độ nên bụng dạ ngày càng kém, hề ăn no là bụng lập tức khó chịu buồn luôn

vì vậy thiên băng chỉ tập trung ăn vào bữa sáng còn bữa trưa và tối chỉ dùng chút hoa quả và điểm tâm nhẹ, nó chợt cong môi nhớ những ngày tháng "ăn không biết no" trước kia bây giờ muốn ăn như trước cũng khó.

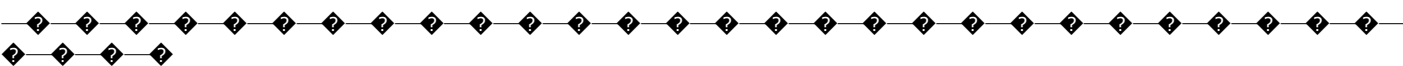
Một chị giúp việc bê một tô canh nóng hổi đặt trước mặt nó: "tiểu thư mời dùng"

thiên băng đã nghe mùi khi mới bước vào phòng ăn, đây là canh gà mái hầm với lá ngải do chính mẹ nó làm, vào ngày này hàng tháng phu nhân An ly vẫn hầm một tô canh như thế cho nó ăn, Lúc thiên băng về Việt Nam bà vẫn giữ thói quen này bất chấp hoàn cảnh địa lý bằng mọi cách vẫn để thiên băng ăn một cách ngon lành chuẩn vị nhất,

kể ra nó cũng thật khó ở. Vào ngày đầu tiên của chu kỳ "đến đỏ" bụng thường sẽ đau âm ỉ cái gì cũng không thể nuốt trôi chỉ có thể ăn mỗi món canh này mà cũng nhất định phải là do đích thân Phu nhân An ly nấu mới đúng khẩu vị. Trước đây sống cùng với ba nuôi nó cũng bị như vậy có điều vì ba là con trai không dành những thứ này lại thêm việc ông thường xuyên đi làm về mệt nên thiên băng luôn âm thầm chịu đựng

Từ khi có mẹ bà vẫn luôn chăm sóc nó rất chu đáo kể cả khi ở xa hay khi nó huấn luyện mặc dù ánh mắt vẫn lạnh lùng đầy nhưng vẫn không quên hầm canh cho thiên băng ăn, nghĩ đến những lời mẹ mình đã thốt ra trong đêm ấy đến giờ thiên băng vẫn mông lung không hiểu bởi lời nói và hành động của bà trái ngược nhau hoàn toàn.

lắc đầu xua đi, thiên băng ngoan ngoãn ăn sạch chén canh như một thói quen hằng ngày, nó phải hoàn thành xong bữa sáng rồi đến trường bởi buổi sáng ngày hôm nay có rất nhiều điều thú vị đang chờ đợi.

Royal..

học sinh qua lại hứng khởi ai ai cũng cầm trên tay chiếc điện thoại xem bài báo và video gì đó, đây là tin hot nhất sáng nay và dự là sẽ không ngừng Hot trong trường, ai lấy qua lại đều thi nhau bàn tán.

Như thường ngày, mỹ ngọc vẫn cao đầu bước đi trước bao ánh mắt của những người xung quanh, có điều ngày hôm nay ánh mắt của họ có sự dò xét và dè dặt, mỹ ngọc không hiểu chuyện gì xảy ra thái độ khinh thường của mọi người xung quanh như một hòn đá lớn đè lên thân thể khiến cô tức ngực và

khó thờ chi biết cố gắng sai dài bước thật nhanh chóng vào lớp.

Đi qua dãy hành lang vì đang gấp nên mỹ ngọc không để ý đường, lập tức bị cẳng chân của ai đó làm vấp ngã, cả người sổng soài trên mặt đá hoa mát lạnh

mỹ ngọc chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra lập tức bên tai truyền đến giọng nói giễu cợt

“cha cha! ai đi không nhìn đường vậy? ngã ra đây làm bẩn hết cả nền đất rồi”

một giọng khác cũng vang lên: “phải đấy, thật không biết thân phận dám ngang đường chúng ta”

mỹ ngọc nắm chặt hai bàn tay, bật dậy đập vào mắt là 5, 6 nữ sinh trang điểm lòe loẹt cô chợt nổi giận “các người vừa nói cái gì?”

“chà! tai bị lảng không thể nghe rõ sao?” _ một nữ sinh đứng chống hông trước mặt mỹ ngọc đưa tay nghịch tóc cô

mỹ ngọc hất tay học sinh đó ra mắt hừng hừng lửa: “các người muốn gì rõ ràng là mấy người muốn kiếm chuyện với tôi”

“cũng không có gì chỉ muốn đến xem kẻ phản bội có khuôn mặt như thế nào thôi” _ học sinh 1 nhếch mép

“ayza! thật là, ai đó xuất hiện ở đây thật khiến bầu không khí trong trường ô nhiễm quá đi” _ học sinh 2 tỏ rõ vẻ khinh bỉ

dường như đã đi đến giới hạn mỹ ngọc như phát điên: “mấy người nói gì vậy hả”

nữ sinh trông có vẻ giống người cầm đầu trong nhóm ấy đứng gần mỹ ngọc đưa tay che miệng tỏ vẻ bất ngờ: “cô chưa biết gì sao? thật tội nghiệp để tôi giúp cô hiểu rõ vấn đề”

cô gái ấy đưa cho mỹ ngọc chiếc điện thoại có bật sẵn một đoạn video

nhân vật chính trong đoạn video là hai cô gái không ai khác là Tuyết mai và ngọc điểm họ khóc nức nở khuôn mặt ủy khuất thật khiến người ta động lòng, nguyên nhân cũng là do công ty của nhà hai người họ đều bị phá sản lâm vào đường cùng bị đất, họ nói là bạn thân của mỹ ngọc gần 10 năm nay nhưng khi khó khăn cần giúp đỡ cô lại phui trắng tay coi như không quen biết, chưa hết hai người này biết không ít bí mật cùng những chuyện xấu mà mỹ ngọc đã từng làm và cả chuyện làm ăn không trong sạch của ba mỹ ngọc. Trong đoạn video này họ cũng kể không sót một chi tiết tuy vậy tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện của Hạ vy, và họ còn không quên nói rằng vì những chuyện xấu mỹ ngọc đã từng làm nên mới bị vạ lây như ngày hôm nay. Điều này gây hiệu ứng lớn tạo thành làn sóng mạnh mẽ trong dư luận ai ai cũng đều lên tiếng chỉ trích con người Đào mỹ ngọc.

hai mắt long sòng sọc giận dữ lướt đọc qua các trang báo có liên quan, đây gần như là tin giật gân đi đâu cũng thấy, nào là tiểu thư nhà họ Đào bị tố sổng “đều”

nhà họ đào làm ăn phi pháp, bị người quen tố giác...vvv

cô ta tím tái mặt mày không ngờ đến việc hai người bạn của mình có thể tro trên đến vậy, họ rõ ràng đã nhận một số tiền lớn từ tay cô đủ cho họ ăn sung mặc sướng cả đời vậy mà họ lại dám..

con thịnh nộ khiến mỹ ngọc không giữ được kiểm soát cô ta hung hăng ném chiếc điện thoại xuống đất, nữ sinh khi nãy trừng mắt đưa tay định cho ả một bạt tai: “con nhỏ hỗn sược này”

vừa lúc Thiên băng đi qua, mọi hoạt động trong tích tắc như ngưng đọng, top nữ sinh nhìn nó bằng ánh mắt dè chừng dù sao họ cũng không dám lên mặt trước mặt thiên băng, nó liếc nhìn bộ dạng thảm hại của mỹ ngọc rồi nhếch mép dõng dõng

mỹ ngọc dường như nhận thức được điều gì đó ả ta định đuổi theo nó thì ngay lập tức bị nữ sinh kia tóm tóc giật ngược lại, mỹ ngọc lớn tiếng, mắt tròn xoe “bọn mày dám làm vậy? có tin tao giết hết chúng mày không?”

một nữ sinh khác đi đến vỗ vỗ vào mặt ả ta: “hãy cưng ở đây không phải Dream, ngay đến việc vào học tại Royal còn phải nhờ đến Từ hy vậy cô lấy cái gì để lớn giọng ở đây”

- h/s2: hừ! Từ hy có một người bạn như cô đúng là đen đủi, cô vốn không xứng làm bạn của anh ấy

- Mấy Người Cầm Miệng Lại Đi

- h/s3: vẫn còn tưởng mình là cái rốn của vũ trụ nữa hay sao? có thể tiền thì chúng tôi không nhiều bằng cô nhưng thế lực thì thừa sức có thể đè nát cô đây

- h/s4: cũng phải thôi ba mẹ chúng ta đâu làm gì phi pháp và kiếm được nhiều tiền như ai kia đâu, phải không? ha ha ha!

nữ sinh đang tóm tóc mỹ ngọc chợt giật nảy người: “ấy nói đúng đấy, sao mình lại đụng vào thứ rơi bẩn này chứ?” nói rồi cả đám người cười ha hả bỏ đi để mặc mỹ ngọc ngồi trên nền đất, lúc này điện thoại chợt reo cô ta lau đi dòng nước mắt

chưa kịp nói gì đầu dây bên kia đã hét xối xả như bão

- mày nhìn xem bạn mày đã gây ra tai họa gì này? thứ ngu ngốc không biết chọn bạn mà chơi, đúng là đồ vô dụng mày kêu tao phải làm sao đây hả? cảnh sát đang nhòm ngó đến chúng ta rồi đây

- không có bằng chứng ba lo gì chứ?

- nhưng như thế sau này làm gì cũng bất tiện hơn

tút tát... mỹ ngọc tắt máy không thèm đáp lại rồi đứng bật dậy đi nhanh như tên lửa tìm nó

Thiên băng đang đi liền bị ai đó kéo ngược trở lại, nó đối mặt với mỹ ngọc ánh mắt lạnh lẽo dạo quanh người à khiến cô ta bất chợt rùng mình

- là cô làm đúng không?

- (nó cười nhạt) tôi đã nói sẽ tặng món quà cho người đã bỏ chiếc hộp vào ngăn bàn của tôi mà, thế nào cảm giác bị phản bội “dễ chịu chứ?”

- đồ điên, sao cô dám

mỹ ngọc hét lên cô ta đưa tay định tát nó thiên băng lập tức bắt lấy cánh tay ấy đồng thời dùng tay còn lại bóp chặt cằm mỹ ngọc khiến cô ta đau đến nỗi không thể cử động

“tôi đã cảnh cáo cô bao nhiêu lần rồi, đừng tùy tiện đánh người”

ánh mắt lạnh tựa băng son, nó cười nửa miệng kẻ sát vào tai mỹ ngọc thủ thi: “chỉ mới có vậy đã không chịu được rồi sao? trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi mà”

nó nhếch mép rồi bỏ đi

mỹ ngọc lại trợn đôi mắt đỏ hoe của mình lên gào thét: “cô cứ chờ đấy tôi nhất định không chịu thua”

trong góc khuất một chàng trai tựa lưng vào tường ánh mắt màu nâu hiện lên những tia phức tạp, từ hy đứng đó và chứng kiến hết tất cả sự việc

cậu chợt nhận ra tính cách của mỹ ngọc rất khác, nói đúng hơn là hoàn toàn thay đổi hay từ trước đến nay mỹ ngọc vẫn luôn như vậy, là do cậu u mê chấp ngộ.

Trong lòng nhen nhói cảm giác đau đớn người cậu đã từng tin tưởng thì ra bấy lâu nay luôn sống với cậu bằng chiếc mặt nạ thật hoàn hảo, từ hy cười nhạt cậu dần cảm thấy mình quá ngu ngốc và đáng phải chịu tất thảy những việc này.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Italia hay còn gọi là Cộng Hòa Ý là một quốc gia có bề dày lịch sử và nền văn hóa hết sức đặc trưng với những con người hiếu khách, thân thiện tuy nhiên đó chỉ là một khía cạnh ngoài sáng, cuộc sống về đêm ở đây lại vô cùng phức tạp nhưng không kém phần sôi động và độc đáo.

Thành phố Rome nước ý nơi nổi tiếng với nhiều cảnh đẹp và những địa điểm nổi bật mang tính tượng trưng như đấu trường la mã, tượng đài vittoria Emanuele, lâu đài thiên thần...vv, các phố huyện sôi động đáp ứng nhu cầu cuộc sống về đêm đâu đâu cũng rực rỡ ánh đèn mang màu âm áp lại có chút cổ điển đậm chất Ý. Các tòa nhà cao cao rộng với các ô cửa vuông san sát nhau, buổi đêm nơi đây nhộn nhịp, sầm uất đến lạ

đi qua các con hẻm nhỏ không thiếu thứ mua vui, có thể bắt gặp nhiều quán bar, vũ trường hay quán rượu sang trọng bất cứ đâu

những nơi này luôn phục vụ các thượng khách vui chơi cho đến tận bình minh ngày hôm sau.

Hòa cùng nhịp sống không bao giờ bắt đầu trước 23h đêm ấy Lãnh Phong và Hàn Vũ ẩn mình vào biển người trong một Club nổi tiếng tâm đắc nhất của ông trùm mafia mà ông ta thường xuyên đến, trên người cả hai đều mặc một bộ đồ đen, kế hoạch lần này khá khó khăn không có thời gian chuyển bị chu đáo, hơn nữa mục đích lớn nhất cần đạt được là dẫn mặt các thế lực ở đây, chính vì vậy càng phổ chương, càng để nhiều người biết càng tốt nhưng điều đó đồng nghĩa với việc nguy hiểm gấp vạn lần, nên nhớ mục tiêu lần này là ông trùm mafia khét tiếng xung quanh đi theo bảo vệ ông ta tuy không nhiều nhưng không có nghĩa là họ không có mặt ở đây, tất cả đều ẩn nấp ở đâu đó chỉ cần chủ nhân của mình gặp nguy hiểm lập tức ra mặt

và một khó khăn nữa đây chính là địa bàn của họ, hoàn cảnh lúc này như dạo chơi trong hang cọp, có điều nên nhớ kẻ có thể vào hang cọp ắt hẳn không phải người bình thường, vô dụng.

mục tiêu đã xuất hiện trong tầm ngắm, ông ta chỉ đi cùng 10 người vệ sĩ miệng cười hớn hở, tâm thế thoải mái, lơ là cảnh giác và dĩ nhiên đó không phải điều trùng hợp tất cả đều nằm trong kế hoạch. Hàn vũ khẽ nhếch mép nở nụ cười tựa ác quỷ bị bỏ đói lâu năm, anh rút từ đế giày ra một khẩu súng mini hiện đại, cái này rất dễ sử dụng có khả năng tự xác định mục tiêu, chuẩn xác đến từng mm không cần tốn sức, anh và Lãnh phong nhanh tay đeo chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt lại

phụt! một viên đạn thiết kế đặc biệt, mảnh, nhọn, có độc lao ra luân lách linh hoạt giữa khe chống người trực tiếp găm sâu vào tim của người Đàn ông đứng đầu, vì đây là súng giảm thanh nên mọi trong giây đầu tiên chưa ai nhận ra điều bất thường

cho đến khi thân ảnh cao lớn của người đàn ông ngã xuống tất cả mới phát giác, họ phản ứng nhanh nhạy thoát nhìn qua đã biết hung thủ là bọn anh, tất cả rút súng nhả đạn liên tục,

đàn em của ông trùm kia lúc này cũng từ trên trời rơi xuống xuất hiện đồng loạt, hơn một nửa khách trong club cũng lập tức rút súng nã đạn vào phía đám người kia, không cần bàn cãi nhiều đó chính là người của Hàn vũ và Lãnh phong cái trang,

khung cảnh trong đây hỗn loạn không tưởng, khách thì la hét chạy toán loạn ra khỏi bar hai bên không ngừng nhả đạn về phía nhau, có kẻ dùng kiếm, đao, mà chém giết, phút chốc mùi máu tanh đã nồng nặc đồ đặc trong bar đổ vỡ, nát bét hoặc lỗ chỗ bởi súng đạn. lãnh phong và Hàn vũ cùng hợp sức đánh với những người này như một cuộc vui hào hứng chẳng mấy chốc quán bar lớn nhất thành phố đã bị người của hai anh san bằng.

Có điều đùa vui cũng cần có giới hạn không lâu nữa chắc chắn người của bọn chúng sẽ đến ngay lập tức tiếp ứng, người của Lãnh phong nhanh chóng rút lui

Anh và Hàn vũ cũng lên xe phóng đi, phía sau là một đoàn xe nối đuôi hung hăng đuổi theo và không ngừng nổ súng vào chiếc xe của bọn anh

Hàn vũ lái xe điều luyện tránh những viên đạn một cách hoàn hảo tưởng như là chuyện không thể nhưng vào tay anh lại thật dễ dàng. Lãnh phong ngồi bên cạnh gương mặt vẫn lạnh tanh, ngón tay không ngừng lướt trên bàn phím laptop anh đang xâm nhập và phá hủy toàn bộ camera trong thành phố nơi mà anh và Hàn vũ từng xuất hiện

cuộc rượt đuổi gây náo loạn cả phố đêm nếu như không có tiếng súng e rằng những người nơi đây còn tưởng đang mở một cuộc đua tốc độ và sẽ không ngừng hò reo góp vui. Những chiếc xe phía sau đang gần bám sát, Hàn vũ nhếch mép rồi gạt cần, nhấn ga tăng tốc độ nhanh nhất khiến những chiếc xe phía sau nổi máu hiếu thắng tiếp tục tăng tốc đuổi theo

Đến ngã tư đường, nhìn chiếc container trước mặt, cách đầu xe chưa đầy 2m Hàn vũ đạp phanh bẻ tay lái xoay một góc 360 độ goạ sang bên trái vòng sang làn đường khác

các xe phía sau không kịp trở tay chiếc xe đi đầu tiên phản ứng cấp tốc xoay ngược đầu xe làm mấy chiếc ô tô phía sau bị bất ngờ

Rầm!! Rầm!!! một vụ đâm xe liên hoàn xảy ra chẳng mấy chốc một số chiếc ô tô đã bùng cháy nổ tung, tạo thành hiệu ứng lây lan liên tiếp

đôi môi bạc khê cong, ánh mắt lạnh lẽo toát ra hơi thở của ác quỷ Hàn vũ lái xe phóng đi bỏ lại phía sau biển lửa đang bùng cháy bốc hơi xăng, nóng nồng nặc khó chịu, muốn dọ tài đua xe với anh chỉ có con đường chết, Cái danh “Vua tốc độ” cũng không phải để làm bù nhìn

Nhiệm vụ này nghe có vẻ đơn giản nhưng nếu không phải là do Lãnh phong và Hàn vũ đảm nhận thì chắc chắn không đơn giản đến vậy, mà nếu không có bộ não thông minh của hai người thì chuyện này không hề kết thúc trơn lọt như thế.

Tuy nhiệm vụ đã kết thúc nhưng những ngày tiếp theo hai anh vẫn phải ở lại đây để nghe ngóng tình hình và thao tóm, cũng như củng cố thế lực chưa thể trở về ngay được, ngày mai mới chính thức bắt đầu bước vào cuộc chiến, Rắn đã mất đầu thì phải nhanh chóng tìm một người đứng đầu mới và tất nhiên đó phải là người của bọn anh và phải chịu sự kiểm soát của hai anh thì mới được, có vậy chuyện đi lần này mới xem như thành công.

-
- Đại tỷ đã hoàn thành
  - tốt! xử lý gọn gàng, vứt xác đến nhà Họ Đào
  - dồ

thiên băng ngồi trên chiếc ô tô hạng sang nhếch mép, gạt cần phóng xe đi thẳng đến xây bay, nó vừa cho đàn em thân tín trong bang giết tuyệt mai và ngọc diễm đó là cái giá phải trả cho sự phản bội. Dù rằng là kế hoạch do chính mình vạch ra thế nhưng thiên băng vẫn không thể chấp được bộ mặt tráo trở của hai ả ta,

bán đứng người bạn thân tín từng giúp đỡ mình, lấy oán báo ơn đó những kẻ dơ bẩn nhất trên thế giới đối với nó những kẻ như vậy hiển nhiên không đáng sống. Thế nhưng đây cũng là món quà đặc biệt bất ngờ nó dành cho Đào Mỹ Ngọc chắc chắn cô ta sẽ có một phen hoảng sợ và những ngày tiếp theo cũng sẽ rất bận rộn với pháp luật đây,

sắp tới thiên băng phải qua pháp chuẩn bị cho Tuần Lễ Thời Trang tại sân diễn Paris, tạm thời không có mặt ở đây chơi cùng Mỹ ngọc như vậy cô ta chẳng phải sẽ rảnh rỗi, buồn chán lắm sao? vì lẽ ấy Thiên băng mới quyết định tạo một thứ gì đó thay mình “tiếp đãi” Mỹ Ngọc thật chu đáo.

Thủ đô Paris nước pháp nơi phồn hoa nhộn nhịp được mệnh danh là kinh đô thời trang của thế giới, nhãn hiệu thời trang của thiên băng tuy đã khẳng định

được vị thế, nhưng trong lần ra mắt lần này đặc biệt quan trọng, đầu tiên nhắc đến sàn diễn paris_ một nơi cao sang một khi đã đặt chân được vào đây thì phải giữ vững phong độ chỉ được phát triển không được thụt lùi, điều thứ hai đây là lần đầu tiên nó cho ra mắt bộ sưu tập váy cưới mang tên “hạnh phúc mới” đây chính vì là lần đầu thiết kế lễ phục nên đặc biệt được giới trong nghề và phóng viên quan tâm.

trong hậu trường chuyển bị,tất cả mọi người đều tắt bật chạy đi chạy lại

buổi ra mắt ngày hôm nay đã được chuyển bị trước hai tháng thế nhưng giờ phút này dường như lại càng gấp gáp nhiều hơn nữa.

Khuôn mặt thiên băng lạnh lùng và vẫn thản nhiên đưa tay kiểm tra lại hai bộ trang phục cô dâu, chú rể sẽ được trình diện cuối cùng, trước đây khi nó vừa bắt đầu trong ngành này, mọi bộ sưu tập của thiên băng ở vị trí vedette đều được Trịnh Khả khả_ một siêu mẫu gốc việt mang quốc tịch trung trình diễn, cô ấy cũng có thể nói là một người bạn thân mới của thiên băng cả hai đều tâm đầu ý hợp, tri âm tri kỷ thế nhưng lần này thiết kế mang đậm chất phương tây nó phải mời một người mẫu nữ tuy không nổi tiếng nhưng khuôn mặt và góc dáng lại hoàn toàn hòa hợp cùng bộ váy.

Nghĩ đến đây nó có chút tiếc nuối thật ra cả hai chẳng mấy khi gặp nhau những sự kiện thế này cả hai sẽ cùng đưa nhau phát triển

“Giám đốc xảy ra chuyện rồi” một nữ nhân viên gốc pháp hốt hoảng chạy vào

thiên băng khẽ cau mày: “nhân viên của tôi tuyệt đối không được hốt hoảng trong bất kỳ tình huống nào”

cô gái mái tóc màu nâu khề cúi người “xin lỗi giám đốc...nhưng..”

thiên băng nhẹ giọng

- bình tĩnh, có chuyện gì?

- người mẫu ở vị trí vedette đột nhiên không thấy đâu nữa, người mẫu nam trên đường đến đây bị tai nạn hiện đang cấp cứu

khẽ dừng một chút thăm dò ý kiến của nó, cô nhân viên lại tiếp, “tôi đã liên hệ với các công ty quản lý rồi họ đều không nhận lời đến, giám đốc nếu không chuyển bị thì sẽ sẽ không kịp”

thiên băng khẽ nhíu mày mọi chuyện đến cùng một lúc hiển nhiên không phải điều trùng hợp chắc chắn những công ty đối thủ muốn chơi xấu, đưa tay xoa huyệt thái dương ánh mắt nó bỗng dừng lại ở tấm gương lớn trước mặt nơi phản chiếu hình ảnh của một cô gái xinh đẹp vẻ đẹp đẹp lại tây cao sang, sắc xảo nhưng lại có chút trong sáng

“độc toàn lực tìm kiếm người mẫu nam, cô có tối đa 10 phút” nó nói với trợ lý bên cạnh mình khi cô ta còn đang ngơ ngác không hiểu gì nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh rồi tắt bật chạy đi

thiên băng quay sang chuyên viên trang điểm lạnh lùng ra lệnh “trang điểm cho tôi” người phụ trách makeup lập tức hiểu ý nhanh chóng thực hiện công việc, chỉ còn 5 phút nữa là sự kiện bắt đầu vậy tính ra cũng còn khoảng 15 phút thì thiên băng mới phải ra sàn trình diễn bộ trang phục cuối cùng

bước ra từ phòng thay đồ, thiên băng khoác trên mình bộ váy cưới tinh khôi phần đuôi váy dài và nặng nhưng cũng chẳng gây khó khăn cho nó, chiếc váy được thiết kế giản dị nhưng vô cùng tinh tế những viên kim cương quý hiếm nhỏ nhỏ và những viên đá lấp lánh được chế tác tinh xảo đến mức không thể ngờ đến khi gắn vào thân váy dường như không thể nhìn kỹ, chúng thoát ần, hiện như đang chơi trốn tìm,

mái tóc tông màu trầm đã biến thành màu vàng óng ả búi theo kiểu vương miện điểm nhấn là những bông hoa cỡ vừa trông có vẻ mềm mại và tự nhiên thế nhưng chúng hoàn toàn được làm từ kim cương và đá quý đó là sự kết hợp hoàn hảo, phụ kiện và trang sức không quá rườm rà đẹp tinh tế, có giá trên trời không phải có tiền là sẽ mua được, đối với những người chỉ thích nhìn bề nổi thấy càng nhiều kim cương to lớn gắn trên đó càng đẹp thì sẽ cho rằng những thứ này thật tầm thường, thế mới nói sự kiện thời trang của thiên băng không bao giờ dành cho những kẻ thực dụng mà chỉ dành cho những người yêu cái đẹp.

Nhìn lại mình lần cuối trước gương Thiên băng thăm hải lòng

“giám đốc làm sao đây vẫn chưa tìm được người thay thế” trợ lý của nó hốt hải khuôn mặt lo lắng toát mồ hôi hột, Thiên băng vẫn lạnh lùng không chút gấp gáp: “nếu như không làm được tự giác nộp đơn xin nghỉ”

cô trợ lý hoảng loạn “giám đốc... tôi.. tôi sẽ đi tìm ngay”

“Không Cần Nữa, Đề Tôi” một giọng nói từ đâu vọng vào, thiên băng và tất cả mọi người trong hậu trường đều hướng ánh mắt nhìn về nơi phát ra giọng nói, một chàng trai cao ráo bước vào

cái bóng đen dài đổ xuống người sau ánh đèn sáng chói

xung quanh bắt đầu phản kích kiểm chế để không hét toáng lên nhưng vẫn không thể ngừng xì xào “đó không phải là siêu mẫu nổi tiếng nhất nước pháp trong mấy năm gần đây sao?”

“phải đó, thật may mắn ông trời đúng là có mắt, mắt con voi lại được ngay chàng tiên”

....vvv

trợ lý bên cạnh nó mừng rỡ chạy lại phía người con trai kia: “Anh ken, anh thật sự sẽ giúp chúng tôi sao?”

Nhóc ken mỉm cười lại gần nó “đương nhiên chúng tôi là bạn, hoạn nạn phải có nhau”

không để Ken luyên thuyên thêm trợ lý và chuyên viên trang điểm lập tức kéo nhóc vào bên trong chuẩn bị

5 phút sau Ken bước ra đứng trước bộ mặt lạnh lùng của nó, nhóc mỉm cười đưa chiếc áo vest và cavat cho thiên băng: “em muốn chị giúp em”

trợ lý bên cạnh nhìn sắc mặt không đổi của giám đốc mình mà toát mồ hôi lạnh: “đại ân nhân của tôi, giám đốc của chúng tôi sao có thể làm mấy chuyện này chứ? để tôi giúp anh”

“không cần” thiên băng thân nhiên bước đến mặc áo thất cavat cho nhóc ken trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, ai ai cũng há hốc mồm ôm nhau thầm khen hai người đẹp đôi

nó miết vạt áo cho phẳng phiu, khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy rất quen thuộc khiến trái tim trong lồng ngực khẽ đau nhói, giọng nói trong quá khứ vọng về hiện tại

“oa! ngưỡng mộ thật đấy” năm ấy nó và ken còn đang nhen nhóm ước mơ, hai đứa ngồi xem một show thời trang, nhóc ken cười tít cả mắt

“chị à sau này em nhất định sẽ là người mẫu trong mọi bộ sưu tập mà chị cho ra mắt, chúng ta sẽ là một cặp chị em tài giỏi nổi tiếng khiến người trên thế giới đều phải ngưỡng mộ”

“húm! còn phải xem biểu hiện của em đã, ha ha ha!”

điều chắc chắn đoạn ký ức này không chỉ mình nó nhớ tới mà thôi, xem ra đây cũng được coi là sự an ủi, bù đắp cho lời hứa năm ấy

xong xuôi nhóc ken đưa tay ra trước mặt thiên băng nắm tay nhóc rồi ra sàn diễn, một buổi trình diễn quá hoàn hảo, báo trí khá bất ngờ trước sự xuất hiện của nó và ken ai cũng tự đặt ra câu hỏi “liệu đây có phải điều bất ngờ trong sự kiện lớn này?” đối với họ hôm nay quả là một ngày may mắn khi con mắt thỏa mãn trước cái đẹp và sự hoàn hảo chinh phục những người khó tính nhất.

Thiên băng vẫn luôn mỉm cười, ánh mắt lấp lánh thể hiện sự hạnh phúc của một cô dâu còn đắm chìm trong hạnh phúc, nhóc ken ra dáng một người đàn ông trưởng thành ánh mắt như chứa cả ngàn tia nắng, niềm hân hoan ngập tràn như thể đây chính là ngày cưới của nhóc vậy.

kết thúc buổi trình diễn báo chí quây kín hội chuyện

“xin hỏi hai người có quan hệ gì? theo như tôi biết người giữ vị trí này trong bộ sưu tập là hai người khác”

nó đang định trả lời liền bị nhóc ken cướp mất

“có một vài sự cố đã xảy ra buộc lòng chúng tôi phải ra mặt để thể hiện sự tôn trọng đối với những người có mặt tại đây, còn về mối quan hệ thật ra tôi chỉ là một người em tốt của nhà thiết kế mà thôi”

báo chí hướng máy ảnh về phía nó, thiên băng chỉ mỉm cười thay sự đồng ý

Như vậy ngày mai báo chí lại dầm dộ tin hai đại nhân vật trong giới nghệ thuật có mối quan hệ thân thiết với nhau nhưng giữ kín cho mà xem, Thiên băng thở hắt ra bày tỏ sự khó chịu, nó dường như muốn đập hết máy ảnh và mọi thứ liên quan đến bài viết này, nhóc ken như vậy là có ý gì? muốn khẳng định công bố điều gì đây?.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

thiên băng rời khỏi hội trường, lập tức ra phía sau lấy xe lúc nó mở cửa bước vào cũng là lúc nhóc ken nhanh nhẹn nhảy vào xe ngồi ở ghế phía sau.

Thiên băng hắng giọng mảy khẽ nhăn “cậu vào xe tôi làm gì? xuống xe”

nhóc ken vẫn thân nhiên thắt dây an toàn: “em vừa giúp chị mà, không định mời em một bữa cơm sao?”

thiên băng lạnh lùng “tôi đâu có nhờ có cậu giúp”

“Nhưng chị cũng đâu từ chối”_ nhóc ken quay mặt sang hướng khác nét mặt kiên quyết

không nói thêm lời nào nó lập tức phóng đi với tốc độ bàn thờ, chiếc xe mui trần vụt đi như tên lửa gió tấp vào mặt hơi rất một tốc độ mà đến một người con trai như ken cũng thập phần khiếp sợ. Dừng lại ở một nhà hàng sang trọng tuy nhiên xung quanh lại vắng vẻ bởi lẽ đã được thiên băng bao trọn khoảng nửa tiếng trước, bảo đảm sẽ chẳng có ai đến làm phiền

mở cửa xe một cách hung hăng nó dùng sức lôi nhóc ken ra ngoài như mẹ lôi con đi nhà trẻ: “nhà hàng này giờ là của cậu, có thể ăn thỏa thích”

dứt lời nó một mạch bước đi, nhóc ken ở phía sau chột hét lên: “Tại Sao Chị Phải Đối Xử Với Em Như Vậy?”

Thiên băng ngừng chân một giây rồi lại tiếp tục bước đi, ken dường như mất kiểm soát: “Tại Sao? Tại Sao Chị Không Thừa Nhận Sự Thật, Rõ Ràng Chị Chính Là Hạ Vy, Tại Sao Luôn Phủ Nhận Điều Đó”

Nghe đến đây đôi mắt tím than thoáng tia lạnh lẽo rồi lại gọn sóng dữ dội, nó đóng cánh cửa ô tô cái “Rầm” bước nhanh về phía nhóc ken

“chát” thẳng tay tát người con trai phía trước bằng một lực vô cùng mạnh thiên băng lộ rõ vẻ giận dữ, nhóc ken không hề tỏ ra đau đớn hai tay nắm chặt, gân cổ nổi đầy

thiên băng hai mắt đỏ hoe hằn lên tia máu: “Tên của tôi hãy nhớ cho kỹ, nếu còn tái phạm một lần nữa giết không tha”

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? tại sao chị lại biến thành như vậy? _ ken vẫn cố gắng hỏi

nó lạnh lùng: “tôi không hiểu cậu đang nói gì”

xoay lưng bước đi vừa được hai bước nó đã bị kéo ngược trở lại, Thiên băng phản ứng nhanh nhạy lập tức thoát ra bẻ ngược tay nhóc vật ngã về phía sau, nhóc không biết võ căn bản không phải đối thủ của nó, thiên băng dùng sức như muốn bẻ gãy cánh tay của ken nhưng nó vẫn biết kiểm soát sức mạnh của mình

“tốt nhất hãy tránh xa tôi một chút nếu không đừng trách tôi độc ác” _ buông lời lạnh lẽo thiên băng lườm chàng trai bên cạnh rồi bước đi phủ phàng,

Ken đứng lặng im muốn đuổi theo cũng không kịp, mùi hương quen thuộc vẫn phảng phất đâu đây, đôi mắt nhóc tối dần những suy nghĩ hiện rõ trong đáy mắt, nhóc nhất định không bỏ cuộc.

Trong căn phòng kín ẩm ướt chứa đầy bóng tối vài giọt sáng leo lắt không đủ nhìn rõ những thứ xung quanh, thiên băng ngồi ngao ngễ trên chiếc ghế duy nhất trong phòng phía sau là một chàng trai cao ráo hai tay chấp phía sau lưng. Dưới đất, phía trước mặt là một cô gái người pháp xinh đẹp tuy nhiên trên người đã đầy vết bầm tím, mái tóc vàng óng ả rối mù như tổ quạ.

“giám đốc xin hãy tha cho tôi” cô gái ngồi quỳ dưới đất bật khóc, giọng nói run run

tay mân mê lưỡi dao sắc bén nó nhếch mép, ánh mắt lóe lên tia cười nhưng sắc lạnh vô cùng:

- “tha!” không nằm trong từ điển của tôi

- giám đốc tôi nhất định sẽ không tái phạm nữa, xin cô! làm ơn...

hướng ánh mắt về phía vật thể đang không ngừng run rẩy nó lướt con dao bén nhọn dạo quanh khuôn mặt của cô gái trước mắt: “vô ích thôi, những người phản bội lại tôi đều phải trả một cái giá thật đắt”

lời vừa dứt làn da trắng ngần đã hiện lên vết cắt rõ rệt máu theo hàng động lại thành giọt rồi chảy xuống, cô gái kia bỗng hét như điên dại, gào khóc trong đau đớn khi vết thương ở mặt được phủ thêm một lớp bột trắng _ một loại độc được khiến vết thương mãi không thể lành, mãi đau đớn và bỏng rát.

cô gái kia là người mẫu chính trong buổi trình diễn thời trang đêm qua, cô ta vì cái lợi trước mắt dám giờ trò chơi chiều bán đứng sau lưng nó lại quên mất rằng sự nghiệp của cô ta được như ngày hôm nay là do ai đã ban cho. Lấy oán báo ơn còn dám xin tha mạng dường như cô ta không trang bị cho mình một bộ não đặt trong đầu hoặc cô ta nghĩ ai ai cũng thừa lòng nhân từ để ban phát khắp thế gian, và dĩ nhiên sự nhân từ của nó chỉ dành cho những người xứng đáng mà thôi.

Thiên băng cười lạnh rồi ra lệnh cho chàng trai phía sau này giờ vẫn im lặng: “những chuyện đáng xấu hổ cô ta đã từng làm lập tức công bố với truyền thông”

“vâng”

“Mẹ kiếp” Đào mỹ ngọc bước ra khỏi sở cảnh sát thăm rửa trời đất, mấy ngày qua nơi đây cứ như là nhà của cô vậy vào, ra không biết bao nhiêu lần. Ngày hôm ấy vừa ngủ dậy đập vào mắt đã là hai xác chết máu me bết bết hại cô thiếu chút nữa đột quỵ ngay tại giường, chưa hết rắc rối này hại mỹ ngọc ở trong tù giam bản thù một ngày những ngày tiếp theo tuy được trả lại tự do vì không có đủ bằng chứng nhưng cô vẫn bị giám sát và thường xuyên vào đồn cảnh sát, gặp thanh tra lấy lời khai

mỹ ngọc thăm rửa, nếu để cô biết ai gây ra chuyện này nhất định cô sẽ cho hắn một bài học, nghĩ đến hai xác chết kia, người chột rừng mình sợ hãi, mỹ

ngọc lắc đầu rồi lên xe trở về nhà.

Thiên băng đã trở về Việt Nam được hơn một ngày, sáng sớm nay nó hào hứng đến trường muốn coi bộ dạng của mỹ ngọc sẽ như thế nào sau khi nhận được món quà đặc biệt từ nó

Royal...!

Thiên băng dựa mình vào thành tường, tay mân mê chiếc đồng hồ đắt giá. Nơi này rất ít học sinh qua lại gần như là không có ai đặt chân đến thế nhưng sau khi đoạn video được phát tán, mỹ ngọc trở thành tâm điểm của sự chú ý cô ta thường xuyên đi qua đây để tránh mặt mọi người.

vừa nhấc đến tào tháo, tào tháo đã xuất hiện trước mặt, nó nhếch mép thẳng lưng bước hai bước chắn ngang lối đi của Đào mỹ ngọc,

mỹ ngọc đang thất thần bỗng giật mình mà trở nên thận trọng

thiên băng mỉm cười tươi sáng nhưng lại khiến người đối diện dựng tóc gáy: “chào cô mỹ ngọc”

mỹ ngọc lạnh lùng không đáp tính bỏ đi, nó nhún vai rồi tiếp: “sao vậy món quà tôi gửi tặng không được vừa ý cô sao?”

khuôn mặt Đào Mỹ Ngọc nhăn nhó:

- ý cô là gì?

- ừm... tôi thích suy nghĩ của cô đấy

- chính là cô...?

mỹ ngọc hoài nghi hỏi lại, thiên băng bật cười khanh khách, thay cho câu trả lời bỗng chốc mỹ ngọc cảm thấy toàn thân không còn sức lực sắc mặt tái nhợt: “Cô Đã Giết Người? Cô Điên Rồi!!”

vẫn giữ nụ cười trên môi, ánh mắt trong trẻo gọn vài tia huyết máu Thiên băng tiến sát lại gần mỹ ngọc: “Điên! chúng ta ai mà không điên chứ? tất cả đều là kẻ điên giống nhau thôi, hừm!”

Đào mỹ ngọc chết chân tại chỗ, hai mắt trợn ngược, lùi về phía sau tránh xa nó, đối với thiên băng con người từ khi sinh ra và trong quá trình trưởng thành tất cả ai ai cũng đều là những kẻ điên loạn chỉ khác rằng điều ấy được biểu hiện ra bên ngoài bằng hành động hay là chỉ dừng lại ở suy nghĩ trong đầu mà thôi.

Thiên băng tiến gần mỹ ngọc bao nhiêu thì cô ta lại lùi về phía sau bấy nhiêu. chợt phía sau có người bước tới ánh mắt mỹ ngọc lấp lánh vui vẻ như sắp thoát nạn cô ta nhanh chân chạy đến ôm lấy người đó

Thì ra là Dương tử hy, thiên băng khoanh tay trước ngực chờ xem kịch hay. Mỹ ngọc bật khóc sợ hãi mếu máo như đứa trẻ: “tử hy cứu mình, chính là cô ta, là cô ta đã giết tuyết mai và ngọc điểm”

tử hy buông ánh mắt hồ hững đáp lại mỹ ngọc rồi lạnh lùng bước đi trong sự ngỡ ngàng của người bạn thân kia, dừng lại trước mặt nó tử hy mở miệng “giờ ra chơi gặp nhau trên sân thượng” nói rồi cậu bước đi

nó chỉ nhún vai thầm cười “đúng là ngu ngốc”

thiên băng kẻ sát vào tai mỹ ngọc thầm thì: “sợ rồi sao? hãy tận hưởng cuộc sống đi nào, cuộc chơi chỉ vừa mới bắt đầu”

nó bỏ đi để lại âm cười lạnh lạnh giữa khoảng không yên tĩnh, mỹ ngọc không còn đứng vững trên đôi chân của mình mà trực tiếp ngã xuống đất, cô ta chưa kịp hiểu mình vừa trải qua chuyện gì, chỉ biết hiện tại thân thể đang không ngừng run rẩy đầu óc trống giống hoảng sợ không thôi. mỹ ngọc không hiểu tại sao tử hy đột nhiên lại đối với cô như vậy, càng không hiểu tại sao thiên băng lại nói “chúng ta điên giống nhau” tất cả khiến mỹ ngọc như muốn nổ tung, cô ta gào thét như một kẻ điên thực thụ.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sân thượng thoáng đãng và rộng rãi chứa đầy gió trời cùng hương thơm ngát từ những bông hoa rực rỡ khoe sắc trong khuôn viên trường. Thiên Băng giữ khoảng cách với chàng trai có đôi mắt nâu đang không ngừng biểu hiện những suy nghĩ sâu xa, nó không muốn làm Tử hy tổn thương nhưng xem ra đó là chuyện không thể.

ánh mắt lạnh lùng, miệng nhoen cười nó khoanh tay trước mặt: “cậu có gì muốn nói sao?”

Từ hy hít một ngụm khí đứt hai tay vào túi quần

- tôi chỉ muốn biết sự thật

- sự thật? vậy cậu tự mình tìm hiểu đi chứ, sao lại hỏi tôi?

- tại sao cậu luôn nhắm vào mỹ ngọc? hai người rõ ràng không quen biết và tôi chắc chắn một điều cậu có liên quan đến Hạ vy

nó cười lạnh: “vậy sao không thử đoán xem, suy nghĩ trong đầu cậu, có sao không dám chấp nhận?”

Từ hy nhíu mày: “cậu biết tôi đang nghĩ gì?”

thiên băng nhún vai tiến lại gần cậu “tôi không thần thánh như vậy” tiếp tục bộ dạng buông thả có phần là lơ đãng đi vòng quanh người từ hy nửa vòng, nói khẽ vào tai cậu:

“trên đời này chẳng có ai giống nhau đến mức hoàn hảo nếu không phải cùng một người thì chính là chị em sinh đôi, thử nghĩ xem một cái chết mờ ám có đủ để hình thành thù hận hay không?”

hai mắt cậu mở to, miệng giật giật kinh ngạc lắp bắp: “ý cậu là...”

“ý tôi là gì? tôi cũng đang muốn hỏi như vậy, có điều... cậu nói xem...thật giả liệu còn quan trọng sao?”_ Thiên băng bật cười rồi rời đi

Từ hy đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác vốn dĩ hẹn thiên băng đến đây với mục đích sẽ điều tra được thông tin gì đó quan trọng để khẳng định những nghi hoặc trong lòng mình nhưng cậu không thể ngờ rằng nó lại nói chuyện thẳng thắn đến vậy, tuy rằng từng câu chữ đều mang chút đùa vui và tưởng như chứa hàm ý, thực chất lại vô cùng xúc tích đưa người ta đến đích một cách nhanh nhất. Tinh thần dần trở nên hoang hoang mặc cho cậu làm mọi cách, thứ cậu cần tìm hiểu đều không thể tìm thấy nhưng tất cả lại quá dễ dàng với thiên băng cô ấy chính là chìa khóa cho mọi thắc mắc của cậu.

Nắm chặt tay thành nắm đấm, từng đường gân máu thi nhau nổi đầy trên da thịt cậu đuổi theo nó

Bị một lực đạo nắm lấy bàn tay giật ngược lại, thiên băng quét ánh mắt lạnh lẽo đối chọi với sự hung tợn của từ hy

Nó bình thản ra lệnh:

- Buông

- nếu hôm nay cậu không nói rõ tôi sẽ không để cậu đi đâu cả

- (cười khẩy) chẳng lẽ còn cần phải nói rõ ràng hơn sao?

- đúng vậy, tôi muốn biết toàn bộ những gì cậu biết

Thiên băng bật cười rồi nhìn cậu bằng ánh mắt nhọn như tên bắn:

“muốn biết những gì tôi biết? E rằng cậu không có đủ bản lĩnh để chống đỡ”

Nó hất tay từ hy ra một cách dễ dàng, trước những cái nghiêng răng thật chặt của cậu thiên băng vẫn tỏa hàn khí, giọng nói cao ngạo

nhấn mạnh vào nỗi đau của

từ hy: “Nếu như ngay cả những chuyện căn bản cậu cũng không thể tìm hiểu được vậy thì lấy tư cách gì xuất hiện trước mặt tôi, Dương Từ Hy cái chết của Hạ vy cậu cũng không tránh khỏi trách nhiệm, kể từ cái ngày cậu đặt chân đến Royal thì đã định trước sẽ là một quân cờ của tôi”

“CẬU...!”

Từ hy nắm chặt lấy bả vai nhỏ bé của nó cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt đầy vết máu đỏ, bỗng đột nhiên một cánh tay khác từ phía sau hất tay từ hy ra khỏi người thiên băng, Lãnh phong từ đâu xuất hiện ôm trọn lấy nó vào lòng anh chẳng nói gì thêm chỉ dùng ánh mắt lạnh tựa sơn băng nhìn từ hy khẳng định chủ quyền của mình trên người nó

Lãnh phong cười nhẹ đưa tay nâng cằm nó nhẹ nhàng hỏi: “em không sao chứ?”

Thiên băng khẽ lắc đầu rồi chuyển hướng đến từ hy lạnh lùng buông câu cuối: “từ hy tôi cho cậu biết, căn nguyên mọi nỗi đau mà Hạ vy phải chịu đều bắt nguồn từ cậu, chính vì vậy sau này đừng trách tôi độc ác”

Đứt lòi nó cùng anh bỏ đi. Bầu trời vẫn nặng trĩu một màu buồn, những chiếc lá cuối cùng bắt đầu lìa cành lao đảo trên không trung rồi rơi xuống đất, gió vẫn thổi mạnh phá đi sự yên ả của mặt nước, phá đi sự bình yên của lòng người.

Lãnh phong cầm tay thiên băng cùng nhau đi trên con đường dài, nó ngược lên nhìn anh thật lâu để nhớ rõ từng đường nét trên khuôn mặt mình luôn mong nhớ. Lãnh phong cảm xúc vẫn không thay đổi, chừng bộ mặt lạnh tanh nhìn người mình yêu:

- Anh biết anh đẹp
- (Nó bĩu môi, cười nhẹ) anh cũng thật biết khen bản thân, đúng là đồ tự kỷ
- Thì sao? Anh đẹp và Chỉ có anh mới xứng với em

Thiên băng bật cười

- Thật ra càng ngắm người đẹp sẽ càng thấy xấu đấy
- Vậy anh thì sao?
- Ừm...! Anh thì... càng ngắm càng thấy yêu

Lãnh phong cười nhẹ, nụ cười khiến nó thôn thức, nụ cười toả sáng sưởi ấm cho không khí mùa đông, anh ôm đầu nó vào lòng khiến cả người thiên băng tựa sát vào lồng ngực, Lãnh phong nhẹ nhàng hôn lên tóc nó thì thầm: “anh nhớ em”

Thoát khỏi vòng tay lãnh phong, đứng thẳng người

thiên băng đưa tay vẫy bóng dáng cao lớn trước mắt ý kêu anh cúi thấp đầu xuống: “lại đây em nói cho anh nghe một bí mật”

Làm theo lời nó, lãnh phong cúi người, nghiêng đầu “về tai” hóng chuyện. Thiên băng cười thầm trong lòng nhanh chóng đặt lên má anh một nụ hôn rồi chạy nhanh về phía trước, ngoi đi ngắm cảnh xung quanh như chưa có chuyện gì xảy ra, Lãnh phong bậm môi cười tươi đuổi theo nó miệng khẽ mấp máy: “tiểu yêu tinh, em cũng thật nghịch phá”

Gió đông se lạnh nhưng lại đem đến cảm giác tuyệt vời cho những cặp đôi yêu nhau, những ngón tay của anh và nó đan chặt vào nhau

đoạn đường vắng chỉ có hai người cùng đi với gió, trời lớt phớt mưa bay chưa bao giờ nó cảm thấy hạnh phúc và ấm áp trước cái thời khắc mà bản thân từng ghét như bây giờ

Phía xa vẫn là một chàng trai ánh mắt rực sáng giữa trời đêm nhưng đượm buồn. Hàn vũ lặng lẽ bước phía sau hai tay đút túi quần, mái tóc chuyển động theo chiều gió, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng nước mưa thấm ướt vai áo

gió lạnh lại thổi khô đi ngay tức khắc. Anh cũng biết nhớ nhưng, cũng muốn gặp mặt người anh yêu, muốn kề bên cạnh sánh vai cùng chung bước. Thế nhưng anh đã đến muộn một bước và nếu như anh đến sớm hơn liệu anh có thể

thay thế vị trí kia không? Một câu hỏi vốn dĩ đã biết câu trả lời nhưng lòng Hàn vũ thật tâm vẫn muốn thay đổi tất cả, tìm anh đâu nhói không ngừng rỉ máu

đã dằn lòng phải cố quên, nhưng hình ảnh ấy vẫn khắc sâu vào tâm trí, tình yêu là thứ không thể cưỡng cầu anh có thể làm gì đây.

Bóng dáng của chàng trai cô độc trong gió, bước từng bước nặng nhọc dõi theo cặp tình nhân phía trước tạo nên khung cảnh đau thương khiến người ta không kìm được sự đồng cảm mà thương xót.

“Em vĩnh viễn không thể nhìn thấy hình ảnh của một chàng trai dưới làn mưa bụi cô đơn trong bóng tối lặng lẽ dõi theo em cùng người ấy hạnh phúc, anh vẫn sẽ như vậy bên cạnh em nhưng chỉ dừng lại ở phía sau âm thầm quan sát. Chỉ cần em một mối, chỉ cần em nán lòng muốn chùn bước khi em quay đầu lại, em sẽ chẳng bao giờ lẻ loi bởi anh vẫn luôn ở phía sau chờ đợi em.” Gửi người con gái anh thương, những dòng suy nghĩ này anh biết em vĩnh viễn không thể đọc được, nhưng anh chờ! chờ một ngày em nhìn thấy anh...!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đưa tay chào Lãnh phong nhìn anh lên xe phóng đi thiên băng lưu luyến nhìn theo đến khi hình ảnh ấy biến mất khỏi tầm mắt, hơi ấm vẫn còn đọng đầy và quần quanh, mỉm cười vào nhà

“Thiên băng”

Âm giọng trầm ấm cất lên khiến bước chân khựng lại, nó xoay người nhìn

chỉ thấy một bóng dáng chìm trong bóng tối

rồi dần hiện rõ hơn. Hàn vũ bước nhanh về phía nó anh ngẩng nhìn thiên băng thật lâu rồi cả thân mình cao lớn cúi gập xuống

anh tựa đầu vào vai thiên băng khẽ thì thầm “để yên cho anh vài phút như vậy được không”

Dưới ánh đèn đường, bóng của hai người đồ dài kết nối thân mật vô cùng

gió vẫn lặng lẽ thổi đem cái lạnh lẽo khắc sâu vào tim, sau vài phút bất ngờ nó lùi về phía sau một bước cách xa Hàn vũ:

- anh làm sao vậy?

- Anh nhớ và muốn gặp em được không?

- (Im lặng một vài giây, nó lại tiếp) Hàn vũ em có người mình thích rồi

- (Hàn vũ mỉm cười buồn, đầu hơi cúi) Anh biết...!

- Đã biết, sao anh còn như vậy?

- Bởi vì... một chữ “yêu”...

- Anh đừng như vậy, em không muốn anh đặt tâm tư vào em

- Ngay đến cả yêu đơn phương anh cũng không được phép hay sao? Cảm xúc ấy anh đâu thể tự mình điều khiển... em hẳn phải hiểu rõ chứ?

- Em chỉ không muốn anh phí thời gian vào em, trên đời này còn rất nhiều cô gái khác đang đợi anh, chúng ta giống như hai con đường song song vĩnh viễn không thể gặp nhau

- vậy trên đời này nhiều người như thế sao em nhất định chọn Lãnh phong

Thiên băng lặng im nhìn sâu vào đôi mắt hồ phách của anh, như đã từng nói nó có thể lạnh lùng tàn nhẫn với cả thế giới riêng chỉ có anh và Lãnh phong là không, bây giờ nhìn tình cảnh này thật khiến người ta khó chịu, chẳng lẽ Hàn vũ anh nhất định phải ép nó như vậy sao.

Dường như thấu hiểu được suy nghĩ tận đáy lòng của nó Hàn vũ chợt mỉm cười xua tay: “em đừng bận tâm, là do anh say nên mới nói linh tinh, anh chỉ đùa thôi

cũng muộn rồi anh về đây, em ngủ ngon nhé”

Quay lưng bước đi che dấu ánh mắt buồn, bóng lưng cô độc của anh dần bị bóng tối nuốt trọn, Thiên băng lặng người dõi theo thân ảnh cô đơn ấy tìm chợt hơi nhíu, cuộc sống này đúng là không dễ dàng.

Hàn vũ cười nhạt, anh không hiểu mình vừa nói và hành động những gì nữa, anh chỉ biết rằng rất nhớ thiên băng nhớ đến điên đảo đầu óc chỉ muốn ngay tức khắc gặp mặt và ôm lấy. Khi nhìn thấy nó, khi được gần gũi, khao khát trong anh lại một lần nữa cháy bỏng, anh khao khát được yêu được sống một cuộc sống bình dị bên cạnh người anh thương nhưng tiếc thay đó là điều không thể nào. Nụ cười nhạt vẫn luôn hiện hữu trên môi chỉ có ánh mắt âm áp kia chất chứa vạn nỗi sầu, nghìn nỗi đau chưa xốt “em ơi! Tìm anh đau lắm”

Ở một nơi khác bóng tối cũng phủ kín căn phòng rộng lớn, ánh sáng xanh nhạt yếu ớt chỉ đủ để ta thấy động tác đưa tay lên rồi lại đưa tay xuống của người trong phòng. Từ hy lệt thôm giữa sắc đen miêng tu chai rượu đất tiền, cậu không nhớ rõ thói quen này được hình thành từ khi nào, có lẽ là từ khi Hạ vy_ người con gái cậu yêu hơn cả chính mình biến mất khỏi thế giới này.

Câu nói của Thiên băng luôn vang vọng trong tâm trí, rằng cái chết của Hạ vy có liên quan đến cậu, rằng mọi nỗi đau Hạ vy từng chịu đều do cậu mà ra chỉ cần nghĩ đến chuyện ấy Từ hy lại đau đớn đến phát điên. Sao ngay từ đầu cậu lại không nhớ ra Hạ vy là con nuôi vậy rất có thể thiên băng là chị em sinh đôi của cô ấy, nhưng sao thiên băng lại luôn nhắm vào mỹ ngọc và tại sao Thiên băng nói “một cái chết không rõ ràng” có phải cậu đã bỏ sót điều gì không?

Từ hy tự hỏi mình, trong lòng có rất nhiều giả thuyết nhưng cậu chưa có đủ bằng chứng để đưa ra bất kỳ kết luận nào. Nói chính xác hơn cậu sợ khi biết sự thật bản thân sẽ không chấp nhận được, cậu sợ một ngày phát hiện ra người mình tin tưởng bấy lâu nay luôn âm thầm lẩn trốn dưới bóng của mình để rắp tâm hủy hoại đi thứ quý giá nhất của cậu. Từ hy sợ một ngày phát hiện ra chính mình là hung thủ gián tiếp giết chết Hạ vy, nếu thật như vậy cậu làm thế nào để đối diện với cuộc sống này, đôi mắt từ hy hướng về phía xa xăm bằng ánh nhìn buồn đau, tâm trạng của cậu chơi vơi vơi đời có chút bề bồng lại có chút không can tâm.

Nơi tâm trí đã ngủ yên, ký ức vẫn vọng lại giọng nói đầy uy lực

“Chúng ta là sát thủ, là những kẻ săn mồi tàn bạo nhưng điều đó không chứng minh chúng ta là bất khả chiến bại, sư tử cũng có lúc thua cuộc

trong một số trường hợp ta sẽ buộc phải biến thành con mồi

vì vậy, thiên băng ta muốn con nhất định phải học được khả năng sinh tồn và phản kháng chống trả của loài vật bị săn, Đảo sói! sẽ giúp con hoàn thành điều này, thứ ta cần ở con không phải bản tính của sư tử_ loài vật được mệnh danh là chúa sơn lâm, mà ta cần ở con sự ranh mãnh của loài sói, nên nhớ loài sói tuy không phải loài vật mạnh nhất nhưng ta lại không bao giờ thấy chúng xuất hiện ở rập xiếc, dưới sự cai trị của con người, đó là bài học quý giá ta muốn con khắc ghi, con đã hiểu ý ta rồi chứ?”

Vào buổi sáng lạnh lẽo tại vương quốc Anh tuyết rơi đầy trời, vài chiếc trực thăng bay ù ù đến một hòn đảo nhỏ, nơi ấy là nơi huấn luyện cuối cùng mà mọi thành viên đều phải trải qua “Đảo sói”.

Khuôn mặt bình thản như nước, ánh mắt sắc lạnh hơn băng, nó đứng trước cửa của trực thăng chuyển bị tư thế nhảy xuống. Cạnh đó ba mẹ thiên băng vẫn hướng đôi mắt không quan tâm chứng kiến con gái mình đi vào miệng cọp, tựa như một vị thần cao thượng cười trên những đám mây nhìn xuống hạ giới bằng đôi mắt hờ hững. Khi ấy chỉ có Anna luôn ở cạnh nó

nhìn “đưa em” nhảy xuống khỏi trực thăng cùng sợi dây cáp lòng không khỏi lo lắng “Đảo sói” là một nỗi kinh hoàng đối với toàn bộ thành viên trong tổ chức. Trên hòn đảo ấy cây cối rậm rạp số lượng bầy sói hung hãn không thể thống kê hết,

những người tham gia đều bị bỏ lại đây từ sáng tự mình tìm cách sinh tồn đến cuối ngày nhất định phải tìm được cách thoát ra khỏi đảo và có mặt tại nơi trực thăng xuất hiện, những người còn sống sót chính là thể hệ sát thủ nối tiếp của tổ chức.

Trước đây Anna cùng Âu Dương kỳ và top 20 học viên xuất sắc nhất cầm cự đến thời gian quy định, cuối cùng 5 người phải bỏ mạng, lần kỷ lục nhất có Trần Lãnh Phong và Lục Hân Vũ cả hai đều an toàn, hoàn thành nhiệm vụ

nhưng hôm ấy chỉ có mình thiên băng _ một cô gái 17 tuổi

trang bị cũng chỉ có 1 khẩu súng và một con dao găm giống như bao người khác ở những lần trước.

Gió rít lạnh lẽo thiên băng bước từng bước cẩn trọng, bụi rậm khẽ sột xoạt một con sói to đứng nhảy cao vọt qua người nhằm vào cổ nó, thiên băng ngả người về phía sau dùng dao găm đâm thẳng vào họng khiến con sói hú lên một tiếng dài chết ngay tức khắc.

Không thể chần chừ thêm nó chạy thật nhanh với tốc độ bàn thờ hướng về phía cuối hòn đảo, giày ma sát với đất sỏi chân phanh gấp khi trước mặt nó là một bầy sói, chúng nhe răng nanh người hơi cúi chuẩn bị tư thế nhảy vồ. Thiên băng rút súng vừa nhắm đạn về phía bầy sói vừa chạy nhanh đi, sói càng ngày càng nhiều và ngày càng trở nên đói khát hơn

Súng sắp hết đạn, xác của gần 30 con súc vật nằm la liệt dưới đất như dạ, hai con sói tấn công cùng một lúc thiên băng bật người lên tránh, một con sói khác cắn vào bả vai phải rồi xềnh xệch thiên băng một đoạn, làm chiếc súng cũng rơi ra xa

Nó dùng sức ở chân bật lên ôm cổ con sói rút dao rạch một đường sâu ngay động mạch ở cổ

Máu ở vai nó ào ra cảm giác đau đớn và lạnh buốt “pằng pằng!!” Những phát đạn cuối cùng tiêu diệt hơn 10 con sói đầu đàn

Thiên băng tiếp tục chạy thục mạng, bầy sói giảo giết đuổi theo một con sói nhảy cao giờ móng vuốt cào vào cổ nó, do phản xạ thiên băng né người không may trượt chân ngã xuống đất cả người lăn dài xuống dốc đồi, chân tay xây xước

Một bóng đen xuất hiện phía sau nhanh như cắt lao đến ngoạm chân nó rồi thiên băng dùng chân còn lại đập thật mạnh vào đầu con sói bật người ngồi dậy dùng dao đâm nhiều phát vào lưng và bụng của con súc vật,

cả người đau đớn mặt lả đi nhưng thiên băng không cho phép mình được gục ngã.

Cứ như thế nó gắng sức thoát khỏi đảo sói, vết thương trên người ngày càng nhiều máu nhuộm kín áo mình sau bộ đồ đen, những dấu vết móng vuốt của bàn tay sói phủ khắp lưng, chân và bả vai

thoát khỏi cánh rừng bạt ngàn nguy hiểm nhìn chiếc trực thăng trên đỉnh đầu đang thả dây thang xuống, nó dường như không đủ sức để đứng vững nói gì đến việc leo thang lên trực thăng

Hồ hấp trở nên ngày càng khó nhọc giây phút này nó tưởng như tử thần đã sát ngay cạnh bên, thậm chí nghe rõ cả hơi thở của ác quỷ mãnh liệt và lạnh lẽo

đến mức nó cũng chẳng nhớ nổi mình đã trở về bằng cách nào. Sau hôm ấy thiên băng sốt cao không giảm? hôn mê một tuần liền, đầu óc mơ hồ không biết rõ ai ở cạnh mình chỉ mơ hồ nhận ra cảm nhận có người bên cạnh chăm sóc.

Trong căn phòng tối thiên băng giật mình thức giấc, nó vội nhìn quanh thân thể mình

hồ hồi không ngừng chảy dài đọng lại thành giọt lớn. Đảo sói, là nỗi kinh hoàng với tất cả mọi thành viên trong tổ chức và với nó cũng không ngoại lệ, vì thỉnh thoảng cũng hay nằm mơ nhớ về ngày hôm ấy nên thiên băng không quá khó nhọc để ổn định lại tâm trạng.

Lúc bấy giờ nó mới phát hiện ra điện thoại của mình đã reo được ba hồi chuông và có 5 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều đến từ Âu Dương Kỳ, đưa tay day huyệt thái dương tỏ chút mệt nhọc nó vớ lấy chiếc điện thoại nghe máy.

- Alo
- cuối cùng em cũng nghe máy
- là do em ngủ quên, có chuyện gì quan trọng sao?
- người em nhờ anh tìm đã tìm được rồi, mọi thông tin cũng đã gửi cho em, có điều anh gọi gấp như vậy là muốn em hành động nhanh một chút, cô ta đang có ý định tự sát
- được em biết rồi, anh nghỉ ngơi đi
- còn nữa, tháng sau sẽ diễn ra sự kiện bầu chức vị Đại boss em cũng nằm trong danh sách ứng cử, đây chức vị chỉ đứng sau Lão Đại người người khao khát nhất định nhiều người sẽ tranh thủ ra tay trừ khử trước, em nhất định phải cẩn thận trong từng đường đi nước bước hiểu chưa
- Ừm, tạm biệt

Thiên băng tắt máy, lần ứng cử lần này nó trực tiếp tham gia và bắt buộc phải chiến thắng. Lãnh phong và và Hàn vũ tuy được xem là người dưới trướng Lão Đại nhưng thực chất không phải người của của tổ chức như vậy xem ra bớt được đối thủ nặng ký và tăng cơ hội chiến thắng.

vươn vai lấy lại tinh thần dù sao đó cũng là chuyện của tháng sau, nó nhào người lấy chiếc laptop trên mặt bàn bên cạnh giường, ngón tay thon dài không ngừng di chuyển, đến khi thông tin về một cô gái hiện đầy đủ trên màn hình thông minh.

“Phan Thanh Hoa”

Sinh ngày 14/3/1990 năm nay 27 tuổi

Tốt nghiệp đại học quốc tế, 6/7/ 2015 cha của cô lái xe khi say rượu đâm chết người bỏ trốn, sau tự thú lãnh án tù 10 năm

Mẹ sau đó bị mù lâm bệnh không có tiền chữa trị 13/6/ 2016 qua đời. Khi biết tin dữ cha của thanh hoa không chịu được cú sốc tự sát trong trại giam.

Thanh Hoa bị chủ nợ đánh đập cường bức rồi bán cho một ổ mại dâm, tại đây vì không có nhan sắc cô ta thường xuyên bị đánh đập, bạo lực trở thành công cụ “thỏa mãn” nhu cầu của khách hàng trong xuất hơn 1 năm.

Sau đó cô ta may mắn trốn thoát được, nhảy cầu tự sát nhưng không thành

hiện đang ở bệnh viện “X” số phòng “Z”.

Đọc xong một loạt thông tin thiên băng nhủ mày, đúng là trên đời này nếu như không có nhan sắc thì sẽ chẳng bao giờ được đối xử công bằng, đơn giản dễ hiểu nhất

Ví dụ điển hình là nó, trong quá trình đào tạo trên người không biết bao nhiêu vết sẹo loại nào cũng có nhưng Lão Đại đặc biệt quan tâm về vấn đề này ông mời hẳn một bác sĩ chuyên ngành thẩm mỹ chăm sóc thân thể cho nó

đối với Lão Đại, một vị tiểu thư chân chính trên người phải tuyệt đối không có vết sẹo nào, và cũng không được để lại bất cứ vết tích nào của việc huấn luyện như vậy mới được coi là hoàn hảo, là lớp vỏ bọc nguy trang tốt nhất.

Nó bình tĩnh, nhìn đồng hồ hiện tại cũng đã 4h sáng cũng không phải còn quá sớm, nghĩ vậy thiên băng liền nhanh chóng bật dậy thay quần áo lái xe rồi khỏi biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chiếc xe chạy thẳng vào trung tâm thành phố, bỏ lại phía sau ngoại thành yên bình, thời điểm này trời vẫn còn tối nhưng nội thành đã nhộn nhịp bắt đầu ngày mới.

Trong một bệnh viện nhỏ thường ngày rất đông người nhưng hôm nay không hiểu sao số người trong bệnh viện không quá nhiều, và càng không hiểu sao? đây hành lang nơi Thanh Hoa đang nghỉ trong phòng, lại vắng vẻ đến vậy.

Cô gái trong phòng là một người không mấy xinh đẹp nếu không muốn nói là xấu xí phạm người nhìn, làn da ngăm kém sức sống, mắt híp, mũi tẹt...vvv cũng đúng! nếu như cô có nhan sắc một chút thì dù có sống trong cái “thế giới” ấy cũng không đến nỗi khổ sở như vậy.

Thanh Hoa ngồi thẫn thờ trên giường cô không hiểu sao người ta lại cứu cô, một con người gần như đã đến kiếp tàn, cuộc sống này cô chẳng còn lý do gì để tiếp tục tồn tại, Thanh Hoa nghĩ về những ngày tháng đã qua, sự bẽ bàng và nhục nhã cô thậm chí còn ghê tởm chính bản thân mình. Nghĩ đến thời gian sắp tới chẳng mấy chốc nữa những con quỷ đội lốt người kia sẽ lại tìm thấy cô

Thanh hoa sợ hãi không muốn quay về nơi địa ngục tăm tối ấy, cô thà chết để giải thoát chứ không đòi nào tiếp tục chịu dày vò thêm nữa.

Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện, Thanh Hoa đảo mắt nhìn quanh căn phòng rồi bước xuống giường

Choang!!

Chiếc cốc trên bàn bị đổ vỡ, những miếng thủy tinh sắc nằm lổm chổm trên nền đất, nước lênh láng ẩm ướt. Cô cầm miếng thủy tinh rồi từ từ đặt lên cổ tay, nước mắt chảy dài, cắn chặt môi hai mắt nhắm tịt chuẩn bị dùng hết sức, cửa mảnh thủy tinh lên da thịt thì bỗng nhiên một âm thanh vang đều truyền đến tai

Thanh hoa đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, cô thấy một cô gái trẻ đang đứng tựa mình vào tường trước cửa phòng, hai tay đút túi quần, mái tóc dài bồng bềnh tùy ý xõa ngang vai, bàn chân không ngừng đá từng nhịp vào chân cửa tạo thành âm thanh đều đều, người con gái trước cửa dừng hành động ấy lại nhìn cô bằng ánh mắt tím than sâu thẳm “cô muốn kết liễu đời mình một cách vô ích như vậy sao?”

Thanh Hoa bất ngờ trước sự việc này hai mắt mở to: “cô là ai?”

Thiên băng nở nụ cười quỷ dị vừa nói vừa tiến lại gần cô gái ngồi trên sàn đá hoa: “tôi là sứ giả địa ngục, đến để mở cho cô một con đường sống”

Nghe đến đây thanh hoa chợt bật cười thành tiếng như mèo:

- con đường sống ư? Nực cười! Cô biết gì về tôi mà nói chứ?
- Phan Thanh Hoa, nếu tôi đoán không lầm ba của cô hai năm trước đã gây tai nạn rồi bỏ trốn
- Không Phải!! Ba Của Tôi Ông Ấy Bị Oan

Thanh Hoa chợt hét lớn gấn lên với nó, rồi nhận ra điều bất thường hai mày nhíu lại cô hỏi: “Cô là ai? Vì sao cô biết được điều đó?”

Thiên băng cười nhạt nhẽo: “thật trùng hợp, ba của tôi ông ấy chính là nạn nhân trong vụ tai nạn đó, cô nói xem tôi tìm đến cô có phải rất đúng không?”

Thanh Hoa sửng sốt một vài giây rồi vội giải thích:

- hãy tin tôi, đó không phải sự thật ông ấy bị oan
- tôi lấy gì để tin cô đây, gia đình hạnh phúc mà tôi từng có đã bị ba của cô phá hủy, tôi nên tính sổ với các người như thế nào đây?
- Không! không phải vậy ba của tôi là bị ép buộc phải nhận tội
- cô nên làm gì đó để chứng minh lời mình nói chứ?

- tôi sẽ nói cho cô biết sự thật, năm đó ba của tôi làm thư ký cho công ty nhà họ Đào một ngày nọ tôi nghe tin tiểu thư của họ gây tai nạn chết người và cần kẻ thế tội, Ba của tôi hiển nhiên bị họ ép buộc phải ra đầu thú nhận tội thay nếu không họ sẽ bán tôi sang trung quốc, ông ấy vì yêu thương tôi mới chấp nhận hy sinh mình. Cũng vì chuyện ấy mẹ của tôi khóc đến hồng hai mắt, rồi lâm bệnh nặng, trong nhà không có đàn ông, không có tiền chữa bệnh cho mẹ, tôi đành hạ mình đến nhà họ Đào cầu xin sự giúp đỡ vì trước đó bọn chúng có hứa sẽ cho gia đình tôi một số tiền coi như đền bù, nhưng khi tôi đến họ liền lật mặt nói không quen biết, bản cùng bắt đắ dĩ tôi phải vay nặng lãi lấy tiền chữa bệnh cho mẹ nhưng cuối cùng bà ấy cũng không qua khỏi, ba của tôi ông ấy cũng bị giết chết trong tù nhưng mọi người chỉ biết rằng ông tự sát vì quá đau khổ trước cái chết của vợ, bản thân tôi cũng bị bán làm “gái” cuộc sống của tôi tàn tạ đến mức này không phải cô không nhìn thấy.

Hai mắt của thanh hoa đã ngấn lệ khi nhắc lại chuyện cũ, Thiên băng vẫn lạnh lùng

- nếu vậy, cô không hận họ sao?
- (Đôi mắt cô ngập tràn hận thù, hai tay nắm chặt đến bật máu) tôi muốn giết chết họ, tôi muốn họ sống không bằng chết, tôi phải cho họ nếm trải sự đau khổ nhục nhã mà tôi phải chịu đựng, tôi muốn đòi lại mạng sống của ba mẹ tôi, muốn họ phải trả giá gấp trăm lần
- (nó ngồi xổm một chân đối mặt với Thanh Hoa) nhưng cô đã làm gì? Tìm con đường chết, chết! Cô có thể làm hồn ma quay về báo thù?
- tôi có thể làm gì đây? Tôi bị người ta giam cầm, tôi có kế hoạch trả thù nhưng không có nhan sắc tôi không thể làm được gì

Thiên băng mỉm cười đứng dậy vừa xoay một vòng vừa nói: “bây giờ đã là thế kỷ nào rồi? Cô có thân hình đẹp, có một bộ não thông minh như vậy là

đủ”

Nó cười mà mị cúi xuống nâng cầm thanh hoa lên: “cô muốn có tự do tôi sẽ cho cô, muốn có nhan sắc đó cũng không phải chuyện khó, tôi biết rõ kế hoạch trong đầu cô là gì tôi sẽ giúp cô hoàn thành, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi”

Thanh hoa ngẩn người một vài giây rồi nghi ngờ hỏi lại

- Cô tin những gì tôi nói? Cô thực sự muốn giúp tôi?

- Đừng hỏi quá nhiều, một khi đã trở thành người của tôi cô sẽ sớm biết những điều cần biết còn giờ hãy nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa người của tôi sẽ đến đón cô đi

Dứt lời thiên băng xoay lưng bước đi, thanh hoa giương mắt nhìn từng bước chân của nó cho đến khi thân ảnh ấy khuất sau cánh cửa

Cô viết “Tôi đã được sống, em ấy kém tôi gần mười tuổi nhưng tôi đối với em chỉ có sùng bái và tôn thờ, ánh nhìn đầu tiên tôi thấy ở em những vàng sáng chói lóa khí chất ngút trời một sự khác biệt như một đẳng cấp khác, em nói em là sứ giả của địa ngục nhưng tôi thấy em giống một thiên thần hơn là ác quỷ, em đem đến cho tôi sự sống, ý nghĩa tồn tại _ thứ mà tôi đã khao khát từ lâu. Em ấy thật lạnh lùng và cao ngạo lần đầu tiên tôi thấy màu mắt lạ lùng đến vậy_ màu tím than, đôi mắt có sự trong trẻo nhưng nó lại càng không kém phần sắc lạnh và u tối, đôi mắt ấy tượng trưng cho cả thiên thần và ác quỷ một vẻ đẹp đảo lộn hoàn hảo đến khó tả. Đó là ngày ý nghĩa nhất đời tôi, ngày tôi vĩnh viễn không thể quên và hình như trong tim tôi xuất hiện một thứ tình cảm mới không phải tình yêu, quý mến mà là sự trung thành tuyệt đối.”

Trên chiếc xe Bugatti Chiron màu đen Thiên băng nhếch miệng cười, nó không ngờ kế hoạch của mình và Thanh Hoa lại giống nhau đến vậy tuy rằng cô ấy không nói rõ nhưng có nhắc đến "nhan sắc", nếu đoán không lầm có lẽ Thanh Hoa muốn tiếp cận với Ba của mỹ ngọc từ từ phá hoại cuộc sống của họ bằng cái cách của “gái” nói trắng ra là làm nhân tình. Cũng đúng Thanh hoa có bản lĩnh quyền rũ đàn ông không phải là nhờ họ cho cô sống ở môi trường đó sao? Lấy thứ họ ban tặng để trả đũa xem ra nó không hề nhìn lầm con người này, rất thông minh và nham hiểm, nó thích!

“Đào mỹ ngọc, không phải cô từng rất tự hào về cái gia đình đó sao? tôi sẽ đâm nát nó” _ thiên băng nắm chặt tay rồi cười nhạt, nụ cười nhạt nhưng lại rất giòn dã và tà mị.

Biệt thự nhà họ Dương...!

“Cậu đến đây làm gì?”

Từ hy tỏ rõ thái độ không hài lòng khi thấy mỹ ngọc xuất hiện trong nhà mình và đang dọn bữa sáng, từ khi bắt đầu suy nghĩ lại mọi thứ, bắt đầu nghi ngờ cậu dường như không có cách nào gần gũi, thân thiết với mỹ ngọc.

Mỹ ngọc thoáng sự bất ngờ, có gì đó gọi là tủi thân nhưng cô vẫn gượng cười: “cũng lâu rồi mình không qua nhà cậu chơi, nhân tiện bác trai, bác gái đi công tác nên mình qua đây giúp cậu chuẩn bị bữa sáng”

Từ hy lạnh lùng rót nước uống một hơi chẳng mấy quan tâm, cậu nhàn nhạt: “chuyện đó người giúp việc cũng có thể làm, không cần bận tâm”

đến đây toàn bộ người giúp việc trong nhà đều nhìn nhau tùm tùm cười, có người còn phóng ánh mắt khinh bỉ về phía cô, họ cũng chẳng mấy ưa cô là bao trước đây vì cậu chủ của họ coi mỹ ngọc là bạn thì dĩ nhiên họ phải dè chừng còn bây giờ, có lẽ họ đã được thể hiện rõ thái độ của mình rồi, điều này khiến mỹ ngọc cảm thấy bị coi thường và sỉ nhục, cục tức không sao nuốt trôi.

Từ hy xoay người bước lên bậc cầu thang: “nếu không còn gì cậu về trước đi, hôm nay là chủ nhật mình muốn nghỉ ngơi”

“Cậu bị sao vậy?” _ mỹ ngọc chạy đến trước mặt chắn lối đi của từ hy, cậu vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh nhạt đáp lại

- chẳng sao cả

- rõ ràng thái độ của cậu với mình đã thay đổi, có phải Thiên băng đã nói gì với cậu đúng không?

- (Ánh mắt từ hy có chút thay đổi) cậu ấy có thể nói gì với tôi? cậu sợ thiên băng sẽ nói điều gì đây?

- (Mỹ ngọc lắc đầu nguây nguây) không! Không!

- tôi thật hiếu kỳ không hiểu sao cậu lại “quan tâm” đến thiên băng như vậy

- cậu nghe mình nói mình biết thiên băng tuy có khuôn mặt giống hạ vy nhưng cô ấy không phải, cô ta không phải người tốt tiếp cận cậu là có mục đích, cậu nhất định phải đề phòng

- Nhưng tôi lại thường có xu hướng đề phòng những kẻ thù sau lưng hơn, những kẻ mang danh là bạn nhưng thích đâm sau lưng vì chính họ mới là kẻ nguy hiểm

- từ hy! ý... ý cậu là gì?

- tôi nghĩ từ giờ cậu không nên đến đây nữa, chúng ta hình như không còn thân thiết đến vậy

Từ hy hờ hững lướt qua mỹ ngọc trước khi bước đi vẫn không quên bỏ lại câu nói: “ dù thiên băng là ai, tôi và cậu ấy có xảy ra chuyện gì, cũng chẳng liên quan đến cậu vì đó là chuyện của chúng tôi cậu không có quyền xen vào.”

Một mình mỹ ngọc đứng giữa căn phòng rộng lớn trên những bậc thang dài trống vắng và cô đơn, hai mắt đã đỏ hoe và ngấn lệ cô cảm nhận rõ thái độ chán ghét của từ hy dành cho mình, điều đó luôn là ác mộng kinh khủng là điều cô sợ hãi nhất, câu nói "chúng tôi" tựa như một nhát dao đâm thẳng vào tim cô, đau đến tê dại, và dường như từ khi yêu từ hy, mỹ ngọc đã dần quen với nỗi đau này.

Ngày hôm nay sự tổn thương và nhục nhã mà mỹ ngọc phải chịu tất cả đều là do sự xuất hiện của Nguyễn Hoàng Thiên Băng, cô yêu từ hy như vậy, làm nhiều điều cho cậu như vậy

không đời nào cô chịu từ bỏ, cả đời này Dương Từ Hy chỉ có thể yêu duy nhất Đào Mỹ Ngọc Cô mà thôi. Kẻ khác muốn phá đám? Đừng hòng.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thiên băng chạy thẳng đến một nhà hàng lớn nằm giữa trung tâm thành phố, hôm qua nó có nghe Lãnh phong nói anh sẽ đến đây để bàn chuyện làm ăn với đối tác mới. Dù sao cũng là cuối tuần vì vậy nó dự sẽ cùng anh đi chơi sau khi anh đã hoàn thành công việc.

Vì nhà hàng nằm khá xa so với bệnh viện mà Thanh Hoa đang nằm cho nên khi thiên băng đến nơi cũng đã là gần trưa. Giữa lòng thành phố tấp lập hiện ra một tòa nhà sang trọng bên trong tất cả mọi đồ đạc hầu hết, đều được dát vàng toát lên vẻ quý phái, cách bày trí mang đậm chất phương đông nhưng lại không kém phần hiện đại đem đến cho những thượng khách cảm giác thoải mái, ấm áp

Thiên băng ngồi ở một vị trí dễ thấy ngay sát với lối ra và dễ tiện quan sát hơn, tầm này có lẽ anh cũng đã sắp xong công việc vì vậy sẽ không phải đợi lâu.

Nhâm nhi tách cafe nóng ấm nó đưa mắt thăm thú khung cảnh bên trong của nhà hàng chợt bắt gặp một hình ảnh quen thuộc, cái dáng cao cao mái tóc ngắn sành điệu. Thiên băng đứng dậy nhòai người nhìn theo: “đó không phải khả khả sao?”

Đuổi theo bóng hình ấy, nó muốn xem người kia có phải bạn của mình hay không, lý nào cô về mà không báo một tiếng. Mãi đuổi theo cô gái trước mặt khi đi qua một ngã rẽ nó liền bị ai đó túm cổ áo đằng sau mà kéo lại, thiên băng còn thăm rủa "con nhà nào chán sống" khi quay mặt nhìn lại mới phát hiện ra cái bản mặt đẹp zai của người mình thương,

- em làm làm gì ở đây?_ anh lạnh lùng hỏi

- (thiên băng thân nhiên đáp) nhà hàng này cũng đâu phải của anh, em ở đây thì lạ lắm sao?

- còn cái nữa?

- hứm! Còn không phải đến tìm anh sao

- vậy em còn muốn chạy đi đâu

Thiên băng hướng mắt nhìn về phía cô gái vừa rồi đầy tiếc nuối: “em gặp một người bạn... nhưng mà hình như cũng không phải...á”

Lãnh phong chợt kéo thiên băng vào lòng, vòng tay siết chặt eo nó: “anh ở đây em còn muốn tìm ai?”

Nó hừ lạnh tỏ thái độ không hài lòng, anh bỗng đưa tay lên cốc đầu thiên băng một cái: “còn dám tỏ thái độ” vừa nói dứt lời liền nhanh chóng cúi xuống cắn vào cổ trái của thiên băng.

Nó thoáng bất ngờ, tròn tròn mắt: “anh làm gì vậy? Muốn chết sao?”

Lãnh phong mỉm cười nhẹ nắm lấy tay nó rồi kéo đi, trước khi đi vẫn không quên phát ngôn bá đạo: “đánh dấu chủ quyền”

Phía xa ánh mắt trong trẻo đẹp như sương sớm vẫn dõi theo hình ảnh của người, đôi mắt ấy thoáng chút ngạc nhiên rồi chợt tối sầm lại.

Lãnh phong cầm tay thiên băng đi trên một đoạn đường vắng hai bên là hai hàng cây trụi lá, cảnh khảnh khieu như những cánh tay đang cố vươn dài, giây phút này nó thấy lòng mình ấm áp lạ thường hình như rất lâu rồi thiên băng mới lại thấy được cái cảm giác yên bình này hoặc cái cảm giác ấy luôn xuất hiện khi nó ở cùng anh nên mỗi khi bên lãnh phong mới thấy thời gian trôi nhanh đến vậy, bình yên đến vậy.

Đôi mắt hạnh phúc của thiên băng tràn ngập ánh bình minh nhưng rồi lại chợt vụt tắt, bên kia đường nó thấy một quán kem nhỏ im lìm lẻ loi bên vệ đường, còn có những chùm bóng bay đủ sắc màu. Thấy thiên băng chăm chú nhìn về một phía lãnh phong ngộ ra điều gì đó, anh rời khỏi bàn tay nó định bước đi nhưng đột nhiên bị giữ lại. Lãnh phong cười nhẹ như một sự thấu hiểu dành cho ánh mắt đầy thắc mắc kia: “Không phải con gái ai cũng thích ăn kem sao? Để anh qua đó mua cho em”

Lãnh phong toan bước đi thì một lần nữa lại bị thiên băng giữ chặt tay hơn: “không! Đừng đi”

“Sao vậy? Anh nhớ em thích ăn kem mà”

“Không đâu! Em rất ghét”

nó bỗng nhớ về ba, về cái ngày định mệnh hôm ấy, dòng cảm xúc lại lần nữa dâng trào và lại một lần nữa bị kìm nén chôn sâu vào tận đáy lòng thiên băng đủ mạnh mẽ và thừa gai góc, nhưng điều đó không nghĩa là nó không có cảm xúc, trong cuộc sống của mỗi con người ai cũng có những điều vĩnh viễn không thể nào mờ nhạt trong tâm trí

lãnh phong có chút bất ngờ trước thái độ ấy nhưng anh cũng không tính hỏi thêm điều gì, anh nhận ra suy nghĩ trong đầu nó

Nên chỉ nhẹ nhàng ôm lấy thiên băng: “không sao đâu, có anh bên cạnh em”

thiên băng siết chặt tay anh hơn nữa: “mình đi thôi em không muốn ở đây”

“Được, vậy anh đưa em đến một nơi”

Anh và nó chỉ đơn giản cùng nhau lái xe đi thật xa cùng tận hưởng những phút giây riêng tư.

Chiếc xe dừng lại cạnh một bãi biển, cả hai cùng nắm tay nhau đi dạo trên cát. Biển mùa đông tĩnh lặng và lạnh lẽo không một bóng người, đứng trước biển dù có là một người mạnh mẽ đến đâu, cũng còi đến đâu thì đầu thấy mình nhỏ bé trước thiên nhiên

ánh mắt của lãnh phong tràn ngập bóng tối nhìn xa xăm không có điểm đến anh chợt hỏi nó rồi cũng tự mình trả lời

- em có biết tại sao anh đưa em đến đây không...? Anh đưa em đến thăm mẹ

- (thiên băng im lặng, nó biết mình không nên nói gì lúc này)

- bà ấy qua đời khi anh mới chỉ là đứa bé 5 tuổi, ra đi trong sự cô đơn và cũng sống trong sự ghẻ lạnh của chính người chồng bà thương yêu cuộc đời bà là những chuỗi ngày đau khổ, năm ấy cũng chỉ có một mình anh đứng giữa biển khơi lạnh lẽo, trong tiết trời buốt giá ấy anh tự tay để tro cốt của bà theo gió xuống biển, cả đời bà khao khát được tự do vì vậy đó là tâm nguyện cuối cùng. Anh đã làm đúng phải không em?

Lãnh phong nhắm mắt tìm chút yên bình anh nhớ về cái ngày luôn khắc ghi trong tim mình, mùa đông năm nay không lạnh bằng năm ấy nhưng cũng chẳng giúp nỗi buồn trong anh nguôi ngoai được phần nào. Đôi lúc anh hối hận khi để bà ấy đi cùng gió biển, vì anh nhớ bà, muốn được thăm mộ bà thường xuyên hơn như bao đứa con khác, thời điểm ấy một đứa trẻ 5 tuổi đưa ra quyết định hóa táng chính mẹ ruột của mình đã là một điều hy hữu và vấp phải sự phản đối của mọi người nhưng đứa trẻ ấy vẫn một mực kiên quyết làm bằng được, xét cho cùng lựa chọn của anh là hoàn toàn đúng đắn.

Thiên băng ngẩng nhìn anh từ phía xa, bóng lưng anh sao mà cô độc đến vậy?, từ đầu đến cuối nó vẫn không nói gì, biết nói gì đây? khi hoàn toàn không rõ về quá khứ của anh hơn nữa trong tình huống này im lặng vẫn là tốt nhất, nó thấy được sự đau buồn trong mắt anh thứ mà thiên băng chưa từng thấy lãnh phong biểu hiện ra bên ngoài, có lẽ sự việc này có tác động mạnh mẽ đến anh, cũng phải thôi, không chỉ mình nó mới có những nỗi đau mà cả lãnh phong hay Hàn vũ trong họ cũng đều tồn tại nhiều vết thương khó chữa lành.

xoay người đứng đối diện với lãnh phong, đưa một tay đặt lên lồng ngực đúng chỗ trái tim, một tay vòng qua cổ

Thiên băng nhón chân lên cao đặt lên môi anh một nụ hôn ngọt ngào, lãnh phong cũng đáp trả bằng một nụ hôn nồng cháy

Anh không bắt ngờ, anh cảm nhận được hơi thở của nó đang đến gần khiến anh yên lòng và quên đi hết mọi nỗi đau trong tim, giống như một liều thuốc thần thánh.

“Chào cậu chúng ta làm bạn được không?”

Một cô bé 11 tuổi đôi mắt trong trẻo ngây thơ đưa tay ra trước mặt làm quen với một cậu bạn lạnh lùng bằng tuổi với mình, hôm ấy là ngày đầu tiên họ gặp nhau, bầu trời trong xanh tươi đẹp, cô bạn kia khiến cho cậu bé vốn lạnh lùng cảm thấy vô cùng thoải mái, cảm giác gần gũi như đã quen từ lâu cô bé ấy rất giống với thiên băng ngày thơ_ mối tình ngây dại của cậu...

Con mưa giữa những ngày hè nóng bức như một thứ tuyệt vời, rót nguồn sống cho muôn loài, hai đứa trẻ ấy cùng nắm tay nhau vui đùa dưới mưa chạy khắp khuôn viên biệt thự, những tiếng cười giòn tan, khanh khách sôi động hơn cả tiếng mưa, người giúp việc trong nhà chỉ biết trở mặt nhìn nhau kinh ngạc, lần đầu tiên họ thấy vị thiếu gia của mình giống một đứa trẻ.....

Mùa Noen nước Mỹ lạnh lắm nhưng cũng áp áp tràn đầy niềm vui, hai đứa trẻ cùng nhau đi dạo trên tuyết tham gia các hoạt động lễ hội nơi đây, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy nhau không rời, họ cùng nhau đón giờ phút thiêng liêng nhất, cùng nhau nghe tiếng chuông nhà thờ ngân vang thức tỉnh lòng người, pháo hoa rợp trời. Đôi mắt chúng nhìn nhau mỉm cười

giây phút ấy họ tự biết mình có một thứ tình cảm mới lạ đã khắc sâu vào tim từ bao giờ, thứ tình cảm vượt lên trên cả tình bạn, 16 tuổi không phải quá lớn nhưng con người ta cũng đủ nhận thức về thứ cảm xúc tình yêu của mình, 5 năm quá đủ để họ trở nên quan trọng đối với nhau tuy không phải là lần đầu rung động nhưng cậu bé kia đã tự nhủ có lẽ đây là mối tình cuối của cậu.....

Mùa xuân tươi mới tràn đầy sức sống nhưng đối với cô bé kia chỉ thấy một bầu trời đau thương, ba mẹ cô gặp tai nạn giao thông và họ đã ra đi vĩnh viễn bỏ lại cô, từ một đứa trẻ có tất cả, gia đình hạnh phúc, khối vật chất đáng mơ ước, cuộc sống mà người người khao khát, đứa trẻ ấy bỗng dưng mất hết tất cả

“Hãy về sống cùng mình được không?”

Cậu thiếu niên đưa tay ra trước mặt nắm lấy bàn tay cô gái đang run rẩy lệ tràn khóe mắt, ngay lúc ấy cô biết cả đời này mình chỉ còn mỗi một người thân duy nhất là cậu, về sống cùng cũng không quá khó khăn vì trước đây ba mẹ cô bé là bạn thân tri kỷ của chàng thiếu niên, vốn dĩ đã vô cùng thân thiết như người một nhà.

1 tháng sau cô bé bỗng bỏ đi không một lời từ biệt, không một chút tin tức và hoàn toàn bốc hơi khỏi trái đất, chàng thiếu niên lần nữa sụp đổ và dần trở nên khép kín lạnh lùng

trở về với bản tính ban đầu giống như chưa từng có sự xuất hiện của cô bé ấy... thời gian thấm thoát trôi đi như vậy, tính đến nay cũng gần tròn 4 năm họ xa cách 1 quãng thời gian không ngắn cũng không quá dài đối với họ để có thể quên được nhau.....!

“Chào anh!”

“Tạm biệt anh, người em thương”

“Chào! Chúng ta lại gặp nhau rồi anh à”.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Có lẽ em sẽ không hiểu

Không tin đó là sự thật

Anh yêu em

nhưng đằng sau đó còn có một người anh yêu từ lâu

Vì từ đầu anh xin lỗi....

lý trí của quý Blackbi

Ngày hôm sau vẫn như thường lệ mọi thứ diễn ra theo quy luật vốn có

thế nhưng lớp S1 lại được dịp nhao nhao lên khi hay tin có người mới chuyển đến

từ chính miệng cô giáo chủ nhiệm, một học sinh nữ buồn chuyện cùng đám bạn: “Không phải lớp s1 không nhận thêm h/s nữa sao? Không biết lại là đại nhân vật nào đây”

Rồi từ chuyện này họ nhảy sang chuyện khác:

“Hazi! Ai đến cũng chẳng quan trọng, tôi chỉ biết mấy ngày nay idol của tôi không đi học mà thôi”

Nữ sinh bên cạnh vẽ đồng tình: “phải rồi, mấy ngày nay nam vương (ken) biến mất không chút dấu vết”

Nam sinh ngồi phía xa nghe vậy chột nháy vào: “mấy người nghĩ xem, anh ấy là nhân vật của công chúng, bận rộn như vậy làm sao có thời gian ngày nào cũng đi học như chúng ta được”

- O! mấy hôm trước bạn của tôi hình như có may mắn nhìn thấy nam vương của chúng ta ở sân bay thì phải

- Đúng là đồ con rùa tin ấy ai mà chẳng biết, mấy người chưa xem tin tức mới nhất sao, đợt vừa rồi anh ấy đột nhiên tham gia buổi trình diễn thời trang tại paris

- Đúng! Mà nhà thiết kế lại chính là nữ hoàng thiên băng, tại sự kiện anh thậm chí còn hùng hồn tuyên bố rất thân thiết với Nguyễn Hoàng Thiên Băng nữa, điều này tạo ra chấn động nhỏ trong giới thời trang

- Có gì lạ? cùng một đẳng cấp trong giới nghệ thuật đương nhiên quen biết nhau rồi

“cũng Phải” đám người thi nhau gật gù tán thành,

Không thể phủ nhận với lợi thế về ngoại hình cùng tài năng nổi trội, hình ảnh của nhóc ken được phủ sóng rộng rãi trên toàn đông nam á, Châu âu và đặc biệt là nước pháp vì vậy chỉ một động thái nhỏ cũng gây ra làn sóng lớn. Vụ việc lần trước ken tự ý quyết định mà chưa thông qua người quản lý, dù kết quả sau buổi trình diễn thời trang ấy là tốt hay xấu thì ít nhiều cũng bị ảnh hưởng và cần chịu trách nhiệm, có lẽ vẫn chưa thể rời khỏi pháp.

Cả lớp đang nhao nhao bỗng im bất khi cô giáo đến cửa lớp, theo sau cô là một học sinh nhưng vì đứng ở góc khuất nên chẳng ai có thể nhìn thấy với tính tò mò của mọi người thật muốn nhảy lên mà xem mặt học sinh kia nhưng tất nhiên họ vẫn còn rất quy củ và tôn trọng giáo viên, lộn xộn một cái là đuổi học như chơi.

“Cả lớp! Hôm nay chúng ta có bạn mới” _ giáo viên đứng trước mục giảng nói, âm thanh từ chiếc loa trợ giảng truyền đến tai thiên băng, nó nhíu mày thầm nghĩ “thật không biết là ai, lại có thể chuyên giữa chừng như vậy” tuy là hiếu kỳ nhưng vẫn tỏ ra chẳng quan tâm tiếp tục chăm chú vào màn hình điện thoại.

1s...2s...3s

Học sinh mới bước vào, tất cả lớp vẫn im lặng không phản ứng và dường như họ không thể phản ứng được vì một cái gì đó quá choáng ngợp, trước mặt họ là một cô gái cao khoảng 1m8 body phụ huynh nhưng khuôn mặt lại rất baby. Mái tóc ngắn ngang vai màu nâu vàng, đôi mắt to tròn ngây thơ đen lay láy lúc nào cũng lung linh như chứa những giọt sương sớm phủ bên ngoài, cái mũi cao và nhỏ đôi môi hồng hào, làn da trắng ngần. Khác với vẻ đẹp lại của thiên băng cô gái trước mặt mang một vẻ đẹp thuần đông nam á, dịu dàng và ngọt ngào khiến người ta yêu ngay từ cái nhìn lướt qua.

- “Cô ấy... cô ấy là ai vậy” _ một học sinh cất tiếng phá tan sự im lặng tuy nhiên mắt vẫn không rời khỏi học sinh mới

- đó là siêu mẫu rất nổi tiếng ở trung quốc _ học sinh nữ bên cạnh vội đáp lời

- tại sao tôi không biết nhỉ?

- Không biết cũng phải thôi, cô ta rất ít xuất hiện trước công chúng, chỉ có fan ruột của những hãng thời trang nổi tiếng may ra mới biết mặt

- thì ra là vậy

Lúc này cả lớp cũng không còn yên lặng nữa, họ bắt đầu xì xào. Cô gái trên mục giảng cười nhẹ làm điệu đứng chúng sinh, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào như mật từ từ rót vào tai: “nữ hảo, mình tên trịnh khả khả người việt, quốc tịch trung quốc, mong mọi người giúp đỡ và... đừng bắt nạt ma mới nha!” khả khả nghiêng người cười rạng rỡ để lộ ra hàm răng đều tăm tắp

“Được! Được” nửa lớp đồng thanh, cả trai lẫn gái đa phần đều có cảm tình với khả khả bởi cô gái này quả thực rất dễ thương.

Từ khi nghe thấy giọng nói này, cái tên này

thiên băng thoáng chút ngạc nhiên rồi liền nhận ra người bạn tri kỷ của mình, nó tựa lưng vào ghế khoanh tay trước ngực: “được lắm trịnh khả khả dám về mà không báo trước một tiếng”

“Em quên cô ấy sao?” _ Hàn vũ chột lên tiếng hỏi nó, thiên băng nhìn biểu cảm thay đổi liên tục trên mặt anh mà không hiểu nổi, thản nhiên trả lời

“quen nhau khi em mới bước vào lĩnh vực thời trang, ừm... có thể gọi là thân, sao vậy?”

Hàn vũ không thèm trả lời biểu cảm trên mặt vẫn rất phong phú

trịnh khả khả đã nhìn thấy nó, cô nhanh chóng đi về phía dưới cuối lớp

“Thiên băng mình nhớ cậu chết mất” _ khả khả nhào đến ôm nó

Thiên băng lạnh lùng hờn dỗi đẩy cô ra: “coi trọng nhau quá ha! Về mà không gọi báo một tiếng, trịnh khả khả cậu nhớ lấy”

“U... tại mình về đột xuất mà” khả khả tỏ vẻ ăn năn giải thích, bấu víu tay áo nó

nhưng rồi đôi mắt cô bỗng lướt qua hàn vũ và lãnh phong, khuôn mặt căng cứng bất ngờ trở nên nghiêm túc “hàn vũ, lãnh phong, hai cậu cũng ở đây sao?”

Hàn vũ cười nhạt quay mặt về hướng khác, khả khả đưa mắt nhìn chăm chú vào lãnh phong: “đã lâu không gặp, lãnh phong anh khỏe không?”

Lãnh phong lạnh lùng như không có sự tồn tại của khả khả, nó thấy vậy liền lên tiếng:

- khả khả cậu quen với họ sao!

- ừm, tui mình....

Rầm!!!!

Khả khả chưa kịp nói hết câu Hàn vũ đã dùng tay đập bàn thật mạnh, anh tức giận đứng bật dậy nắm lấy tay cô rồi kéo đi, thiên băng tròn tròn mắt tính đứng dậy chạy theo đột nhiên bị lãnh phong nắm tay dí chặt xuống ghế, anh lạnh lùng: “cần nói chuyện riêng, mặc kệ họ”

Nó nghe vậy đành ngồi yên chỉ biết hướng mắt nhìn theo rồi hỏi lãnh phong: “hai người có quen biết với khả khả sao?”

“Trước đây là bạn” _ lãnh lạnh lùng đáp

thiên băng gật gù hiểu chuyện cũng không hỏi thêm điều gì, biết vậy là đủ rồi.

Sân thượng....!

- Buông ra, cậu kéo mình lên đây làm gì vậy? _ khả khả thoát khỏi cái nắm tay đầy bạo lực, trừng mắt nhìn anh

- cô quay về đây làm gì? Cô muốn làm tổn thương người khác nữa sao?

- Hàn vũ cậu đừng có quá đáng

- tôi nói sai sao? Năm đó cô bỏ đi không một lời từ biệt, cô có biết đã gây đau đớn như thế nào với lãnh phong không?

- (Khả khả lặng người vài giây) năm đó mình là có nỗi khổ riêng, Hàn vũ thử đặt cậu vào vị trí của mình, cậu nói thử xem có thể sống khi mà mọi người đều xì xào nói rằng cậu ăn bám, một đứa trẻ không có lòng tự trọng, liệu cậu có thể tiếp tục sống ở đó không? Lúc đó mình thật sự rất áp lực

- tất cả chỉ là lý do bao biện mà thôi, được! trình khả khả chuyện quá khứ tôi không tính toán với cô, tôi cảnh cáo trước, nếu cô làm tổn thương thiên băng tôi nhất định không tha cho cô

- nói gì vậy? Thiên băng là bạn thân của mình sao mình có thể...

- họ đang yêu nhau

- (hàn vũ cắt ngang khiến khả khả có chút không hiểu) hả? Ý cậu là...

- lãnh phong đã quên cô rồi, giờ cậu ấy đang yêu thiên băng, họ rất hạnh phúc tôi mong cô có thể giữ bí mật chuyện quá khứ và đừng mong có thể phá đám họ

Khả khả dường như không tin vào tai mình, cô lặng người khoe mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay nhưng rồi lại vội gạt đi dòng nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên má: “cậu yên tâm đi, mình nhất định không gây tổn hại gì đến thiên băng, mình và lãnh phong đã là chuyện quá khứ, hiện tại chỉ mong có thể là bạn”

Hàn vũ đấm hai tay vào túi quần lạnh lùng bước đi: “tốt nhất là như vậy, nếu không tôi sẽ trở thành kẻ thù của cô”

Vừa thấy hàn vũ vào lớp thiên băng đã vội nhào đến hỏi: “hai người nói chuyện gì vậy? Có điều gì tôi chưa biết sao...ừm”

chưa kịp dứt lời hàn vũ đã nhét vào miệng nó một vật thể lạ, còn đang định nhổ ra thiên băng liền cảm nhận được trong khoang miệng vị ngọt và béo ngậy lại có chút đắng tràn ngập hương vị cafe, thì ra đó là một viên kẹo

đã lâu rồi không được nếm thử vị ngọt ngào này nên nó có chút đứng hình, Hàn vũ chỉ mỉm cười nhẹ anh ngồi xuống chỗ mình phía sau nó rồi đưa tay xoa đầu thiên băng: “ngậm miệng lại và ăn đi đừng hỏi linh tinh, ok”

Thiên băng phũ phàng hất tay anh ra, nếu như không muốn nói thì nó cũng sẽ không ép vì dù sao cũng có thể hỏi khả khả mà

Hàn vũ vừa rời đi khả khả lập tức lấy lại tinh thần nở nụ cười tươi trên môi, quay về lớp học (khả khả ngồi cạnh tử hy nha các bạn)

Giờ ra chơi khả khả liền nhảy đến ôm nó, dính lấy như sam: “thiên băng, tối nay mình mời cậu đi đập phá một trận coi như tiệc về nước được không?”

Thiên băng gật gù: “ý kiến hay”

Như chợt nhớ ra điều gì đó nó hỏi hai người kia: “à không phải ba người quen nhau sao, đi chung không?”

Nó nhào đến hỏi hàn vũ, anh nhún vai: “tối nay bận rồi”

Bặm môi một cái nó tiếp tục quay sang lãnh phong:

- anh sẽ đi chứ?

- không!

- đi đi mà, chẳng phải đã từng là bạn sao?

- Anh Đã Nói Là không đi

Lãnh phong bỗng gất lên, lớn tiếng với nó rồi anh trực tiếp bỏ ra ngoài, thiên băng thật sự bất ngờ lẫn

tức giận, khả khả thấy vậy liền xoa dịu ngọn lửa đang cháy rực: “thôi đi, hai chúng ta càng tốt mình có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu... còn bây giờ có thể dẫn mình xuống căn tin Không”

Cô nhìn nó bằng đôi mắt cún con thiên băng dùng mình: “được rồi xuống căn tin thôi mà, cất con mắt ấy đi”

Khả khả cười hi hi khoác vai nó đi chuyển xuống căn tin

Á!

Khả khả va phải ai đó một cái rất mạnh nhờ có nó làm điểm tựa nên mới không bị ngã, mỹ ngọc nhếch mép khinh bỉ rồi bỏ đi không một lời xin lỗi

“Đó chính là Đào mỹ ngọc _ kẻ thù của cậu đúng không?” _ khả khả nhìn theo mỹ ngọc rồi hỏi nó

Thiên băng nhún vai: “đúng vậy, chính là cô ta”

Khả khả nhoen miệng cười, ánh mắt ánh lên thứ gì đó rất đáng sợ khác hoàn toàn với sự ngây thơ vốn có, cô từ từ nâng cằm nó lên: “thiên băng! cậu nhất định phải trả thù thật tốt, mình rất hứng thú chờ xem đó”

“Dĩ nhiên phải như thế rồi” thiên băng bật cười, một nụ cười quý dữ

nó khoác vai khả khả tiếp tục hành trình

Như đã nói thiên băng và khả khả rất thân thiết chính vì vậy cả hai đều tâm sự với nhau rất nhiều chuyện, ngay cả chuyện quá khứ của nó khả khả cũng biết rõ, cô đồng cảm với những gì đã xảy ra trong cuộc đời thiên băng và cũng vô cùng ghét mỹ ngọc như thế đó chính là kẻ thù của mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Căn biệt thự xa hoa và rộng rãi nằm im lìm và tách biệt với thế giới bên ngoài, một mức độ giàu có đến điên rồ. Lãnh phong lái xe chạy 15’ mới vào đến gara để xe ở đó như một triển lãm lớn với các dòng xe vừa hiếm vừa đắt đỏ, vẫn ôm một bộ dạng băng lãnh đi vào nhà, lòng anh thật nặng trĩu và buồn bực

“Con về không nhìn thấy ta sao?” _ một âm giọng trầm ổn vang lên khiến bước chân lãnh phong dừng ngay ở bậc cầu thang đầu tiên, một người đàn ông trung niên ngoài 40 nhưng bề ngoài lại trông có vẻ già trước tuổi, mái tóc đã hai thứ màu tuy nhiên đã nhuộm thành một màu đen, đôi mắt lạnh thấu tim và chứa đầy sự nham hiểm cả người toát ra khí thế khiến người đối diện run sợ nhưng lại có cái gì đó không đủ để khiến người ta phải nể phục

“Ba” _ lãnh phong lạnh nhạt chào hỏi đủ để giới thiệu thân phận của người đàn ông kia, đó chính là Trần Quốc ba của lãnh phong

Trần Quốc không thèm để mắt nhìn đến cậu con trai duy nhất của mình, tay vẫn cầm tờ báo:

- ta nghe nói con đang quen thiên băng?

- chúng con là bạn

- Làm gì cũng được, nhưng nên nhớ! tình yêu là thứ không tồn tại

Nói rồi ông lại lật trang báo, nhấp một ngụm trà nóng, lãnh phong cũng lạnh lùng không kém

anh không nhìn ông lấy một cái trực tiếp bỏ lên phòng, những cuộc giao tiếp như thế này diễn ra thường xuyên nên đối với cả hai bên đều không có gì lạ hoặc là quá đáng.

Căn phòng rộng lớn vẫn tràn ngập bóng tối dù có người ở trong, lãnh phong trầm lặng nhưng lòng chẳng yên ổn anh đã cứ ngỡ rằng trái tim đã có thể quên được hình bóng ai kia, đã có thể ngủ yên cùng quá khứ

nhưng không! Người con gái ấy xuất hiện phá vỡ mọi khẳng định trước giờ trong lòng anh, trái tim vẫn rất thổn thức. Lãnh phong tự hỏi mình liệu rằng anh có quá tham lam khi mà cùng một lúc có tình cảm với hai người nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để biết... hiện tại anh thuộc về ai và ai mới xứng đáng có được tình cảm của anh.

Trong một góc khuất tại quán bar lớn nhất nhì thành phố nằm trong địa bàn của bang “Demons”

Thiên băng và khả khả đang cùng nhau nói chuyện cười đùa, uống rượu như một thứ nước giải khát, nó khá thoải mái khi được hòa mình vào cái bầu không khí hỗn tạp, sôi động trong Bar, ánh sáng lập lờ chớp nhoáng cùng với âm thanh kích thích khiến người nghe đặc biệt hưng phấn

Cả hai ngồi ôn lại chuyện cũ rất nhiều ánh mắt thêm khát lướt qua nhưng không dám lại gần, bởi họ không bị mù, họ nhận ra một trong hai cô gái ấy chính là bang chủ của Demons nhờ hình xăm con bọ cạp trên eo trái của cô gái này. Trong thế giới ngầm ai mà chẳng biết sau 1 năm vắng bóng và sự trở lại đầy đột ngột và huy hoàng kia, bang chủ của Demons đã can quét cái thế giới này như thế nào, cô ta yêu cầu mỗi thành viên trong bang đối với người có cấp bậc thấp phải có hình xăm bọ cạp trên cổ tay phải, với người giữ vị trí cao hơn hình bọ cạp cũng khác và được đặt ngay phía sau cổ. Riêng với bang chủ tối cao của họ sẽ là hình con bọ cạp cách điệu mắt đỏ lau lấu, ngậm một đóa hoa hồng nở rộ được xăm ngay eo trái

Người ta còn bảo rằng Demons không nhận người chỉ nhận hình xăm và đặc biệt bang chủ của họ luôn luôn đeo trên tay chiếc nhẫn quyền lực (cái này mình đã miêu tả qua rồi) nếu như không đủ 2 yếu tố đó thì không phải là bang chủ của Demons. Đừng thấy như vậy là dễ hình xăm của bang này đều được thiết kế rất đặc biệt, kiểu cách và chất liệu để cho ra thành quả cũng vô cùng tinh tế khác biệt vừa nhìn có thể nhận ra ngay và đương nhiên cũng chẳng ai có thể bắt chước nổi, chính vì vậy nhầm lẫn là chuyện tuyệt đối không thể.

Thiên băng chợt nhớ ra chuyện gì đó liền khều tay khả khả: “quên chưa hỏi, cậu và hai người hàn vũ, lãnh phong có quan hệ gì vậy?”

Khả khả không mấy ngạc nhiên trước câu hỏi này, cô cười gượng gãi đầu: “à! Thật ra trước đây là bạn “

Nó lại càng tò mò hơn

- kể rõ hơn đi, sao giờ mấy người lại có khoảng cách vậy

- Ba mẹ của mình trước đây là bạn thân của ba mẹ lãnh phong vì vậy tụi mình có cơ hội gặp mặt và làm bạn lúc đó mình quen cả Hàn vũ nữa, sau này khi ba mẹ mình gặp chuyện_ mình cũng đã kể cậu nghe rồi, mình về nhà lãnh phong ở được hơn một tháng rồi bỏ đi không lời từ biệt khiến họ tức giận đến giờ

- (Thiên băng gật gù) thì ra là vậy, hai người đó giận cũng thật dai, chuyện nhỏ như vậy mà... hừ!

- cũng là chuyện dễ hiểu thôi, thời điểm ấy tụi mình rất thân nên không tránh khỏi tổn thương

- Nhưng tại sao cậu lại bỏ đi

- ừm... kể ra thì rất dài, sau này mình nói được không? Giờ cũng muộn rồi hay chúng ta về đi hôm nay mình ngồi máy bay lên rất mệt

- Á! Về sớm vậy sao? Chờ còn chưa đã mà

- vậy cậu ngồi đây đi, mình về trước

- Ý kiến hay đó_ thiên băng reo lên, khiến mặt khả khả tối sầm lại

- nói vậy cậu không nhận ra mình đang hờn dỗi hay sao?

- có sao?

- đùa thôi, mình gọi tài xế đến đón rồi về trước nha! Bye bye

Thiên băng lắc đầu: “bạn với bè, đùa thật có duyên”.

Nhắm nhấp thêm vài ly rượu cuối cùng vì ngồi một mình nó cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nên quyết định ra về, hôm nay tâm trạng đột nhiên thay đổi vì vậy thiên băng đi bộ một đoạn, trên con đường vắng tanh, bóng tối bao trùm lên tất cả có lẽ sẽ là một nơi nguy hiểm đối với rất nhiều cô gái nhưng đối với nó lại chẳng hề gì

“Cậu đừng cứng đầu nữa được không?”

“Buông tôi ra”

“Được rồi đừng quậy nữa”

“Tôi kêu cô tránh ra, mặc kệ tôi”

“Cậu đang trong tình trạng say như vậy sao mình có thể bỏ cậu được”

Một loạt âm thanh cùng tiếng động lạ phát ra từ trong góc khuất, cảm thấy có chút gì đó quen thuộc thiên băng liền lại gần tới xem

Trước mặt là mỹ ngọc và tử hy đang rằng co, khi nó vừa đến cũng là lúc cậu đẩy mỹ ngọc ra xa người mình hành động này đối với một kẻ say giống như việc người không xương mất đi điểm tựa

Tử hy trực tiếp muốn ngã xuống đất, thiên băng liền chạy tới đỡ cậu: “cậu say rồi sao?”

Tử hy ngược nhìn với cái nhìn của một người say nó như biến thành hai rồi lại chập thành một, cậu cười cười ngây dại vì tưởng thiên băng là ảo giác

“Cô đến đây làm gì?”_ mỹ ngọc nhìn nó với con mắt viên đạn và dĩ nhiên nó chẳng buồn đáp lại

Cô ta đến đỡ lấy tử hy nhưng một lần nữa lại bị xô ngã, thấy vậy nó nhếch mép mỉm cười

“Tử hy để tôi đưa cậu về”

- ôi sẽ đưa cậu ấy về_ mỹ ngọc vẫn ngoan cố

- cô nghĩ mình có thể chạm vào người cậu ta sao_ thiên băng lạnh lùng

- Dù sao đó cũng không phải chuyện của cô

- Làm sao cô biết đó không phải chuyện của tôi, Đào mỹ ngọc chắc cô chưa biết nhỉ? Chúng tôi đang quen nhau_ nó thân nhiên ôm lấy cánh tay của cậu

- cô...cô... đúng là trơ trẽn

Mỹ ngọc nhào đến đưa tay định tát nó đột nhiên bị cánh tay tử hy giữ lại, cậu nhìn cô ta với ánh mắt thật đáng sợ khiến mỹ ngọc bỗng chốc chết lặng.

Sau một hồi vật lộn cuối cùng thiên băng cũng đưa được tử hy ra đường lớn, nó đặt cậu ngồi trên ghế đá rồi chạy đi mua thuốc giải rượu, cùng một chiếc khăn len

Gió Lạnh như vậy đối với người say chẳng khác nào một tên sát thủ vô hình

Sau hơn 10 phút cuối cùng tử hy cũng có thể tỉnh táo tuy không hoàn toàn nhưng đủ để tự mình trở về nhà

- cậu tỉnh rồi sao

- (Tử hy day huyệt thái dương) thì ra không phải ảo giác

- Trời lạnh lắm, về nhà đi tôi đã gọi xe đến đón cậu rồi

Thiên băng quay lưng bước đi liền bị cậu kéo tay lại: “thiên băng! Tôi biết cậu vẫn đang lợi dụng tôi... hãy cứ làm điều đó và đừng cảm thấy có lỗi vì tôi chấp nhận như vậy”

Tử hy đứng trước mặt nó: “cho dù cậu là ai, là hạ vy hay là thiên băng tôi vẫn sẽ tình nguyện làm như vậy, chỉ cần hãy cho tôi biết những gì còn bị trôi vùi, được không?”

Thiên băng lặng người, nó nhìn thấy tử hy thật đáng thương tình cảm mà cậu dành cho hạ vy quả thật rất sâu đậm. Trong cả cuộc chơi mà thiên băng đã vẽ ra người vô tội nhất bị cuốn vào cũng chỉ có cậu

Trước đây cậu vì hạ vy mà thay đổi còn bây giờ cậu cũng lại vì nó mà hạ thấp mình

Thiên băng rút tay mình ra khỏi bàn tay ấy: “những chuyện ấy đến một lúc nào đó khi thích hợp cậu sẽ tự nhiên biết thôi”

Nói rồi nó bỏ đi thật nhanh không cho cậu cơ hội phản ứng bất cứ điều gì.

tử hy đứng một mình trên con đường tràn ngập ánh đèn cậu nở nụ cười nhạt, một nụ cười chế giễu dành cho chính bản thân mình, nhưng ôi! nụ cười ấy

khien bất kỳ ai tình cờ thấy được cũng đều chưa xot thay bởi với cái xã này_ cái xã hội mà con người ta mất niềm tin vào tình yêu chân chính chàng trai kia chỉ như một vị hoàng tử mãi mãi nằm trong trang chuyện cổ tích, mãi mãi là một thứ gì đó mơ hồ

ngày hôm ấy gió đông lạnh lấm cái lạnh thấm thấu vào da thịt hầu hết mọi người đều muốn trốn trong nhà mà rúc vào chăn ấm, thế nhưng từ hy lại cảm thấy ấm áp bàn tay cậu vẫn không rời khỏi chiếc khăn len màu đỏ trầm, cậu vẫn luôn tin vào suy nghĩ của mình đấy chứ, rằng hạ vy của cậu vẫn còn sống nhưng nếu hoàn cảnh không cho phép thì cậu vẫn sẽ chấp nhận lặng im, im lặng để được nhìn thấy người mình yêu thương.

Cùng lúc đó mỹ ngọc cũng đã yên vị trong phòng mình, xung quanh đồ vật đồ nát vì vừa phải hứng chịu cơn thịnh nộ của chủ nhân, rồi bỗng cô ta rút điện thoại gọi cho ai đó

Đầu dây bên kia chưa đến 3s đã bắt máy

- alo cô đã suy nghĩ kỹ rồi sao?

- phải tôi đồng ý với kế hoạch của anh

- được, rất tốt

Mỹ ngọc cười lạnh nhưng đôi mắt sôi sục sự tức giận: “thứ của đào mỹ ngọc này thì vĩnh viễn đừng ai có thể cướp đi”.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Sáng ngày hôm nay trời quang hơn mọi khi không còn âm ụ nữa, chim ca múa hát líu lo dự đây sẽ là một ngày nắng ấm. Khi thiên băng đến Royal ánh bình minh đã trải dài khắp sân trường, tiết trời áp áp hơn hẳn tuy vậy cái lạnh vẫn không ngừng xâm chiếm.

“Nĩ hã! Ngày mới tốt lành”_ khá khá từ đầu chui ra khoác tay nó miệng cười toe toét

Thiên băng chỉ nhoen miệng cười ngắm nhìn cảnh vật, điện thoại trong túi bỗng rung từng hồi đều, nó nhú mày khi thấy trên màn hình là dãy số lạ, một linh cảm không tốt khiến lòng bồn chồn khó chịu

- alo

- xin chào

- Đào mỹ ngọc

- oa! Cô có thể nhận ra giọng nói của tôi ngay lập tức như vậy sao?

- Hừ! (thiên băng im lặng)

- sao vậy? Sao lại im lặng rồi

- cô muốn gì?

- muốn gặp cô

- tôi không rảnh

- Địa chỉ đường x, số nhà y nếu cô không đến tôi e rằng đứa em bé nhỏ của cô sẽ gặp nguy hiểm đó, ha ha ha!!

Nghe đến đây sự hốt hoảng và nóng vội hiện rõ trên mặt nó, khá khá thấy vậy liền lo lắng hỏi: “có chuyện gì sao?”

Thiên băng hoàn toàn không nghe thấy âm thanh xung quanh mình nó vội vã chạy lên xe phóng vút đi để lại khá khá một mình đứng đó, bộ mặt vẫn ngơ ngác không hiểu gì.

Ngồi trên xe với tốc độ thần chết khó đuổi kịp

nó không ngừng trách bản thân, sao lại bất cẩn đến vậy nhóc ken vì sao mãi vẫn trở về mà nó lại thần nhiên suy đoán và không hề thấy chút bất thường gì, nếu ken có mệnh hệ gì có lẽ thiên băng sẽ không trụ vững thêm được nữa, không đâu! tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Số nhà y căn nhà hoang vu nằm trên đoạn đường hẻo lánh và rộng lớn xung quanh là cây cối xơ xác.

Nó từ từ thận trọng bước vào ngay lập tức trước mặt liền xuất hiện một đám người, ánh mắt họ sắc lẹm thần thái rất giống với người trong “giới” chứ không phải chỉ là những kẻ đầu gấu ngoài chợ.

Không nói nhiều thêm bất cứ điều gì hai bên lập tức động thủ, ở đây chỉ có khoảng 40 tên nhưng đều là cao thủ khiến sức lực thiên băng ngày càng cạn kiệt, trong quá trình giao đấu nó phát hiện đây chính là đàn em của một trong những người dưới trướng Lão Đại đang cùng nó ứng cử vị trí “Đại Boss”, nếu đoán không nhầm thì hẳn là họ đã liên kết với mỹ ngọc để trừ khử nó, à không họ nhất định không thể giết nó cùng lắm là làm suy yếu thể lực, rõ ràng Dương kỳ đã cảnh báo từ trước vậy mà tại sao nó không chịu để tâm tới chứ? Để bây giờ phải khiến cho ken bị liên lụy.

Hơn 15 phút giao chiến cuối cùng 40 tên kia cũng gục ngã họ còn chưa kịp nằm xuống đất thì một tốp người khác lại xuất hiện, nó tiếp tục lao vào chém giết như điên làm rút ngắn thời gian nhất có thể, sức người có hạn thiên băng đã dần yếu thế một tên nhanh tay đánh lén dùng dao chém ngay sau lưng nó, cũng may thiên băng phản ứng nhanh nên chỉ bị cửa nhẹ vào thịt

20 phút sau, tất cả đều nằm trên những vũng máu đỏ tươi, tất cả đều chết tức tưởi, đó chính là cái giá phải trả cho việc chống lại nó, họ sẽ phải dùng cả sinh mệnh để đánh đổi tuy nhiên bọn chúng cũng để lại trên người thiên băng vô số vết thương nặng nhẹ, ánh mắt nó tựa một con quỷ đang giận dữ bản năng sinh tồn và hiếu chiến không ngừng thôi thúc, màu đỏ tươi thật khiến người ta kích thích làm cho con quỷ trong người nó đói khát vô cùng

Thiên băng tiến vào bên trong, ngay giữa gian nhà cũ kỹ, bẩn thỉu, ẩm mốc là một thân hình của chàng trai đang nằm co do quay lưng về phía nó, chiếc áo sơ mi trắng đã lấm đốm những vết đỏ của máu cho thấy đã bị hành hạ không nhẹ, mái tóc bạch kim đã phủ thêm màu bụi. Nhìn cảnh này nó như phát điên lên được không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp chạy đến nâng người con trai đó dậy

“Ken! em sao rồi?”

Rầm!!! Chiếc lồng sắt to dùng bồng từ trên đầu rơi xuống thành công giam nhốt nó phía bên trong, nhưng thiên băng cũng không thêm quan tâm, bây giờ đối với nó chỉ có ken là quan trọng nhất hơn nữa sự việc vừa xảy ra cũng đã nằm trong dự tính nên có gì để đáng bất ngờ.

Từ từ ôm chàng trai đó dậy, đập vào mắt thiên băng là một khuôn mặt xa lạ, thân thể đã lạnh ngắt lý trí còn sót lại cho biết mình đã bị mắc bẫy nhưng không hiểu sao nó lại thấy lòng nhẹ nhõm hơn hẳn chỉ ít thì cũng có thể khẳng định nhóc ken không gặp nguy hiểm, bỏ chàng trai kia xuống nó lãnh đạm đứng dậy âm thầm và lạnh lẽo quan sát xung quanh

Hahaha!!!!

Một tràng cười cùng với tiếng vỗ tay ròn rã từ trên lầu 2 vang vọng xuống, nổi bật giữa không gian tĩnh lặng, mỹ ngọc ngạo nghễ bước xuống từng bậc cầu thang: “ha! Xem ra thì điểm yếu của cô tôi vẫn nắm rõ đấy chứ nhỉ? phải không, Vũ Hạ Vy?”

Thiên băng cười nhạt ánh mắt lạnh lẽo, cả người đầy vết thương nhưng vẫn rất cao ngạo không hề mang dáng vẻ yếu đuối, tội nghiệp, nó cất giọng:

- Đào mỹ ngọc, cô càng ngày càng làm cho cuộc chơi của chúng ta thêm phần thú vị đấy

- (đến gần nó) hừ! Xem như cô đã thừa nhận thân phận thật của mình

- (lại cười nhạt, đưa mắt đảo quanh rồi dừng lại trên người mỹ ngọc) xem ra cô chuyển bị nhiều như vậy cũng chỉ là để xác nhận điều này sao?

- phải!

- vậy cô sẽ làm gì đây, nói cho từ hy biết hay là nói với cánh báo chí, Đào mỹ ngọc sao cô vẫn ngây thơ như vậy chứ?

- ý cô là gì?

- cô dọa ai chứ? tôi thừa biết cô không ngu ngốc đến nỗi nói cho từ hy biết rằng người con gái cậu ta yêu thương vẫn còn sống hơn nữa nếu như hành động của cô có lỡ gây ảnh hưởng đến nguyên thị, thì cô bạn bé nhỏ của tôi à! Không đến lượt tôi ra tay với cô đâu người trong tộc nhất định sẽ không tha cho gia đình cô đến lúc đó chết sẽ rất khó coi đó, hừm!

- cô đang uy hiếp tôi? Cũng không sao chỉ cần giết cô là được thôi

- cô có đủ khả năng ấy sao?

- Tôi không đủ, nhưng người muốn lấy mạng cô thì có thể

- Ông ta sao? Người hợp tác với cô? Hắn ta chỉ sử dụng cô như một con cờ thôi, giết tôi! đó không phải mục đích của hắn ta

- sao cô chắc chắn điều đó, cô nghĩ mình là gì mà ai cũng không thể đụng đến? Tôi không tin tôi không trừ khử được cô

- Ha ha ha!!! Đào mỹ ngọc, cô tưởng tôi vẫn giống với ngày xưa sao? OH NO! Vũ Hạ Vy đã chết rồi đứng trước mặt cô đây không phải người.

Dứt lời thiên băng nhếch mép, ánh mắt mang ý cười của quỷ dữ nó đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn hình bọ cạp trên ngón tay của mình lập tức từ miệng con bọ cạp ấy nhả ra một ngón tay giả làm bằng kim loại hiếm có (có thể liên tưởng đến cái dùng để gây đàn)

Nó đưa ngón tay giả chạm nhẹ vào song sắt ngay lập tức những thanh sắt trước mặt tan chảy tạo thành một khoảng trống. Thiên băng bình thân bước ra trong khi đó mỹ ngọc vẫn há hốc mồm không tin vào những gì mình vừa thấy, miệng không ngừng lẩm bẩm: “tại sao lại như vậy? Cô đã làm gì, rốt cuộc cô là cái quái gì vậy?”

Chưa kịp định thần vùng da cổ trắng ngần của mỹ ngọc đã nằm trong lòng bàn tay nó, thiên băng siết chặt đến mức mỹ ngọc không còn oxy để hô hấp,

quét ánh mắt lạnh lùng nhìn sâu vào mắt mỹ ngọc nó nhếch mép: “tôi đã nói tôi không phải con người rồi mà, thứ trước mắt cô không phải cũng là do cô tạo ra hay sao?”

mỹ ngọc sợ đến xanh mặt, cả người tái nhợt trông thấy

Phăng! Phăng!!!

Hai phát đạn nổ ra viên đạn từ đầu bay đến sượt ngang bả vai của thiên băng, nó đau đớn buông mỹ ngọc ra, vừa nhận được khí oxy mỹ ngọc như được sống lại cô ta cũng nhân cơ hội này bỏ trốn. Bên ngoài hai người khác đột nhiên xông vào nổ súng, thiên băng cố gắng né đạn rồi giao đấu cùng họ, đương nhiên họ không phải đối thủ của nó nhưng chẳng mấy chốc nữa sẽ có rất nhiều người đến đây mà sức lực của thiên băng cũng đã cạn kiệt đấu với hai người vừa rồi lại càng bị thương nặng hơn, máu cứ thế chảy dài thấm ướt bộ đồng phục.

Nó nhanh chóng chạy ra ngoài lên xe lái đi, như dự đoán ở phía sau 3 chiếc ô tô khác cũng đang ráo riết đuổi theo xe của nó.

Cuộc rượt đuổi làm náo loạn cả con đường vắng vẻ những chiếc xe phía sau không ngừng bấm sát và nhả đạn tàn phá xe của thiên băng nó không thể lái nhanh hơn được nữa bởi vì chiếc xe đã bị hư hỏng quá nặng hơn nữa vết thương trên bả vai cũng khiến chuyển động khó khăn hơn rất nhiều.

Nó quyết định lái xe vào thành phố, chiếc xe cật lực lăn bánh đến ngã tư đường khi mà nó không thể tiếp tục cầm cự nhưng thiên băng tự hứa với mình nhất quyết không được gục ngã thì bỗng nhiên...

Kít!!! Rầm!!!

Một loạt âm thanh chói tai phát ra, quay đầu nhìn lại nó thấy một chiếc xe khác từ đâu lao đến đâm thẳng vào thân xe của chiếc xe đầu tiên đuổi theo nó

khiến cho hai chiếc xe ở phía sau cũng không kịp phanh lại mà đâm vào nhau tạo thành một tai nạn liên hoàn. Đáng lẽ ra nhìn thấy cảnh này nó sẽ phải rất vui vì mình vừa thoát nạn phải rồi! Sẽ rất vui nếu như chiếc xe đâm vào ba xe của kẻ thù không quen thuộc đến thế, đúng thế! rất quen thuộc đó là chiếc xe mà nhóc ken rất yêu thích nhất.

Giây phút ấy nó như ngừng thở, trái tim vụn vỡ, lồng ngực nghẹn ứ không thở nổi, không kịp suy nghĩ gì nữa thiên băng chạy lao nhanh đến đó mặc cho vết thương ở chân chảy máu không ngừng, nó muốn đến đó để xác minh với chính mình rằng đó không phải xe của ken, rằng đó chỉ là sự trùng hợp nhưng biến số xe được thiết kế đặc biệt kia đã đập nát hy vọng cuối cùng của nó. Thiên băng tiếp tục chạy đến nó phải cứu ken, nhất định phải cứu

Đoàng!!!

bốn chiếc xe do rò rỉ xăng mà đồng loạt cùng nhau phát nổ, thiên băng khi ấy đã tới gần nên vụ nổ khiến nó bị văng ra xa bất tỉnh, khi không còn chút sức lực nào nữa, đầu óc quay cuồng cả người như bị cắt ra từng miếng thịt trong tâm trí nó khi ấy... tiềm thức vẫn không ngừng gào thét một cái tên duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Ánh nắng tràn ngập khắp khuôn viên học viện Royal, những bông hoa mọc theo hàng lối rực rỡ khoe sắc trên nền cỏ xanh mướt, một góc sân trường dưới tán cây xà cừ to lớn có một chàng trai lạnh lùng đứng dưới gốc cây, hai tay bỏ túi quần ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái xinh đẹp phía đối diện những chiếc lá nhỏ nhỏ khe bay lơ lửng trên không trung rồi đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng, tất cả tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

- lãnh phong nghe em nói được không?”_ trịnh khả khả bấu lấy cánh tay lãnh phong

- Chúng ta còn gì để nói_ anh lạnh lùng đáp lại rồi bỏ đi

Khả khả liền chạy theo, với bản tính hấp tấp vội vã trời sinh như dự đoán chân nọ đá chân kia cô lập tức ngã nhào xuống đất

“A!”

“không sao chứ?” Trong giây lát lãnh phong quay người lại ôm lấy cô sắc mặt hiện rõ sự lo lắng, nhìn biểu hiện của anh khả khả biết đây là cơ hội tốt để

cô giải thích với anh, giọng nói trong trẻo lại cất lên: “anh vẫn còn quan tâm em phải không?”

Ánh mắt anh lúc này đã có chút dao động dán chặt vào vết thương đang rỉ máu trên đầu gối của cô

Khả khả nhân cơ hội liền tiếp: “năm đó em rời đi anh cũng không thể trách em, một đứa trẻ từ khi sinh ra cho đến khi lớn lên đều sống trong nhung lụa, lúc nào cũng quen với việc có ba mẹ bên cạnh mình bỗng đột nhiên mất tất cả, cú sốc ấy quá lớn với em anh à, em không thể chịu được việc người ta nhìn ngó chỉ trích nói em là kẻ ăn bám, tự dằn vặt và cảm thấy mình đã không còn xứng với anh vì thế mới quyết định ra đi, một đứa bé không còn gì trong tay em cũng chẳng xung sướng gì, ngày ngày lang thang khắp lều đường phải chịu đói khát, chửi mắng đánh đập, ngủ đầu đường xó chợ... chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ trả giá cho việc rời bỏ anh không lời từ biệt hay sao?”

“Có hối hận không?” _ lãnh phong hỏi nhưng không nhìn vào mắt cô

“Em không bao giờ hối hận với quyết định của mình” _ khả khả trả lời ngay lập tức không cần thời gian suy nghĩ đắn đo

Vừa lúc ấy lãnh phong bắt gặp đôi mắt tràn đầy cương quyết, đôi mắt lấp lánh tuyệt đẹp

Anh chỉ biết thờ dài trong lòng, khả khả vẫn luôn như vậy rất cứng đầu và quyết liệt nhưng thật ra tâm hồn lại yếu đuối, dễ tổn thương, đó dường như cũng là điều quyến rũ anh khiến anh còn chút vương vấn.

Và... lãnh phong cũng chẳng nhận ra mình đã có người thương rồi anh hình như đã quên mất sự tồn tại của thiên băng,

đáng lẽ ra suy nghĩ ấy không lên hiện hữu trong đầu nếu để thiên băng biết được sẽ đau đớn đến nhường nào chứ.

“Em nói như vậy chỉ mong nhận được sự tha thứ từ anh, chúng ta sau này có thể làm bạn tốt, em không muốn thiên băng biết chuyện quá khứ của chúng ta, cô ấy là cô gái tốt anh nhất định phải đối tốt với thiên băng” _ khả khả nói rồi tự mình đứng dậy có chút khó nhọc vì vết thương ngay đầu gối.

Lãnh phong không nói lảng đi lập tức bế cô lên

“Anh làm gì vậy” _ khả khả tròn tròn mắt “mau thả em xuống”

“Im lặng đi” _ lãnh phong lạnh lùng ra lệnh rồi bế khả khả vào phòng y tế.

Hàn vũ tức điên lên được cả ngày hôm nay anh gọi cho thiên băng hàng trăm cuộc đều không thấy nghe máy, hỏi ai cũng không biết tích đâu cả

đang định lấy xe rời khỏi trường đi tìm nó đột nhiên cảnh tượng trước mặt lại khiến tâm trạng anh nhức nhối không chịu được, Hàn vũ liền chạy tới chỗ lãnh phong lớn giọng quát

- Hai người làm gì vậy?

- (Lãnh phong không thèm nhìn đến hàn vũ) bị thương, đưa đến phòng y tế

Hàn vũ phát hỏa như muốn nổ tung nhưng vẫn cố gắng kìm nén: “cả ngày hôm nay thiên băng mất tích cậu có biết không? Mau đi cùng tôi tìm em ấy”

anh kéo tay lãnh phong nhưng bị lãnh phong gạt lại: “tôi đưa khả khả đến phòng y tế”

Hàn vũ bấm môi mạnh đến muốn bật máu, mặt tím tái vì giận: “được cậu không đi, tôi đi” _ nói rồi anh giận dữ bỏ đi.

Đợi khi hàn vũ đi rồi khả khả mới chột lo lắng: “hôm em thấy thiên băng nhận một cuộc gọi lạ lắm, tốt nhất anh vẫn nên đi tìm cô ấy thì hơn”

“Không sao, khả năng của cô ấy rất tốt” _ Lãnh phong ban đầu có chút lo lắng nhưng nghĩ lại với khả năng của thiên băng, không bắt nạt người ta thì thôi ai lại dám động đến nó hơn nữa anh không phải không biết thân phận của nó đôi khi phải làm việc một mình không được phép cho người ngoài biết, hiểu được như vậy nên lãnh phong thường không tham gia quá nhiều vào cuộc sống cá nhân của thiên băng nói đúng hơn anh tôn trọng sự riêng tư của nó.

Mí mắt nặng trĩu dần hé mở, mùi thuốc nồng nặc xộc thẳng vào mũi, màu trắng mờ ảo phủ lên tầm nhìn, không biết đã bao nhiêu lần nó tỉnh dậy trong tình trạng này. Khi bắt đầu lấy lại ý thức thiên băng đã kịp nhớ lại chuyện gì đã xảy ra với mình, nó muốn ngồi dậy nhưng thật khó khăn, cả người dường như không còn sức lực, đau đớn giống như bị dao cùn cắt từng miếng thịt, gãy toàn bộ xương cốt tuy nhiên giây phút này mọi thứ đều không quan trọng nó muốn bật dậy thật nhanh rồi phi đi như một tên lửa.

“đừng cử động mạnh sẽ nguy hiểm đó, em bị thương rất nặng” _ một giọng nói ấm cất lên giữa không gian giá lạnh

Thiên băng hướng ánh mắt nhìn cô y tá đứng bên cạnh chiếc bàn đang thu xếp những ống tiêm và chuẩn bị thay túi chuyền nước mới, y tá mỉm cười hiền hậu: “em cho bệnh viện số liên lạc của người thân rồi ngoan ngoan nghỉ ngơi đi”

Cố gắng gượng ngồi dậy nó tì lưng vào thành giường khuôn mặt đã trắng bệch lộ rõ vẻ đau đớn, y tá thất vọng liền vội đỡ

- em thật cứng đầu, muốn ngồi như vậy sao?

- (Nó bấu chặt vào tay y tá) những người còn lại đâu

- ai cơ?

- vụ tai nạn, những người trong xe họ sao rồi?

- À! Em hỏi cái đó sao? Chị là thực tập sinh nên cũng không rõ lắm hình như đều chết hết rồi, họ được chuyển đến phòng xác số 10, em biết biết đấy vụ tai nạn rất nghiêm trọng mà

- chị nói gì cơ?

- trong đó có người thân của em hay sao?? En ổn chứ? Đây? Có nghe thấy gì không?

Thiên băng lặng thinh tai nó ù ù chẳng nghe thấy được gì, sống mũi đã cay xè trời đầy như rung chuyển khiến đầu càng thêm choáng váng, chị y tá thấy vậy chỉ lắc đầu rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Ngay tức khắc những đầu kim chuyển dịch trên tay đều bị nó giật bung ra, thiên băng cố gắng xuống giường, đầu lấm đầy nhưng đã không còn hề hăng gì nữa rồi. Men theo dãy hành lang dài dằng dặc nó bước đến phòng số mười, đoạn đường đến đó sao lại xa xôi đến vậy, khó khăn đến vậy

nhưng người xung quanh chỉ nhìn nó bằng ánh mắt hoàn toàn xa lạ nhưng đối với thiên băng trong mắt nó đã không còn tồn tại bóng hình ai nữa rồi.

Đứng trước căn phòng số 10 bộ quần áo bệnh nhân đã có vài vết đỏ vết thương của nó lại bắt đầu rỉ máu, thiên băng nắm chặt lấy nắm đấm cửa để tay mình bớt giun, lần đầu tiên sau khi tìm lại ký ức nó cảm thấy sợ hãi và cô độc đến vậy, và cũng là lần đầu tiên thiên băng bật khóc trước những nỗi đau đớn mà bản thân phải chịu đựng, đúng vậy! Nước mắt nó đã tràn ngập, thứ dung dịch ấm nóng trên má, rất lâu rồi không xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp ấy, nó không thể tưởng tượng nổi nếu mình nhìn thấy ken ở đây thì bản thân sẽ khủng hoảng và muốn nổ tung đến mức nào nữa, nó thật sự rất sợ hãi...!

Cánh cửa mở ra, hơi lạnh phả vào người, những xác chết nằm im lìm nhưng không hề khiến nó sợ hãi, thiên băng lẻ từng bước đến từng cái xác một rồi lật tấm màn chắn mỏng ra xem mặt, mỗi lần như thế tay đều run bần bật, tim như ngừng đập, phổi như ngừng hô hấp. Khi thấy đó không phải ken nó liền cảm thấy nhẹ nhõm đến mức muốn hét lên thật to. Dừng lại trước cái xác cuối cùng tìm nó đập liên hồi cổ họng ứ lại khiến lồng ngực căng cứng không thể chịu được, nó tiếp tục làm công việc như vừa rồi..

khoảnh khắc ấy ai có thể thấy được gần như nó đã nín thở, răng cắn chặt môi đến bật máu, trên chiếc giường bệnh ấy một thiếu niên nằm đó cả người lạnh toát, trên mình đầy vết thương còn chưa lành. Thiên băng gục gã ngay tại chỗ rồi bỗng nó bật khóc thành tiếng.

khóc! vì vui mừng, chàng trai ấy hoàn toàn không phải ken, tất cả những người ở đây đều không phải em trai của nó, nếu như ken không ở đây vậy thì nhóc ở đâu? Nó nhất định phải đi tìm ken, thiên băng lập tức đứng dậy ra khỏi căn phòng đó.

“Bệnh nhân tai nạn hôm nay sao?”

“Phải rồi anh ta thật đẹp trai, hình như là người nổi tiếng đấy”

“Đẹp thì đẹp thật, nhưng không biết sống chết thế nào, đang trong phòng cấp cứu số 1 ấy”

Cuộc đối thoại của ai cô ý ta nọt vào tai thiên băng, chưa đến 1 giây sau đó nó liền dùng hết sức lực còn lại chạy đến phòng cấp cứu

trên đường ngắn ấy nó đã ngã đến bao nhiêu lần, tốc độ chậm chạp khiến thiên băng muốn đánh chính bản thân mình, sao nó lại bất lực, vô dụng đến vậy?

“Nhanh lên bệnh nhân đang rất nguy kịch”_ trước phòng cấp cứu bác sĩ và y tá dồn dập chạy vào

Thiên băng cũng vội lao đến hỏi một vị bác sĩ:

- xả ra chuyện gì vậy?

- bệnh nhân đang rất nguy cấp, cô là người nhà của bệnh nhân sao?

- (Gật, gật)

- (Thở dài) vậy hãy chuẩn bị tâm lý trước đi

Nói rồi vị bác sĩ ấy cũng khuất sau cánh cửa phòng cấp cứu, chỉ còn lại mình nó

Thiên băng đã không còn sức để đứng tiếp nó gục ngã xuống sàn nhà, đôi mắt mờ dần nước mắt rơi là chỗ, nó chỉ vừa mới có chút hy vọng thôi mà sao lại dập tắt nhanh đến vậy. Không khí này thật quen thuộc rất giống với ngày ba nó mất, thiên băng thu mình vào một góc tường bật khóc, tiếng khóc nấc lên từng hồi, cả người nó run lên thật yếu đuối vô dụng làm sao, nhưng ôi! Nó đau quá rồi thì phải làm sao? Thiên băng ghét dãy hành lang dài này, ghét cái đèn đỏ trước phòng cấp cứu và ghét luôn cả cái màu trắng tinh khôi của bệnh viện, nó ghét nơi ánh sáng tràn ngập này, thứ ánh sáng giả tạo che đi

màu đen tối bản chất thật sự vẫn đang tồn tại, nơi đem lại cho thiên băng vạn nỗi đau khổ.

Thiên băng ghét chính bản thân mình, cuối cùng nó vẫn không thể bảo vệ người mình thương yêu, vẫn vô dụng như thế, như vậy sống còn có nghĩa gì.

“Chị!” một giọng nói cất nên như thứ gì đó tươi đẹp cứu vớt linh hồn thiên băng

Nó có đang nghe lầm không, âm giọng quen thuộc ấy, có phải là ken không? Thiên băng từ từ ngẩng mặt lên nó thấy một đôi chân trước mặt mình, chiếc giày dính đầy bụi bẩn, tiếp tục chuyển ánh mắt đến gương mặt ấy, 1s...2s...3s... nó bỗng ôm mặt bật khóc lớn hơn lửa rồi vội vàng nhào đến ôm chặt lấy người con trai kia.

Đúng là ken rồi, là nhóc, em nó vẫn còn sống, nó cảm nhận được nhiệt độ trên người nhóc: “đúng là em rồi, em vẫn còn sống, chị phải làm sao đây? Chị đã rất sợ hãi, ken à cuối cùng em cũng không sao? Tốt rồi! Ổn rồi! Chị nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra nữa, chị sẽ bảo vệ em” nó ghi chặt lấy người ken như thể sợ nhóc sẽ tan biến đi mất, nước mắt vẫn cứ thế ướt đầm áo của nhóc

“Chị! Không sao đâu, ổn rồi”_ ken nhẹ nhàng ôm nó rồi ghi đầu mình nên đầu thiên băng sau đó lại tiếp: “chúng ta sẽ bảo vệ lẫn nhau, Hạ vy em biết rằng chị vẫn còn sống”

Nghe đến đây nó lập tức thoát khỏi lồng ngực nhóc, đôi mắt đỏ hoe nhìn chăm chăm đối diện với ánh mắt lâu nhạt, ken chỉ mỉm cười

“Hạ vy, chị chính là Hạ vy, là chị gái duy nhất của Dương Tử Minh này”.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhóc ken đưa nó trở lại phòng bệnh, nhìn những vết thương nhẹ trên mặt và tay của ken thiên băng chợt nhớ ra mình chưa hỏi làm sao nhóc lại thoát ra khỏi đó được.

- ken! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao em có thể an toàn?

- (ken hơi thất thần một chút rồi mới trả lời) Lúc đó em đến trường liền thấy xe của chị phóng đi rất nhanh vì tò mò nên đã đuổi theo, sau đó đến nửa đường thì mất dấu rồi đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện nhảy vào xe nói sẽ đưa em đi gặp chị hơn nữa anh ta cũng rất kì quái, nói gì mà được sai đến để bảo vệ em, đi một đoạn rất dài, qua ngôi nhà bỏ hoang thì thấy chị bị truy đuổi, trong tình thế nguy cấp đó hẳn ta kêu em nhảy khỏi xe rồi tự mình lao tới, chuyện sau đó chị cũng biết rồi.

Thiên băng trầm ngâm một lúc lâu tự phỏng đoán có lẽ người đàn ông ấy do Dương Kỳ phái đến, anh vốn rất thận trọng, kỹ càng trong mọi việc vì vậy nếu suy đoán trên là thật cũng không có gì bất ngờ nếu anh đã liệu trước được nhóc ken sẽ là cản trở lớn đối với nó thì nhất định Dương Kỳ sẽ ra sức bảo vệ như vậy thiên băng cũng an tâm hơn phần nào.

- em có điện thoại không?_ nó quay sang hỏi ken

- có_ rút từ trong túi áo một chiếc điện thoại màu đen đưa cho nó_ chị muốn gọi cho ai sao?

Thiên băng gạt đầu rồi nhập một dãy số, mấy giây sau đầu dây bên kia lập tức bắt máy

- Alo

- Dương kỳ! Là em đây

- thiên băng

- Ủm! Đối thủ đã hành động trước hẳn ta cấu kết với mỹ ngọc

- xảy ra chuyện gì rồi? Em an toàn chứ?

- cũng may anh cho người âm thầm vệ em và ken nên không sao chỉ bị thương nhẹ, hiện tại em đang ở bệnh viện “xxx” có lẽ cần tĩnh dưỡng vài ngày anh hãy phong toả thông tin đi

- Được rồi! Sau khi bình phục phải lập tức bay đến Anh ngay có một vài sự thay đổi nhỏ Lão Đại cần trực tiếp gặp em

- Ủm!

Vết thương của nó rõ ràng không hề nhẹ và cần tình dưỡng thật nhiều nhưng thiên băng không có nhiều thời gian như vậy, ngay lúc này khi đã xác định ken an toàn, không còn gì lo lắng nó thật sự rất muốn gục xuống gối ngủ một giấc thật dài nhưng dĩ nhiên đây chưa phải là lúc để ngủ, nhóc ken nhìn nó hồi lâu

- Đã giải quyết xong hết việc rồi, có phải chị nên giải thích với em không? Tại sao lại biến thành thiên băng rồi? Tại sao không chịu nhận em? Rồi còn cái gì mà tự tử ấy, đột nhiên mất tích như vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho em nghe được không? Chị có biết rằng năm ấy em đã gục ngã đến mức nào còn tưởng rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại chị nữa rồi.

Thiên băng thờ dài nó biết mình không thể tiếp tục im lặng: “kể ra thì rất dài, em còn nhớ lần cuối cùng chị gọi điện cho em không...!”

Cứ như vậy nó kể lại toàn bộ sự việc cho ken nghe, cả về thân thể của mình, lần quá trình trở thành sát thủ, khi nhắc lại chuyện cũ thiên băng bình thản đến lạ ánh mắt nó chỉ thấy màu hơi sương lạnh lẽo nhưng còn ken nhóc đã kiềm chế giọt lệ của mình nhưng hai hàng nước mắt vẫn lăn dài trên má. Ken đã tưởng tượng ra mọi chuyện qua lời kể rành rọt ấy, nhóc đau khổ thay chị gái mình và cảm hận thay chị gái mình, ken cảm thấy bản thân đã quá vô dụng khi không thể cùng nó trải qua những điều ấy. Đúng vậy, thiên băng không phải chị ruột của nó nói như trên người ta sẽ nghĩ là nói quá, hoặc khoa trương phóng đại cảm xúc nhưng thực tế chính là như vậy đâu nhất thiết phải là ruột thì mới biết xót xa, biết yêu thương bởi đôi khi tình cảm được xây dựng trên nền tảng vững chắc còn hơn cả tình thân ruột thịt.

- chị! Em sẽ cùng chị bắt Đào mỹ ngọc phải trả giá, em sẽ báo công an và nói cho mọi người biết sự thật, em sẽ vạch trần bộ mặt nghề tằm của cô ta_ ken nắm chặt tay thành quyền, mắt hừng hực lửa

- Chuyện này em đừng nhúng tay vào, chị đã có kế hoạch của riêng mình_ thiên băng kiên quyết

- nhưng như vậy rất nguy hiểm

- chị đã không còn là Hạ vy yếu đuối ngày nào nữa rồi, ý chị đã quyết em tốt nhất đừng làm trái, còn nữa chuyện ngày hôm nay hãy giữ bí mật cho đến ngày chị tự mình nói ra sự thật, em tuyệt đối không được tự ý quyết định

Thiên băng đột nhiên trở nên lạnh lùng khiến ken không kịp trở tay, thái độ thay đổi đột ngột như vậy tỏ rõ vẻ không hài lòng nếu nhóc còn cố chấp không nghe thì rất có thể tình cảm sẽ bị sút mẻ, đó là chuyện không nên bởi nhóc chỉ vừa mới nhận lại chị gái thôi.

- ngày mai em hãy quay trở về đi, một mình chị ở đây được rồi_ nó lại tiếp

- không được, ai sẽ chăm sóc chị?

- chị tự mình làm được, nếu còn tiếp tục ở đây sẽ gây rất nhiều phiền phức, ngày mai chị sẽ cho xe đến đón em

- nhưng...!

- quyết định vậy đi, chị mệt rồi nghỉ ngơi thôi

Thiên băng nằm xuống giường vờ như đang ngủ, vào thời điểm này nó phải vững vàng hơn nữa, tuyệt đối không được mềm lòng ken càng ở xa nó sẽ càng an toàn, thiên băng không đủ can đảm nhìn thấy tính mạng của nhóc có nguy cơ phải gặp nguy hiểm thêm bất cứ lần nào nữa.

Sáng ngày hôm sau ken kịch liệt thuyết phục mới được ở lại bệnh viện bên cạnh nó thêm một ngày nhưng trời vừa chập tối nó đã bắt nhóc phải rời khỏi đây trở về nhà lập tức.

Khi chiếc xe lăn bánh vừa rời khỏi thì vừa vặn một chiếc xe khác cũng đỗ lại đây, bước xuống là một chàng thiếu niên cao ráo khuôn mặt đẹp không tí vết cả người toả ra một luồng hào quang chói lóa xua tan bóng tối xung quanh khiến bất kỳ ai nhìn thấy đều phải thán phục, không ngừng cảm thán. Hàn vũ đưa mắt nhìn bệnh viện không lớn cũng không nhỏ này rồi nhún mày một cái, anh đi tìm thiên băng cuối cùng cũng biết cô gặp chuyện hiện đang nằm trong bệnh viện này, khi nhận được thông tin Hàn Vũ còn có ý định gọi cho Lãnh Phong nhưng anh đã cho bản thân mình ích kỉ một lần, một ngày thiên băng mất tích Hàn vũ đã ngộ ra rất nhiều điều anh nhận ra mình không thể sống nếu thiếu nó.

Ban đầu lựa chọn rút lui vì bản thân cho rằng sau tất cả những gì anh đã làm với nó thì không còn xứng đáng với tình yêu này, anh chấp nhận ở phía sau nhưng bây giờ nhìn thấy lãnh phong như vậy, Hàn Vũ nhận ra lãnh phong còn rất nặng tình với Khả Khả điều này sẽ khiến thiên băng tổn thương và anh không cho phép điều đó xảy ra, anh đã quyết định sẽ đấu tranh đến cùng giành lấy tình yêu này.

Lối đi đến phòng bệnh của thiên băng, Hàn vũ bắt gặp vô vàn ánh mắt hình trái tim hôm nay anh mặc một bộ đồ màu trắng cùng với mái tóc màu vàng khói càng khiến anh tựa như một vị thần toạ lạc nơi trần thế

“Cạch!”

Cánh cửa mở nhẹ thiên băng đang dùng bữa tối cũng ngẩng đầu nhìn xem là ai, bước vào là một chàng hoàng tử như mộng

Nó không mấy bất ngờ tiếp tục cúi xuống ăn

- em không hoan nghênh anh sao? _ ngồi cạnh nó hỏi

- hoan nghênh anh đến bệnh viện để nhìn thấy bộ dạng thảm hại của em sao?
  - Đừng suy nghĩ tiêu cực quá như vậy_ Hàn vũ thân nhiên vừa nói vừa há mồm “đóp” miếng thịt bò trên đầu đĩa của nó
- Thiên băng cau mày ném mạnh đôi đĩa xuống khay thức ăn:
- không phải đến thăm bệnh nhân sao? Hoa quả đâu? Bánh kẹo đâu?
  - Anh tìm em gần chết lấy đâu thời gian mà mua những thứ đó
  - Hừ! Cảm động quá, cảm động đến mức sắp đột quỵ rồi
- Nó nhào người để khay thức ăn sang chiếc bàn bên cạnh
- Hàn vũ lắc đầu ngán ngẩm rồi ngồi ngay ngắn lại
- Không đùa nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?
  - Là mỹ ngọc và đối thủ trong tổ chức lần này
  - Vậy mà em còn dám đi một mình, cũng may bây giờ nhìn thấy em bình an như vậy nếu không anh đã đi xé thịt cô ta rồi
  - Hừ! Tìm em làm gì? Em đâu thể chết sớm như vậy
  - ai biết trước điều gì
  - anh! Được rồi, bây giờ không phải thấy em rất khỏe sao? Mau trở về đi
  - Đừng đùa, anh vừa mới đến thôi mà hơn nữa ở đây cách rất xa so với nơi chúng ta ở đó
  - liên quan gì đến em

Hàn vũ bừa bãi rồi nhảy sang giường bệnh trống bên cạnh nằm dài người ra: “anh đã đăng ký nằm cùng phòng với em rồi, không đuổi được đâu với anh còn phải ở đây bảo vệ em chứ, lỡ đâu có sát thủ đến viếng thăm thì sao?”

- Thì em sẽ giết hắn”_ nó nhanh nhẹn đáp lại
- với thể trạng hiện tại hay sao?_ anh nhìn nó một lượt ám chỉ những vết thương trên người thiên băng
- (nó lườm anh) bệnh viện mà cứ làm như khách sạn năm sao ấy, thật không hiểu nổi
- em quên rằng trước đây bệnh viện luôn là nơi nghỉ dưỡng hoàn hảo của anh sao?

Thiên băng không thèm đáp lại anh liền nằm xuống nghỉ ngơi nó vốn dĩ còn nhiều sức lực đôi co đến vậy, vết thương trên người còn rất đau vì thế nó cần dưỡng thương không nên quan tâm đến cái người bên cạnh nữa.

Trời đã dần về khuya bệnh viện cũng đã tắt một số đèn, Hàn vũ xoay người nhìn đối diện với khuôn mặt xinh đẹp kia, khuôn mặt mà anh vẫn hằng đêm mong nhớ có lúc nhớ đến mức không thể ngủ được, nhớ đến phát điên lên được, đã có rất nhiều đêm Hàn vũ còn chạy xe đến trước cửa nhà nó nhưng cũng chỉ lặng lẽ nhìn lên căn phòng của thiên băng rồi lại chạy xe về, có lúc anh thấy mình như một kẻ điên vậy à không giống một kẻ nghiện hơn là một người điên.

Còn về phần nó đêm nay thiên băng ngủ rất ngon bởi vì bên cạnh đã có một người để dựa dẫm nói chính xác là như vậy, tuy ở trong bệnh viện nhưng lúc nào cũng phải cảnh giác bởi nguy hiểm có thể rình rập bất cứ lúc nào thế nhưng hôm nay đã có Hàn vũ cạnh bên, thực lực của anh rất tốt vì vậy có thể lơ là cảnh giác, thả lỏng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“Aaaaaaaa! Anh làm cái gì vậy hả???”

“Bụp, Á!” Mới sáng sớm tiếng hét của thiên băng đã vang vọng khắp đất trời, điều này cũng không thể trách nó

Vừa mở mắt ra đã thấy ngay cái bản mặt của Hàn vũ kẻ sát ngay mặt mình nó không kiêng nể mà đạp anh rơi xuống đất, lúc này Hàn vũ vẫn còn ngái ngủ tay dụi mắt: “làm gì mà âm ỉ vậy, mới sáng sớm”

Nó tỏ vẻ không tin vào tai mình, mắt tròn xoe: “còn dám trách? không phải vì anh ngủ bên cạnh em sao?”

Hàn vũ ngơ ngơ: “có sao?”_ sau đó anh nhìn lại chỗ mình đang ngồi

Rồi mới hiểu ra mọi chuyện

Thiên băng cắn răng nghiêng lợi cũng vì hôm qua an tâm quá nên mới ngủ say như vậy, ngay cả có người nằm cạnh mình, hơi thở rõ ràng như vậy cũng không phát hiện ra, nó hậm hực:

- Nói! Tại sao lại lên đây ngủ
- ừm! Chắc tại hôm qua đi vệ sinh xong chưa quen với vị trí giường này nên mới ngủ nhầm
- nhầm! chẳng lẽ anh giết người ta xong kêu giết nhầm là cũng xong à?

“Nhầm cái đầu anh, đồ thần kinh” thiên băng vừa mắng vừa dùng gối đập vào người Hàn vũ

“Á!” Do cử động mạnh động đến vết thương cho nên nó khẽ kêu một tiếng rồi ôm bả vai chỗ vết thương, Hàn vũ lập tức lo lắng đứng bật dậy chạy đến bên cạnh xem xét:

- nóng gì chứ? Động đến vết thương rồi này
- Anh còn dám nói
- Chẳng qua là nằm cạnh nhau thôi mà anh cũng có ăn mất miếng thịt nào của em đâu
- Nói dễ nghe quá nhỉ
- không thoả lòng sao? Cùng lắm anh đền cho em là được chứ gì?
- Đền thế nào?
- Thì anh cho em leo lên giường anh ngủ lại
- Vậy Có gì khác nhau đâu
- thế nên em đừng hậm hực nữa

Hàn vũ nói rồi gọi bác sĩ đến tiện thể xem lại vết thương rồi thay băng luôn, Nó cũng không buồn truy cứu nữa chỉ “hừ” lạnh một cái, cãi nhau với anh thật sự rất mệt mỏi.

30 phút sau Hàn vũ quay lại đặt trước mặt nó một khay đầy thức ăn bổ dưỡng

- bữa sáng đây mau ăn đi
- nhiều quá vậy?
- Em không có thói quen ăn nhiều bữa nên bữa sáng phải ăn cho thật nhiều
- nhưng tối qua em vừa ăn rồi
- không nói nhiều, mau ăn đi
- mua rồi thì ăn thôi, em cũng đâu nói sẽ không ăn đâu

Thiên băng ngoan ngoãn nghe lời vì căn bản nó cũng muốn ăn có lẽ do thân thể đang yếu nên cần bổ xung nhiều chất,

Hàn vũ cười gian tà, dùng đũa gấp miếng thịt trong xuất com của nó, thiên băng trừng mắt

- này đại ca, anh đối xử với bệnh nhân thế sao?
- Ủ, đây là xuất dành cho hai người mà bác sĩ dặn em không được ăn quá nhiều thịt nên anh có lòng tốt ăn giúp một nửa

- thật hết nói nổi mà, tại sao anh lại thích ăn thịt như vậy chứ?

- Ừm... cỡ lẽ là do di truyền từ thời ông cố nội

Thiên băng tiếp tục “bài ca” lắc đầu ngán ngẩm, bó tay

sau khi dùng bữa xong Hàn vũ lại biến hình ra trước mặt nó một chiếc xe lăn,

- Lại gì nữa?_ thiên băng cau mày

- em muốn ra ngoài đi dạo không?

- dù là vậy cũng không cần xe lăn đâu

- nhưng anh thích, em là bệnh nhân phải ra dáng người bệnh chứ

Không nói không rằng Hàn vũ trực tiếp bế bổng người thiên băng đặt xuống chiếc xe ấy,

Anh đẩy nó đến vườn sau của bệnh viện ở đây có rất nhiều người đang cùng nhau tận hưởng không khí trong lành, người ta tuy rằng có để ý đến nó và anh nhưng cũng không quá phần khích hay tỏ vẻ quá quan tâm cho lắm, lần đầu tiên sau khi tìm lại ký ức nó cảm thấy an toàn và dễ chịu khi hoà nhập cùng nơi đông người như thế này, tất cả mọi người ai cũng giống như nhau không phân biệt điều gì cả thiên băng cảm giác giống như mình đang sống một cuộc đời rất bình dị như bao con người khác.

“Không ngờ bệnh viện này còn có chỗ đẹp như vậy?”_ thiên băng cảm thán ngắm nhìn những bông hoa toả hương thơm ngát, những trấu cây cảnh và những tán cây to đang xoè cành lá ra đón gió, ở khoảng giữa còn có một chiếc hồ nhân tạo bé bé xinh xinh nữa, hôm nay trời có chút nắng vàng tươi sưởi ấm những ngày đông giá lạnh đem ánh sáng xua tan mây mù, thời tiết thật sự rất tuyệt vời.

Hàn vũ nhìn nó mỉm cười rồi anh đưa tay ra sau gáy của thiên băng lấy thứ gì đó: “Ồ! Cái gì ở sau gáy em này”

Cuối cùng anh lấy ra một bông hoa hồng đỏ thắm đưa tặng nó, thiên băng nhận lấy bấu môi, Hàn vũ đương nhiên không hề hài lòng chút nào

- thái độ của em là có ý gì vậy?

- Haizz! Anh không thể biến ra thứ gì đó có ích hơn sao?

- (Hàn vũ vuốt cằm) Ừm.. ví thử như?

- Tiền!

- con gái không phải thích hoa lắm sao?

- Không sai, nhưng so với hoa họ thích tiền hơn

- đừng thực tế quá như vậy có được không? Em không thể tỏ vẻ bất ngờ rằng: “oa! Anh còn biết ảo thuật nữa sao? Thật bất ngờ”_ hàn vũ thờ dài ngoai ngán rồi miêu tả lại hành động mà mình mong muốn thấy từ thiên băng

- (Nó lắc đầu) Ấu trĩ, vô phương cứu chữa

Anh lại tiếp tục mỉm cười ngồi lên chiếc ghế đá trước mặt nó:

- Nếu lúc nào cũng như vậy thì thật tốt

- Ý anh là muốn em bị thương mãi sao?

- Em không nhận ra sao? Khi em bị thương như vậy thật sự rất hiền không còn bề ngoài lạnh lùng nữa

- em đâu có lạnh lùng đâu, thái độ như thế nào vẫn tỏ ra bên ngoài một cách rõ ràng không hề che dấu điều gì, vẫn cười, vẫn nói đầy thôi

- Nhưng ánh mắt rất khác mà

- Đó là vì nó đã ăn sâu vào máu rồi, giống như bản năng vậy, biểu cảm của một con quỷ không phải anh hiểu rất rõ sao?

Thiên băng nhìn Hàn vũ rồi nhếch mép cười, anh lạng người một vài giây rồi hua tay xua đi: “bỏ đi, không nói đến cái này nữa”

Đào mắt một vòng quanh khuôn viên này, đôi mắt màu hổ phách của anh chợt loé sáng lên:

- Khung cảnh đẹp như thế này thật tốt để tỏ tình

- (Thiên băng chép miệng) anh có vấn đề sao? Đây là bệnh viện không phải nhà hàng
- (Anh ngả người ra sau ghế) ở đây làm anh nhớ lại cái ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, cũng là ở bệnh viện
- Ủm, lúc đó em còn cảm thấy sao mình đen đui vậy vừa mở mắt đã phải chứng kiến người ta nhảy lầu
- hi! Anh còn tưởng khi đó em sẽ đến và đập anh bay xuống chứ? Thật không ngờ...
- phải rồi em còn tưởng người ta đưa nhảm mình vào bệnh viện tâm thần nữa chứ?

Hàn vũ lườm nó một cái thật dài: “không thể nói chuyện tử tế một chút sao?”

“Ồ! Em đang kể lại sự thật đấy chứ?”_ thiên băng nhún vai mỉm cười trọc tức anh

Vốn tưởng rằng anh sẽ tức đến xi khói đầu nhưng Hàn vũ đột nhiên cười lớn rất mãn nguyện: “cuối cùng em cũng cười rồi, buổi đi dạo ngày hôm nay rất thành công”

Nói rồi anh lại tiếp tục đẩy chiếc xe lăn rạo vòng quanh những nơi khác trong bệnh viện, buổi sáng trời đi như vậy rất bình dị nhưng từng khoảnh khắc lại từ từ ăn sâu vào tim tạo nên một chiếc rễ vững chắc trói buộc cảm xúc khiến tình cảm của ai đó càng thêm sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Bầu trời đã ngả màu, ánh sáng lui về nhường chỗ cho đêm tối, bây giờ chắc cũng tầm 7 giờ tối.

Nằm trên chiếc giường bệnh nhân thiên băng nhìn ngó xung quanh tìm kiếm ai đó, cả buổi chiều hôm nay chẳng thấy bóng dáng Hàn vũ đâu cả, chẳng biết anh đi đâu rồi

bình thường không phải đuổi cũng không chịu đi sao? “Không lẽ trở về rồi? Về cũng không báo một tiếng, thật quá đáng”_ nó hậm hực trong lòng rồi bỗng nói một mình “Thôi kệ đi quan tâm làm gì chứ?”

Còn quá sớm để chìm vào giấc ngủ nên nó quyết định ra hành lang hóng gió, tối ngày hôm nay gió thổi se lạnh bầu trời lấp lánh thưa thớt một vài vì sao đơn côi. Thiên băng trôi theo dòng suy nghĩ mông lung của chính mình, bỗng một bản nhạc từ đâu phát ra

Âm thanh nhỏ nhoi nhưng lại rất êm ái

“Chị!”_ một cậu bé tầm 6 tuổi giật giật tay áo nó

Thiên băng chuyển ánh nhìn đến cậu bé

- em cần giúp gì sao?
- chị có thể đưa em đi ngắm sao được không?
- sao? Trên trời có rất nhiều em có thể nhìn từ đây_ nó vừa nói vừa chỉ lên bầu trời
- (Cậu bé lắc đầu nguây nguây) không, ở đây không có nhiều sao, em biết một chỗ khác rất đẹp, rất nhiều ánh sáng cơ
- đó không phải là sao, ngôi sao thì chỉ có trên trời thôi, hiểu chưa?
- ư...! Chị dẫn em đến đó đi
- vậy em tự mình đi đi, chị không thích

Thiên băng nói rồi định bỏ vào trong nhưng không hiểu sao nó lại quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt buồn, thất vọng của cậu bé nhỏ nhắn mặc trên mình bộ quần áo bệnh nhân bỗng cảm thấy không đành lòng, nó háng giọng: “hừm! Được rồi chị đưa em đi nhưng nếu không có gì đẹp, em chết chắc”

Cậu bé gật đầu mỉm cười rạng rỡ rồi cầm tay thiên băng dắt đi. Nó nhận thấy cậu bé ấy đang đưa mình đến vườn sau bệnh viện nơi mà sáng nay nó đến

Khi gần đến nơi cậu bé bỗng buông tay thiên băng ra rồi chạy mất hút, nó nhìn theo hướng chạy của cậu bé ấy, một vài ánh sáng vàng nho nhỏ bay lơ lửng trên không trung.

“Vụt!” Những bóng đèn hình ngôi sao xếp thành hai hàng dài bỗng vụt sáng theo từng bước đi của thiên băng. Nó tiến gần đến vị trí bên trong, càng đi những ánh sáng lơ lửng càng nhiều đó là những con đom đóm đang thoả sức bay tự do,

Gần đến chiếc hồ nhỏ nhân tạo thì một bản nhạc buồn bỗng ngân vang, thiên băng nheo mắt nhìn

Phía sau những ánh sáng lung linh ấy Hàn vũ từ từ hiện ra bên cạnh chiếc đàn piano, nhìn anh lúc này thật giống với vị thần mặt trời đang chắt chứa nhiều tâm sự cùng với ánh sáng và hàng ngàn vì tinh tú bao quanh, vẻ đẹp ấy rất khác biệt, sâu trong ánh mắt màu áp áp ấy chất chứa những nỗi đau thầm kín mà chẳng ai thấu rõ.

ngón tay chuyển động trên từng phím đàn tạo thành một âm hưởng trầm buồn rồi giọng hát ảm áp hoà quyện theo giai điệu cùng ngân vang

“Nhiều khi anh mong được một lần nói ra hết tất cả thay vì

Ngồi lặng im nghe em kể về anh ta bằng đôi mắt lấp lánh

Đôi lúc em tránh ánh mắt của anh

Vì dường như lúc nào em cũng hiểu thấu lòng anh

Không thể ngắt lời, càng không thể để giọt lệ nào được rơi.

[ĐK:]

Nên anh lùi bước về sau, để thấy em rõ hơn

Để có thể ngắm em từ xa âu yếm hơn

Cả nguồn sống bỗng chốc thu bé lại vừa bằng 1 cô gái.

Hay anh vẫn sẽ lặng lẽ kẻ bên

Dù không nắm tay nhưng đường chung mãi mãi

Và từ ấy ánh mắt anh hồn nhiên đến lạ.

Chẳng một ai có thể cản được trái tim khi đã lỡ yêu rồi

Đừng ai can ngăn tôi khuyên tôi buông xuôi vì yêu không có lỗi

Ai cũng ước muốn khao khát được yêu

Được chờ mong tới giờ ai nhắc đưa đón buổi chiều

Mỗi sáng thức dậy được ngắm một người nằm cạnh ngủ say.

[ĐK:]

* Vì sao anh không thể gặp được em sớm hơn.

_ phía sau một cô gái_soobin Hoàng son

Tiếng đàn hát nhỏ dần rồi biến mất Hàn vũ từ từ đứng dậy lộ diện sau ánh đèn, anh đứng trước mặt thiên băng, hai tay đút túi quần:

- thế nào? Rất cảm động phải không?

- Anh làm gì vậy?

- Tô tình, sáng nay không phải đã nói với em rồi sao

- Hàn vũ, anh biết rõ tình cảm của em mà, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ tạo ra khoảng cách giữa chúng ta

- (Hàn vũ cười buồn) anh biết! nên mới chọn một bài hát buồn như vậy

- vì sao còn cố chấp làm những việc này?

- vì anh rất buồn, em có biết vì sao anh buồn không?

- (Thiên băng im lặng)

- anh buồn vì đã lỡ yêu em, buồn vì trái tim đã không còn thuộc về chính mình... thiên băng tại sao em có thể bình thản trước tình cảm của anh như vậy?

Nó vẫn tiếp tục giữ im lặng nhưng lần này ánh mắt lại rất lạnh lùng

- anh có thể ngừng yêu em và quan tâm đến một cô gái khác không? _ nó hỏi anh

- Em biết rõ câu trả lời mà

- Đó cũng chính là lí do chúng ta không thể bên nhau, tình yêu là thứ vốn dĩ không thể ép buộc nếu còn tiếp tục cố chấp chúng ta sẽ không thể là bạn

- anh không muốn là bạn, có thể trước kia anh từng nói chỉ muốn ở phía sau dõi theo em nhưng bây giờ anh muốn chiến đấu vì tình yêu này

Hàn vũ đưa tay đặt lên đầu thiên băng: “cả đời này anh chỉ có thể yêu mình em” _ tiếp đó anh cúi thấp người muốn hôn lên trán nó

Giây phút ấy hoàn toàn bất ngờ nó không kịp phản ứng gì hết cứ chết chân tại chỗ, bỗng vừa lúc ấy có một cánh tay kéo thiên băng lùi về phía sau, khiến nó hoàn toàn nằm chôn trong lồng ngực vững trãi của ai đó

Một mùi hương quen thuộc dần tràn ngập khoang mũi, bóng dáng cao lớn đồ dài, Lãnh phong không biết xuất hiện từ bao giờ một tay ôm chặt thiên băng, đôi mắt không cảm xúc nhìn chằm chằm đối diện với Hàn vũ

Nó đương nhiên vô cùng kinh ngạc, tròn mắt: “lãnh phong, anh làm gì ở đây?”

Chỉ chờ có một câu nói đó, lãnh phong lạnh lùng hung bạo kéo tay áo của thiên băng lên để lộ ra những vết thương còn chưa mím miệng, rồi tiếp tục muốn kéo thân áo, nó nắm chặt lấy tay anh ngăn cản hành động đó nhưng lại bất gặp ánh mắt giận dữ của lãnh phong thiên băng đành thôi kháng cự

Như vậy lãnh phong thân nhiên vạch áo nó lên để lộ ra một mảng da thịt bầm tím ở vùng eo, những vết máu đã đông lại thành từng mảng. Sắc thái trên mặt anh đột ngột thay đổi, ánh mắt hung tợn chứa lửa lờm nó rồi

Anh không nói không rằng bế bổng thiên băng đi thẳng về phòng.

Vừa đặt xuống giường lãnh phong đã cúi xuống hôn lên môi thiên băng một nụ hôn rất sâu và mãnh liệt làm nó không kịp phản ứng

- “Anh làm gì vậy?” _ nó đẩy lãnh phong ra kèm theo một ánh mắt không hài lòng

- (Anh cố gắng kim lên hai tay nắm chặt, răng cắn vào môi) em còn hỏi anh làm gì? Xảy ra chuyện lớn như vậy sao không nói với anh, em coi anh là cái gì vậy?

- Đây đâu phải chuyện gì lớn lao, em có thể tự lo được đâu phải chuyện gì cũng cần gọi đến anh

- Phải! Phải! Em không cần đến anh nhưng cần đến Hàn vũ chứ gì?

- anh nói thế là có ý gì?

- anh Không thể hiểu em, tại sao em lại để cho một người đàn ông bên cạnh mình như vậy

- là anh ấy tự tìm đến mà

- Lúc đó em không thể gọi cho anh sao?

- (Thiên băng cười nhạt) vậy sao anh không thể tìm thấy em? Hàn vũ có thể nhưng tại sao anh thì không?

- Đó là vì anh tôn trọng khoảng thời gian cá nhân của chúng ta

- Chính vì em cũng có suy nghĩ đó cho nên mới tự mình giải quyết

Thiên băng lạnh lùng và kiên quyết nhìn anh, lãnh phong cũng hiểu ý trong câu nói đó nên anh không thể nói thêm lời nào trực tiếp bỏ ra ngoài.

Trong góc tối người con trai ấy đâm mạnh vào một thân cây lớn khiến mu bàn tay rỉ máu, lãnh phong vốn lạnh lùng, trầm tính nhưng hôm nay lại giận dữ đến vậy đúng là ngay cả bản thân anh cũng khó tin, anh không chỉ giận dữ vì thiên băng ở cùng một chàng trai khác, hay được Hàn vũ tỏ tình mà anh khó chịu nhất vì những vết thương trên người nó, vì cảm giác như mình không thể bảo vệ được người quan trọng không thể ở bên khi nó bị thương, đau đớn.

Phía sau Lãnh phong bỗng xuất hiện một bóng đen đó chính là Hàn vũ

Hai chàng trai cao lớn đứng đối diện với nhau trong không gian tối tăm chỉ có một ánh đèn mờ nhạt, gió thổi nhẹ khiến hai mái tóc tung bay

- làm vậy là có ý gì? _ Lãnh phong là người mở lời đầu tiên

- tôi thích thiên băng_ Hàn vũ cũng vào thẳng vấn đề không chần chừ
- Chúng ta là bạn và cậu đang nói mình thích bạn gái của tôi ư?
- Tôi biết vì thế trước đây mới quyết định rút lui nhưng bây giờ cậu đã không còn xứng đáng với cô ấy nữa rồi, khi tôi nói hãy hãy cùng tôi đi tìm thiên băng, cậu đã từ chối và đó cũng là cơ hội cuối cùng tôi giành cho cậu, lãnh phong à!
- đó là vì tôi tin vào khả năng của thiên băng
- không! Là vì cậu vẫn còn quan tâm đến trịnh khả khả
- đừng lời chuyện cũ vào
- đó không phải chuyện cũ, mà là lí do sau này có thể khiến thiên băng tổn thương và tôi không cho phép điều đó xảy ra
- Được! Vậy hãy cạnh tranh công bằng đi

Ánh mắt Hàn vũ trở lên lạnh lẽo

Anh không trả lời lãnh phong mà im lặng bỏ đi, trong bóng tối chỉ còn lại lãnh phong đứng đó phiêu phạt cùng gió mây, tâm trạng anh thật sự rất rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Người ta nói thời gian trôi đi rất nhanh, cuộc sống này ngắn ngủi lắm nên phải sống vội vàng một chút. anh và nó yêu nhau thời gian bên cạnh nhau còn không có thì lấy đâu ra thời gian để tiếp tục hôn dỗi, đây là Lãnh phong nghĩ thế, bản thân anh khi bình tĩnh lại cũng cảm thấy nếu vì chuyện con con này mà giận hờn thì quả thật quá trẻ con nhưng lãnh phong lại không biết một điều rằng tình yêu vốn dĩ là vậy, biến con người ta thành một người khác hoàn toàn không còn là chính mình.

mấy tiếng đồng hồ trôi qua, trời cũng đã về khuya Lãnh phong nê bước về phòng thiên băng trong đầu vẫn suy nghĩ rất nhiều không biết nên mở lời thế nào,

"cạch!" cánh cửa mở nhẹ vì anh sợ nó đã ngủ nhưng làm sao thiên băng có thể ngủ trong tình trạng này được, nếu bình thường người ta sẽ vờ như đã ngủ để trốn tránh nhưng nó thì khác vẫn lặng lẽ ngồi trên giường hướng ánh mắt nhìn lãnh phong, bởi nó muốn đối diện với sự thật

lãnh phong đến gần thiên băng:

- em vẫn chưa ngủ sao?
- anh vẫn chưa về? _nó đáp bằng câu hỏi ngược lại
- chuyện vừa rồi là do anh quá nóng vội

thiên băng im lặng nó không quá trẻ con để không hiểu anh đang muốn gì, càng không quá nhỏ nhen để bụng chuyện vừa rồi

- anh muốn gì _nó hỏi lãnh phong
- anh muốn chúng ta đừng giận nhau nữa,anh chỉ là cảm thấy khó chịu khi em bị thương mà người bên cạnh em không phải là anh

thiên băng kéo lãnh phong ngồi xuống giường: "em hiểu, có lẽ thời gian này chúng ta đều có những lý do riêng khiến bản thân quá nhạy cảm"

lãnh phong đưa tay vuốt tóc nó, anh bỗng cảm thấy có lỗi vô cùng chỉ cần nghĩ đến thời khắc nó gặp nguy hiểm mà mình lại bên cạnh một cô gái khác, suy nghĩ về một cô gái khác càng làm cho anh khó chịu hơn nữa.

---

tia sáng len lỏi qua từng bóng tối thấp sáng nhân gian nhưng bầu trời vẫn là một màu xám tro, trời hôm nay lại mưa rào rích cái lạnh đan xen cùng gió mưa làm người ta lạnh thấu tim, trong phòng của thiên băng có tiếng khóc đánh động cả đất trời

"hu hu thiên băng em không chứ? ngay từ đầu đã thấy có gì đó không ổn rồi, huhu cũng may là giờ chị đã tìm thấy em"_ trịnh khả mới sáng đã tìm đến

bệnh viện này rồi ôm nó mà khóc nức nở

"không sao, chưa chết được! làm gì mà khóc như nhà có tang thế?" _ thiên băng vờ khó chịu đẩy khả khả ra một phần cũng ngăn cái máy phát thanh này lại, bây giờ nhìn khả khả ai dám bảo cô là một siêu mẫu nổi tiếng chứ, ai dám bảo cô hơn nó một tuổi chứ

có lẽ vì đến đây quá vội mà khả khả còn chưa kịp chải tóc, chưa kịp trang điểm, quần áo xộc xệch mặc chẳng đủ ấm, nó vội tặc lưỡi

- đây có phải là khả khả mà tôi quen không vậy?

- (khả khả ngừng khóc, nhìn lại một lượt từ trên xuống dưới thân mình) có gì không đúng sao?

- hôm nay không trang điểm sao?

- hừ! vội vã đến đây người ta lo lắng muốn chết, lấy đâu thời gian mà chỉnh chu chứ

thiên băng bật cười, khả khả lại tiếp: "nhìn xấu xí lắm sao?"

nó lắc đầu: "không rất xinh đẹp"

khả khả cười miễn cưỡng: "đương nhiên, chị đây rất tự tin về mặt mộc của mình"

thiên băng nheo mắt:

- sao hôm nay lại xưng hô là chị rồi

- thì chị lớn hơn em mà

thường ngày khả khả luôn trang điểm không nhiều thì cũng ít điều đó khiến cô trông già dặn và mặn mà hơn rất nhiều nhưng hôm nay để mặt mộc nên cảm thấy không quen mắt bởi vì mặt mộc của khả khả rất dễ thương giống y với cái tên của cô vậy.

- hôm qua em ở đây một mình sao? _ khả khả nhìn quanh chép miệng _ ở đây chẳng tốt gì cả, để chị chuyển bệnh viện mới cho em

- không sao, cũng sắp xuất viện rồi

nó định nói thêm điều gì đó nhưng điện thoại lại đổ chuông, người gọi đến chỉ có thể là Âu Dương Kỳ

- alo

- em khỏe chưa?

- ổn rồi

- tốt, Thanh Hoa đã trở về em có muốn cô ấy đến chỗ em không?

- (nó nhếch mép tạo thành một đường cong bán nguyệt) để cô ấy đến

- được, anh sẽ cho người làm ngay

thiên băng tắt điện thoại, đôi mắt vẫn tràn ngập ý cười

"ai gọi cho em vậy?" "cạch" _ khả khả vừa hỏi nó thì đột nhiên Lãnh phong từ bên ngoài cũng bước vào

biểu hiện của mọi người đều không có gì thay đổi

"lãnh phong anh cũng đến thăm thiên băng sao?" _ khả khả cất tiếng hỏi nhưng lãnh phong im lặng không trả lời

nó hồ hững đáp thay anh: "không phải là đến thăm, anh ấy ở đây từ tối qua"

"ừm" _ khả khả gật đầu hiểu chuyện

"đồ ăn sáng của em đây" _ lãnh phong đưa cho nó một tô cháo

thiên băng mỉm cười: "cảm ơn anh" nó liếc nhìn khả khả và Lãnh phong: "lát nữa em có người cần gặp riêng, lãnh phong anh có thể đưa khả khả về không?"

"được" _ lãnh phong đồng ý ngay vì anh biết một khi nó đã mở miệng thì chắc chắn là việc riêng tư, anh không nên can thiệp quá sâu,

đối với khả khả cô là bạn tâm giao của thiên băng nên tất nhiên cũng ngộ ra điều này vì thế cũng chấp thuận không chối cãi, nếu như bình thường cô tuyệt

đôi sẽ không đi sớm như vậy ít nhất cũng phải ngủ cùng nó đêm nay.

15" sau Lãnh phong và trịnh khả khả rời đi, trên đường trở về không ai nói ai một câu nào không khí trầm tĩnh và ngột ngạt mỗi người đều tự chạy theo suy nghĩ của riêng mình, trái tim lãnh phong chưa bao giờ là nguội lạnh nó vẫn rộn ràng và sôi sục nhưng anh vẫn điều khiển được tâm trí mình.

Thiên băng đứng trước cửa sổ ánh mắt nhìn về một phía xa xa, trời vẫn mưa phùn gió vẫn không ngừng thổi, nó đang xấp xáp một kế hoạch trong đầu mình làm sao để Thanh hao có thể thuận lợi thực hiện được dự định của mình

"cạch" cách cửa lại một lần nữa mở ra thiên băng không quay đầu lại

có tiếng giày cao gót va chạm vào nề đá hoa tạo thành những tiếng bước chân rõ ràng

người vừa bước vào là một cô gái có thân hình nóng bỏng, dáng người cao ráo ngực cúp D, mông cong, nân da nâu quuyến rũ, khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt sâu thẳm, chiếc mũi cao cao và bờ môi dày gợi cảm

cô ta mặc trên mình một bộ đồ thiếu vải phô diễn hết đường cơ thể và khoác là một chiếc áo lông vũ sang trọng

- tôi đến rồi chủ nhân_cô gái cất tiếng phá tan sự im lặng

- không cần gọi tôi là chủ nhân_nó vẫn lại lững không quay đầu nhìn thanh hoa

- cô đã cho tôi một sinh mệnh mới, hãy để tôi xem cô như chủ nhân

- cô đã có kế hoạch của riêng mình?

- đúng vậy tôi muốn vào công ty của nhà họ Đào, tôi muốn phá nát hạnh phúc gia đình họ

- được, tôi sẽ giúp cô vào công ty của họ nhưng không phải với thân phận của một cô thư ký

- vậy tôi sẽ làm gì

- một đối tác làm ăn quan trọng và quuyến rũ, cô sẽ đến đó với tư cách là phó giám đốc Tập Đoàn Âu Dương

thiên băng nói rồi nhếch miệng cười, xoay người nhìn đối diện với thanh hoa: "chào mừng cô,Anna!"

- Anna sao?_ thanh hoa tròn mắt ngạc nhiên

- phải! từ bây giờ tên của cô là Anna, phó giám đốc của Tập Đoàn Âu Dương những chuyện cần làm cứ trực tiếp nói với Âu Dương Kỳ

- tôi hiểu rồi

- không còn chuyện gì nữa, cô có thể về

- (Anna ngáp ngừng) tại sao cô phải nhập viện vậy?

- không cần biết quá nhiều

- nhưng cô là ân nhân của tôi

- chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình, mau ra ngoài đi

nó ra lệnh khiến Anna bắt buộc phải nghe theo, cô bước ra ngoài với tâm trạng khó chịu, nếu để cô biết là ai khiến cho chủ nhân của mình bị thương cô sẽ không tha cho người đó.

ánh mắt nó lạnh lẽo tựa ác quỷ nơi địa ngục tối tăm thiên băng từ từ tháo cúc áo cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân thay vào đó là một bộ đồ da bó sát cho thấy nó chuẩn bị xuất viện.

Biệt thự Nguyễn thị

thiên băng ngồi trong một căn phòng mật trong phòng chỉ có một bộ bàn ghế lớn mà một màn hình trông như bức tường khổng lồ trên màn hình của chiếc laptop nhỏ nhắn Âu Dương kỳ lạnh lùng nhìn nó

- em xuất viện rồi sao?

- phải

- Lão Đại nói phải lập tức đến Anh quốc

- kết nối với Lão Đại đi, em sẽ trực tiếp báo cáo, ở đây còn vài chuyện cần giải quyết không thể đi được

- Lão Đại sẽ tức giận đấy

- không sao, làm đi

thiên băng thân nhiên rồi xoay chiếc ghế hướng mặt về phía màn hình lớn trong phòng, chiếc màn hình tối om bỗng lập lòe phát sáng rồi hiển thị nên không gian của một căn phòng, giữ căn phòng ấy một người đàn ông ngồi xoay lưng về phía màn hình chiếu nó không thể nhìn thấy khuôn mặt mà chỉ thấy bóng lưng lấp ló sau chiếc ghế chủ tịch

- con muốn nhận nhiệm vụ của ta từ cách này sao? _ giọng nói trầm ổn phát ra từ phía màn hình

- con vừa xuất viện hơn nửa còn có việc cần xử lý

- càng ngày càng ngông cuồng, nên biết sức lực của mình ở vị trí nào

- vâng

- nhiệm vụ lần này có liên quan đến quá khứ của con, Đại Boss! người năm xưa đã bắt cóc con, hần ta nên phải trừng trị rồi

- không phải năm xưa hần đã chết rồi sao?

- hần ta chưa chết, ta để rảnh mạng sống của hần ngày hôm nay vốn dĩ là muốn để Thiên Anh tự tay giết hần nhưng bây giờ thiên anh đã không còn, con cũng nên thay nó làm nhiệm vụ này

- con đã rõ rồi

- mọi thông tin về Đại boss Dương kỳ sẽ gửi đến cho con, nhớ! đừng khinh địch

Thiên băng chưa kịp đáp lại thì màn hình đã vụt tắt, cũng không có gì qua bất ngờ bởi nó cũng không định nói thêm điều gì. Nhìn một loại thông tin hiện trên màn laptop nó lặng thinh chìm vào suy nghĩ, thì ra hần ta vẫn còn sống, hần chính là căn nguyên của những bi kịch trong đời nó và thiên Anh

đôi mắt tím than ánh lên vài tia sắc nhọn khỏe môi xinh đẹp lại khẽ cong lên tạo thành mớ nụ cười ma mị khiến bầu trời đen tối ngoài kia cũng phải dùng mình e sợ "tôi sẽ khiến từng người một phải trả giá, Đại Boss! chào mừng ông đến với thế giới giết tróc của tôi"

trong căn phòng tối hình bóng của một cô gái nhỏ bé vẫn không ngừng run lên, những tràng cười hả hả khiến người ta rợn tóc gáy

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Cả ngày hôm nay trôi đi rất nhanh mọi thứ vẫn diễn ra đều đặn, thoáng chốc trời đã ngả màu về đêm, mỹ Ngọc bước ra từ phòng tắm cô định sẽ ngủ một giấc thật ngon hôm nay cả ba mẹ đều vắng nhà nên vô cùng thoải mái không ai kèm chặt và cô cũng không cần thức khuya học bài. ngoài trời từng đợt gió lạnh vẫn ào ào qua các hàng cây nhưng nằm trong chiếc chăn ấm áp mỹ ngọc cảm thấy thật thỏa mãn và cứ thế chìm sâu vào giấc ngủ.

âm thanh trong trẻo của chiếc chuông gió bên cửa sổ không ngừng reo âm khiến cô bị đánh thức, dụi mắt nhần mặt rồi lại nấn từ bên này qua bên kia mỹ ngọc khó chịu chép miệng chầm chần kín đầu... thế nhưng cô chợt nhận ra điều gì đó, có thể tiềm thức vẫn mơ màng và chưa tỉnh ngủ hẳn nhưng cô nhớ rất rõ trước khi đi ngủ mình đã đóng tất cả cửa sổ trong phòng rồi

câu hỏi lớn được đặt ra, gió từ đâu thổi vào khiến chiếc chuông gió cất tiếng kêu lanh lảnh giữa đêm khuya như vậy? sóng lưng chợt lạnh nhưng mỹ ngọc vẫn quyết định ngồi dậy đưa mắt nhìn về phía cửa sổ

trong không gian tối tăm gió từ ngoài không ngừng lùa vào phòng ánh sáng lẻ loi từ ngoài hắt vào cho thấy cửa sổ rõ ràng đã bị mở. mỹ ngọc hơi sợ hãi vội vàng bật đèn ngủ lên rồi đảo mắt quanh phòng.

"Ai!!!, là ai hả?"

cô hét toáng lên khi phát hiện trong góc tường có bóng người, con người ấy vẫn im lặng, mỹ ngọc nheo mắt cố nhìn rõ vì ánh sáng yếu ớt của đèn ngủ không đủ để chiếu sáng đến những góc khuất, sợ hãi và hoảng loạn nhưng cô vẫn cố giữ sự bình tĩnh và tỏ ra cứng cỏi: "có gan đèn đây chẳng lẽ không có gan lộ diện hay sao?"

hừm! trong bóng tối phát ra một tiếng cười nhạt, Thiên băng bước lại gần với ánh sáng cũng là lại gần dào mỹ ngọc hơn: "lâu rồi không gặp, tôi đến thăm

cô đây, Đào Mỹ Ngọc" nó vẫn nở nụ cười tươi đến lạnh người

khi đã nhìn rõ khuôn mặt của bóng người ấy mỹ ngọc thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cô ta nhếch mép: "tôi còn tưởng là ai đến giả thân giả quý, thì ra là kẻ thất bại dưới tay tôi"

"Ồ" thiên băng che miệng kêu tỏ vẻ bất ngờ, mỹ ngọc lại tiếp:

- "cô cũng sống dai thật đó, tốn bao nhiêu công sức cuối cùng cũng không thể chừ khừ được"
- chắc hẳn cô phải buồn lắm nhỉ, tôi đã phụ lòng cô rồi
- hừ! đừng cố ra vẻ nữa, nhìn thật buồn nôn
- sao vậy? vì đã quá quen với hình ảnh một Hạ Vy yếu ớt, cam chịu rồi cho nên thấy tôi như thế này không vừa mắt cô ư?
- đúng vậy, vô cùng không vừa mắt, sao nào? đến tìm tôi nửa đêm như vậy muốn làm gì chứ?
- cô đoán xem? tôi đã từng nói nếu có thù tất sẽ báo
- ha ha! cô có thể làm gì tôi chứ? giết tôi? nào! mau tới đi_ mỹ ngọc dang hai tay thách thức nó

thiên băng cười nhạt đi vòng quanh phòng: "cô lại không hiểu tôi rồi, đối với tôi! cái chết chỉ rành cho những người không có tầm quan trọng, cô quan trọng với tôi như vậy sao có thể giết cô chứ?"

nó dừng lại trước ngăn kéo tủ trang điểm gần giường của mỹ ngọc rồi từ từ mở ra: "với tôi, so với cái chết thì việc chơi đùa với nỗi đau của người khác lại càng thú vị hơn gấp trăm lần"

trên tay thiên băng cầm một chiếc kéo sắc sáng loáng, đôi tay mềm mại như lụa mân mê lưỡi kéo rồi nó từ từ gần mỹ ngọc: "đã bao nhiêu năm trôi qua tôi vẫn luôn thắc mắc, một cô gái thời thượng như cô vì sao lại thủy chung với mái tóc dài này đến như vậy? thậm trí phần trẻ ngọn cũng không được cắt tỉa nữa"

mỹ ngọc tái mặt trông thấy lấp bắp: "cô định làm gì chứ?"_ rồi luồn cuống muốn rời giường

nó kịp nắm lấy cánh tay mỹ ngọc ghi chặt lại: "vội đi đâu vậy, làm gì cô sẽ biết ngay thôi mà"

đứt lòi nó thô bạo cắt đi mái tóc dài của mỹ ngọc, từng nhát kéo chất chứa những hận thù ngút trời mặc cho cô ta kêu gào, la hét trong bất lực nó vẫn chẳng quan tâm đây là phòng cách âm hiện tại có trời mới đến giúp được cô ta, với khả năng của nó không chế một cô gái không phải chuyện khó.

xong việc Thiên Băng cười lạnh hài lòng với kết quả rồi rời đi nhanh gọn như cái cách mà nó đã đến, thoát ần hiện như một vị thần chết với lưỡi dao ai oán.

trong phòng chỉ còn lại Đào mỹ ngọc thần thờ khuôn mặt rần rụa nước mắt, đưa đôi tay sờ vào mái tóc ngắn nham nhở cô ta vội chạy đến trước gương, nhìn hình ảnh mới xa lạ

mỹ ngọc gào thét, cô như phát điên đập phá mọi thứ đến chiếc gương cũng đã vỡ vụn thành từng mảnh, máu ở tay nhỏ giọt tí tách.

để thân mình trượt xuống bất lực trên sàn nhà, cô ôm những cụm tóc đã đứt dòi bật khóc,

vì sao cô lại quý trọng nó đến vậy? nhớ năm sinh nhật 6 tuổi của mình mỹ ngọc đã được Từ hy tặng cho một chiếc kẹp tóc màu hồng xinh xắn, cậu đã từng khen mái tóc của cô rất đẹp, đã từng chạm và hôn lên mái tóc ấy khi còn nhỏ

và cậu cũng đã từng nói rất thích con gái để tóc dài chính vì vậy mỹ ngọc mới yêu quý và giữ gìn mái tóc ấy như vậy, cô làm tất cả cũng chỉ vì cậu, muốn giữ những kỷ niệm tươi đẹp, muốn được trở thành mẫu người con gái lý tưởng trong mắt cậu.

Bây giờ đã mất tất cả rồi mỹ ngọc cảm tưởng như yêu thương còn sót lại thừa nhỏ bị ai kia cắt vụn và phá hoại, ký ức bị hủy diệt ngay trước mắt, cô đau khổ và lòng thù hận cứ thế tăng dần không điểm dừng.

-----

trên tầng thượng của tòa nhà cao nhất thành phố thiên băng ngồi ở đó mặc cho gió lùa mon man nghịch tóc, nó muốn tâm hồn mình được thanh tịnh, không hiểu sao rõ ràng đã làm được điều mình muốn nhưng sao trong lòng lại không được vui, lại cảm thấy nặng nề như vậy.

"em làm gì ở đây vậy?"_ Hàn vũ bỗng xuất hiện bên cạnh nó

thiên băng không quay lại nhìn nên tiếng: - câu hỏi này phải hỏi anh mới đúng

- (hàn vũ đến ngồi cạnh nó) chỗ này là nơi anh vẫn thường đến khi không ngủ được

- thật trùng hợp em cũng rất hay đến nơi này hóng gió
- thật sao? nếu vậy sao chúng ta không gặp nhau nhỉ?
- vì không có duyên
- sai rồi? không phải cuối cùng cũng gặp nhau sao? đây gọi là duyên đến muộn
- đừng nói dối nữa, anh đến tìm em làm gì?

Hàn vũ thờ dài

- haizz! vẫn không thể lừa được em
- vì anh nói dối rất tệ và không có cơ sở
- còn không phải vì ai đó đang có chuyện buồn nên anh mới tìm đến đây sao?
- chuyện buồn?
- em vừa đi làm việc xấu đúng không?
- sao anh biết?
- mỹ ngọc chơi em một vở như vậy, em không đáp lại thì không còn là thiên băng anh quen nữa

"làm chuyện xấu thì sẽ cảm thấy buồn sao?"

nó thờ dài nói băng khua ngược mặt lên nhìn trời rồi tiếp

- anh đoán xem. nếu em đứng trước mặt mọi người mà nói rằng mình là một kẻ bất hạnh, liệu... có ai tin không?
- vậy em cũng thử đoán xem mọi người có tin khi anh nói mình là một kẻ lạnh lùng, tàn nhẫn là một con quỷ hay không?
- (im lặng)
- hai việc này giống nhau đấy, và nó cũng là câu trả lời của anh

- phải! làm gì có ai tin chứ, một cô gái xinh đẹp, giàu có và thông minh sao có thể bất hạnh được, một chàng trai ấm áp luôn mỉm cười, ai tin rằng đó là một con người nội tâm tàn nhẫn chứ?

thiên băng cười nhạt ánh mắt lấp lánh như sao: "chúng ta đã sống quá quen với chiếc mặt nạ của riêng mình, gắn kết đến nỗi ngay cả bản thân cũng không còn biết bản chất thật của mình nữa rồi"

Hàn vũ trở nên sâu sắc

- đúng! nhưng chúng ta hiểu rõ bản chất thật của nhau, chỉ cần trên thế giới này còn một người hiểu em có nghĩa là ta chưa hoàn toàn lạc lối
- điều đó chẳng còn quan trọng nữa rồi, tất cả mọi người đều nghĩ "thiên băng" là một con người đáng sợ
- Ác quỷ ư? nếu mọi người gọi em là ác quỷ thì anh cũng mang dòng máu ấy_Hàn vũ đối diện với nó nhìn xoáy sâu vào tận đáy mắt

anh lại chợt cười ảm ám khoát vai nó: "bỏ đi, đừng nói những chuyện này nữa, em không ngủ được đúng không? anh đưa em đến một nơi"

thiên băng bĩu môi: "lại là câu này, cuối cùng anh có tất cả bao nhiêu nơi bí ẩn nữa vậy?"

Anh cười ha ha như được mùa: "còn nhiều lắm, em cứ từ từ khám phá"

thời gian khuya như vậy bóng dáng hai người vẫn để lại dấu ấn trên nhiều đoạn đường, chiếc siêu xe vụt đi như gió một cách dễ dàng bởi đường vắng còn mấy ai.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18

Căn phòng càng thêm nặng nề hơn khi Mỹ Ngọc vẫn ngồi im một chỗ, ánh mắt vô hồn, vô định

không gian yên ắng bỗng có tiếng động nhẹ báo hiệu sự xuất hiện của một vị khách mới, mỹ ngọc vẫn giữ nguyên trạng thái mất hơi hướng về phía góc phòng lạnh lùng: "sao lại là cô?"

góc phòng phát ra tiếng cười lạnh lạnh, cô gái đó thờ ơ trả lời: "thật đáng thương"

mỹ ngọc gắt lên:

- liên quan gì tới cô?
- vì tình yêu mà đánh đổi nhiều như thế có đáng không?
- đáng, không phải cô cũng giống tôi sao?

điệu cười khinh bỉ ngập tràn trên môi cô gái bí ẩn

- không giống! tôi không ngu ngốc và thê thảm như cô thứ tôi muốn có nhất định sẽ đạt được tuy nhiên cái giá mà tôi phải trả nhất định sẽ là do tôi quyết định chứ không để người khác tổn hại đến mình

mỹ ngọc hừ lạnh có chút không thỏa lòng khi bị sỉ nhục:

- hừ! cô đến đây làm gì?
- để xem bộ dạng thảm hại này đây
- cô... không phải chúng ta cùng một phe sao?
- hình như có điều gì hiểu lầm rồi, tôi chẳng đứng về phe của ai cả

mỹ ngọc nghe đến đây nhếch mép đứng dậy

- thì ra là vậy các người cuối cùng cũng chỉ muốn cười nhạo trên nỗi đau của tôi, thật ghê tởm giống nhau
- chà! đừng tỏ ra là mình thánh thiện như vậy chứ _ cô gái trong bóng tối cũng bước về phía mỹ ngọc để lộ ra dung nhan tuyệt sắc, đôi mắt đen lay láy như vì sao lấp lánh _ "chúng tôi ghê tởm không phải là do những loại người giống như cô tạo nên hay sao?"
- nhưng ít nhất tôi không đâm sau lưng bạn mình
- hừm, đó là vì cô ngu
- cô không sợ tôi vạch trần sự thật sao?
- cô dám
- không cùng thuyền với tôi, tôi có gì mà không dám
- hazi! vậy cứ thử đi, tôi cũng không ngại có thêm kẻ thù

mỹ ngọc rơi vào trạng thái trầm lặng, "con người này quả thực khó đoán và rất nguy hiểm cô ta không đứng về phía ai mà ở vị trí trung tâm cuối cùng cũng không biết mục đích thực sự là gì, chỉ biết hiện tại đang có dấu hiệu đứng về phía mình, có cô ta giúp đỡ không biết hậu họa sau này thế nào miễn là trước mắt có thêm trợ thủ" suy nghĩ đến đây mỹ ngọc liếc nhìn cô gái trước mặt

- cô muốn tôi làm gì tiếp theo
- (cười nhạt nhẽo) không phải luôn tìm cách tiếp cận với Dương Tử Hy sao? đây là cơ hội tốt để cô diễn một màn kịch hay

đứt lời cô gái xinh đẹp kia không đợi xem phản ứng của mỹ ngọc mà trực tiếp mở cửa ra khỏi phòng, ung dung như thể đó là nhà của mình, trên môi vẫn hiện hữu nụ cười khó tả, khoe môi hơi nhếch, ánh mắt lạnh lẽo "cuối cùng các người đều là con cò trong tay tôi, chờ đi..."

"Đây là đâu vậy?" _ thiên băng hỏi Hàn vũ khi thấy trước mặt là một không gian lớn và đông người qua lại

"chợ đêm" _ anh mỉm cười tươi tắn

nó thần thờ vại giầy, hình như đã rất lâu rồi chưa được đến những nơi đông người dân dã như vậy, trong không gian đêm tối những gian hàng đông đúc và tấp lập ánh sáng rực rỡ, lung linh vô cùng quen thuộc

"đi thôi, ngăn người ra đó làm gì?" Hàn vũ định cầm tay nó nhưng điều gì đã ngăn hành động đó lại, anh đẩy vai thiên băng về phía trước

nó cười nhẹ đi song song cạnh anh không mua thứ gì cũng chẳng ăn, chẳng chơi, chẳng chạy nhanh

mà chỉ đơn giản là ngắm mọi thứ xung quanh một cách yên lặng và thanh bình, cảm giác này giống như được hòa nhập cùng thế giới, một thế giới đơn thuần, nó có thể nhìn thấy người ta mua bán, vui chơi, nói cười thậm chí là lớn tiếng mặc cả mua bán, những âm thanh xì xèo khi chiên thứ ăn, tiếng xì xào nghe không rõ và quan trọng hơn bên cạnh có một người bạn luôn đồng hành khiến thiên băng cảm thấy không còn cô độc nữa.

Khoảnh khắc ấy đối với ai cũng đều tầm thường chỉ riêng với thiên băng là đặc biệt, bỗng nhớ đến hình ảnh của tử hy và nhóc ken tại nó cũng từng có quãng thời gian vui vẻ như vậy có điều tất cả chỉ là quá khứ không thể quay lại nữa rồi, có lẽ tìm kiếm những tình cảm, những kỷ ức trong quá khứ là một chuyện hết sức ngu xuẩn, ai cũng biết vậy nhưng đến cuối cùng chẳng ai có thể ngăn cản tâm trí mình.

Hai tay bỏ túi quần Hàn vũ ngược mặt nên nhìn trời: "chỗ này rất tốt, không uống chuyển đi phải không?"

bỗng có tiếng nói bên tai làm

thiên băng giật mình, nó gật đầu:

- nhưng tại sao lại đưa em đến chỗ này?

Hàn vũ lại cười tỏa nắng như một thói quen

- để cho em biết rằng không phải tất cả mọi người đều nghĩ rằng em độc ác, hãy nhìn đi họ thậm chí còn chẳng biết em là ai, có thân phận đặc biệt hay cao quý gì, họ không quan tâm đến học thức và cả nhan sắc động lòng người này nữa

- thật không?

- không tin sao? vậy em cứ thử đến bất cứ một quán ăn nào đó, rồi ăn không trả tiền, anh đảm bảo họ nhất định không cho em toàn thân

- hi, cũng phải xem ra em suy nghĩ nhiều rồi_ nó đột nhiên cười bởi câu nói của anh, trong đầu vẫn hình dung ra viễn cảnh ăn không trả tiền của mình

Hàn vũ trầm ngâm nhìn thiên băng trong lòng thầm nghĩ "cuối cùng em cũng chịu cười rồi" sau đó anh lại qua ra giật tóc nó

- thiên băng! anh nói em nghe cho dù trọng trách của em là gì, thân phận là ai? thì cũng nên mở rộng tầm mắt một chút ngắm nhìn cuộc sống và chuyển động quanh mình ngay kia còn rất điều tốt đẹp, rất nhiều màu sắc phong phú, em đã quên rồi sao? cuộc sống của một cô gái tên Hạ Vy

nó nhắm hờ mắt thuận miệng trả lời

- quên rồi,

thiên băng cười nhạt, khoe miệng cong lên tự giễu bản thân: "thói quen của hiện tại đã ăn sâu vào máu, và nếu như em không muốn chúng trở thành thói quen của mình thì cũng có người khác giúp em biến chúng thành thứ vĩnh cửu không thể thay đổi"

Hàn vũ lắc đầu: "anh không tin, nhất định sẽ có ngày anh nhìn thấy cô gái ấy một lần nữa"

thiên băng lại cười nhạt chân vẫn bước đi không dừng, nó chỉ sợ rằng ngày anh nhìn thấy cô gái ấy một nữa vĩnh viễn không bao giờ xảy à

- a! bên đó có bán kem để anh mua cho em_ anh chợt reo lên

- không cần đâu, đã lâu rồi em không ăn kem"

- vậy thì càng phải ăn để nhớ mùi vị_ hàn vũ lập tức chạy đi

thiên băng nhìn theo bóng lưng anh có một thứ cảm giác gọi là an tâm, gọi là bình yên, nó biết cái gì cũng có giới hạn ngày hôm nay có lẽ sẽ để mình tự do một chút, khi ánh bình minh hôm sau rọi chiếu cũng là lúc nó trở về với thực tại, một cuộc sông ganh đua và giết chóc.

"cô gái, có muốn mua vòng tình nhân không?"_ một chị bán hàng cạnh đó mời thiên băng mua hàng

nó đảo mắt nhìn những cặp dây màu đỏ giống sợi tơ hồng rồi mỉm cười lắc đầu

- không mua sao? nó sẽ giúp em và chàng trai kia hạnh phúc bền lâu

- chị hiểu lầm rồi, tôi và chàng trai đó chỉ là bạn

- (chị gái bán hàng gật gù) thì ra là người phía sau em

- phía sau ư? _ nó không hiểu, neho mày thắc mắc

- ừm! một người phía sau thật bất hạnh

- họ có thể lựa chọn con đường của riêng mình

- tình yêu là thế, rất khó nói, sao em không thử ngoảnh lại nhìn, yêu thương ngay ở đằng sau lưng em đấy_ chị gái nói băng khua có lẽ đang chìm đắm trong cảm xúc và tình cảm của chính mình

hiểu ra ý nghĩa ấy nó cười nhẹ rồi đáp lại

- thật ra một người không quay lại phía sau bởi vì ở phía trước đã có người chờ họ rồi, tôi nói đúng không

- (chị gái cười chừ thờ dài) đúng vậy! là vì phía trước đã có người phù hợp hơn đang đợi, em nói hay lắm chị tặng em đôi vòng này

- không cần đâu

chị gái đưa vòng cho thiên băng nhưng nó từ chối lại vừa lúc Hàn vũ quay lại đang đứng từ xa vẫy tay gọi, nên thiên băng quay lại nói với chị gái ấy

- tạm biệt, tôi đi đây

- em thật sự không lấy sao?

- ừm

- ừm... vậy chị tặng cho chàng trai kia em đưa hộ chị nhé

chị bán hàng rút hai chiếc vòng vào tay nó, thiên băng hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng nhận và rời đi, tới lại gần chỗ Hàn vũ đang đợi,

- "kem đây cầm đi"_ anh đưa cho nó chiếc kem vị dâu rồi hỏi tiếp "em nói gì với người bán hàng kia vậy?"

-(nó đưa cho anh đôi vòng) đây! chị ấy thấy anh đẹp trai quá nên tặng anh đấy

- nhưng nó là gì? _ hàn vũ đưa đôi vòng tay lên ngắm ngía

- (thiên băng cười gian) đây là vòng tình nhân nếu anh tặng nó cho người mình yêu, hai người sẽ bên nhau mãi không rời, cho nên nhớ giữ cẩn thận, chị gái kia sẽ sớm đến tìm anh, ha

- vậy sao?

hàn vũ gật đầu rồi bỏ cặp vòng vào túi quần: "màu đi dạo thôi thời gian sắp hết rồi" anh thần nhiên đẩy nó đi, thiên băng cũng vui vẻ đi tiếp nó biết anh là cố tình giả ngốc để khiến mình vui nên trong lòng thực sự có chút buồn cười.

Thời gian cứ thế trôi đi, đêm đó thiên băng và Hàn vũ đã ngủ lại trên chiếc xe của mình vì anh nói muốn cùng nó ngắm ánh bình minh.

biển lặng gió đem hơi thở của thiên nhiên lan tỏa khắp đất trời, Hàn vũ gần như đã nhắm khuôn mặt của nó cả đêm nên khi trời sáng anh thật sự không biết, đến khi tỉnh dậy bên cạnh đã không còn ai, thiên băng không từ mà biệt quả thật khiến lòng anh đau đớn, hạnh phúc đến với anh vừa già tạo lại vừa ngán ngùi, thế nhưng sao anh lại cảm thấy quý trọng nó đến vậy có lẽ trong lòng đã ngầm chấp nhận thứ yêu thương từ xa này, dùng danh nghĩa bạn bè để quan tâm đối anh như thế thật sự sẽ được sao? hàn vũ tự hỏi lòng mình như thế

ánh mắt anh nhìn về phía xa xăm và anh nhận ra hôm nay không có mặt trời, cũng phải đến biển vào mùa đông sao có thể ngắm cảnh mặt trời mọc chứ, hơn nữa như hôm nay thật sự có bình minh thì anh cũng đã để lỡ. Cũng giống như đời người nếu đã muộn một lần sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội thứ hai để sửa chữa hay bù đắp.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Thành Phố Z nước Y...

thiên băng ngồi trước màn hình laptop ánh mắt vẫn chăm chú theo dõi người đàn ông trung niên, khỏe mỗi chột nhếch, hôm nay đã ngày thứ hai nó đến đất nước này, đã kịp lắp đặt một chiếc camera theo dõi ẩn tại căn cứ chính của Đại Boss vậy mà ông ta chẳng hay biết gì vẫn thân nhiên sinh hoạt như mọi ngày cùng những đồng minh và thuộc hạ thân tín của mình bàn kế hoạch làm sao để thôn tính cả giới Bạch Đạo lẫn Hắc đạo khiến Thiên băng không khỏi cảm thấy tức cười.

Dương kỳ đứng cạnh nó quan sát tình hình, anh khẽ nhăn trán, ánh mắt xanh như đại dương hơi khép lại: "em làm sao có thể lắp đặt camera ngay tại chỗ này?"

thiên băng cười nhạt điệu bộ lười biếng hỏi ngược lại anh: "khó lắm sao?"

Dương kỳ cắn nhẹ môi:

- anh chỉ là không hiểu...

- Dương kỳ, bình thường anh thông minh như vậy chẳng lẽ lại không hiểu sao, Đại Boss gì đó từ lâu đã nằm trong lòng bàn tay Lão Đại, ông ta giống như một con cá nằm trên thớt có thể thoải mái vùng vẫy nhưng không thể chạy thoát, con cá này chỉ là đang nằm đó chờ đầu bếp đến thử con dao sắc của mình mà thôi

dùng một chút thiên băng cười khẩy nhìn sâu vào đôi mắt xanh của Dương Kỳ: "con dao sắc đó chính là em, còn vị đầu bếp không ai khác chính là Lão Đại vậy nên những chuyện đại loại như thế này không có gì khó khăn"

Dương kỳ cuối cùng đã ngộ ra, anh tự cảm thấy mình thật hồ đồ ngay cả điều đơn giản này cũng không hiểu, Thế lực của Lão Đại lớn như vậy vốn dĩ có thể thừa sức loại bỏ một kẻ địch đã qua thời huy hoàng nhưng ông vẫn mất ngủ mất ngủ cho qua đời đến ngày Thiên băng trưởng thành có thể tự tay giết kẻ thù của mình thế nên sao Lão Đại có thể để xảy ra sơ xuất gì, vì thế đối với nhiệm vụ này nó đã có phần lợi thế hơn.

"hiểu rồi chứ?" _ thiên băng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Dương kỳ

anh không vì thế mà giật mình, ngược lại rất điềm tĩnh

- mọi chuyện đã sắp xếp gần ổn thỏa, chỉ đợi ngày mai người của chúng ta đến nữa là xong

- em có nói là ngày mai mới hành động sao?

- ý em...

- tôi nay em sẽ trực tiếp đến đó

- (Dương kỳ phản đối gay gắt) không được! tuy nói rằng Đại boss không còn là mối nguy hiểm lớn nhưng một mình em đến đó là không thể được, Lão Đại cũng đã dặn tuyệt đối không được khinh địch

thiên băng đứng dậy đi về phía cuối phòng:

- "chuyện gì cũng làm theo kế hoạch đã an bài kỹ lưỡng, em không thích điều đó, một chút rủi ro trong khi thực hiện nhiệm vụ không phải rất thú vị sao?"

- đó là lí do vì sao em rất hay bị thương, chẳng lẽ em thích hành hạ bản thân mình sao?

- NO! Dương kỳ à, đau đớn do kẻ thù gây lên khiến cho chúng ta có một loại cảm giác vô cùng phấn khích, quan trọng hơn điều ấy đánh thức con quỷ ở đây _nó vừa nói vừa chỉ vào tim mình_ hơn nữa đã nhiều năm không gặp em muốn đề Đại Boss nhìn thấy em trưởng thành rồi, có thể đơn độc hạ ông ta.

thiên băng nở nụ cười mỉa mỉ, ánh mắt lạnh lẽo và vô cảm đến rợn người điều ấy khiến Dương kỳ không thể phản kháng thêm, anh thở dài

- một mình em đi cũng được nhưng ít nhất cũng phải đợi vũ khí về đã chứ, anh đã chuẩn bị rất nhiều vũ khí hiện đại cho em lựa chọn

- không cần, đối với ông ta cái này là đủ _thiên băng nhắc chiếc roi da dài từ kệ tường xuống

đây là chiếc roi mà khi sống thiên Anh vẫn thường sử dụng, được thiết kế rất đặc biệt và tinh xảo không những thế còn gắn hàng vạn lưỡi dao nhỏ được chế tạo từ kim loại hiếm có nên vô cùng sắc bén.

Đôi mắt tím ngập tràn sắc đỏ, khỏe mỗi khe cong tạo thành nụ cười bán nguyệt, thiên băng ngắm nhìn chiếc roi trên tay rồi khẽ chạm nên một lưỡi dao nhỏ sáng loáng ngay tức khắc một giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón trở roi xuống sàn nhà.

Nó vẫn trầm mặc, tâm tư lúc này không một ai có thể đọc được Dương kỳ nhìn thấy vậy cũng chỉ biết im lặng theo, anh không biết nó muốn gì càng không biết nó nghĩ gì, chỉ có thể đặt ra cho chính mình rất nhiều câu hỏi rằng, nếu nó không muốn làm theo những gì đã an bài vậy sao còn lắp camera theo dõi? rằng nó muốn dùng sự an nguy của mình để đánh đổi điều gì, hay là để thấy thứ gì?

Căn cứ của Đại Boss là một biệt thự thiết kế đặc biệt nằm ở một nơi khá hoang vu, tách biệt với thế giới bên ngoài ở đây nhiều lắm cũng chỉ có hơn trăm

thuộc hạ, số còn lại đều được phân chia đi khắp nơi thám thính tình hình hoặc điều tra làm nhiệm vụ.

Ở đất nước này thời tiết thật dễ chịu, trời đã gần về khuya tầng mây trong bóng đêm dưới ánh sáng của trăng càng thêm cao vời.

căn phòng chính mà Đại boss cùng thuộc hạ thường xuyên đến bàn chuyện nằm ở dưới tầng hầm của biệt thự, nơi đây có bảo mật rất cao, cánh cửa sắt lớn mở ra sau khi quét dấu vân tay của người đàn ông trung niên, ánh sáng mờ nhạt cũng dần phủ lan tỏa.

Đại boss cùng hai người khác tiến vào trong

vừa ngược mắt lên nhìn ông đã thấy một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu đen ngồi thành thoi lười nhác trên chiếc ghế chủ tọa _ vị trí mà ông vẫn hay ngồi, cả ba người đàn ông đều ngạc nhiên nhưng trước mắt họ đây là một cô gái còn chưa bước qua ngưỡng cửa 20 vì vậy tất cả đều không cảm nhận được nguy hiểm.

Đại boss nhìn cô gái chăm chú hơn nửa đời mắt tím than kia khiến ông thấy có gì rất quen thuộc chỉ là không kịp thời nhớ ra đã từng gặp qua ở đâu

"cô là ai? tại sao lại vào được đây?" _ đại boss lạnh lùng lên tiếng

thiên băng cười lạnh phẩy tay một cái lập tức ám khí vụt ra đâm thẳng vào cổ hai người đàn ông không liên can, lúc này Đại boss mới cảm nhận được nguy hiểm, mắt tròn ngược

"tôi chỉ muốn chúng ta có không gian riêng nói chuyện" _ nó mở lời trước khi Đại boss định gọi thêm người

ông ta nheo mắt dò xét

- cô là ai?

- không nhớ tôi sao? Đại boss! _ nó đối diện với ánh mắt thâm trầm của một vị chủ quyền không hề sợ hãi

có lẽ lúc này ông ta đã nhớ ra điều gì đó, vội vàng gất

- không lẽ cô là...

- không nhớ tôi, quả thật trí nhớ rất kém

- Nguyễn Hoàng Thiên Băng

- hừm! rất tốt

Đại boss cười lớn:

- cô đến đây để giết ta?

- xem như ông thông minh

- dựa vào một đứa trẻ như cô sao? Nguyễn thị không cần người thừa kế nữa ư?

- cái đó phải cảm ơn ông để tôi nếm mùi nhiều đau khổ như vậy đã trưởng thành hơn nhiều rồi

- ta cũng muốn biết cô đã trưởng thành được đến đâu

đứt lời ông ta bấm nút gì đó trên đồng hồ, lập tức trong phòng đã đầy thuộc hạ

không nhiều lời thêm nó vung dây roi lao vào đối thủ, lực vung dây quất vào đối phương không khác gì gậy lớn cộng với những mảnh dao nhỏ khiến thiên băng vô cùng kính thích, chiếc roi mềm dẻo nhưng sắc bén đã tước đi tứ chi của rất nhiều người, số còn lại đều bị cắt cổ mà chết, những tiếng kêu thảm cứ như một bản nhạc lạ khắc sâu vào tâm can, cõi lòng

sau hơn nửa tiếng đồng hồ kẻ thù đã chẳng còn ai, máu chảy thành sông một màu đỏ tươi tràn ngập, mùi tanh nồng nặc đến buồn nôn, chiếc roi màu đen cũng đã ứt nhỏ giọt.

thiên băng cong môi cười lạnh trên người còn dính chút máu không rõ là của bản thân hay hay người khác, cảm giác tê tái ở một vài nơi cho nó biết mình đã bị thương nhưng thiên băng không quan tâm, nó hướng ánh mắt giết tước về phía Đại Boss đang không ngừng run rẩy, đôi mắt tròn ngược toàn lông trắng, miệng nấp bắp, mặt đỏ tía tai

thiên băng lạnh lùng bước tới tựa Diêm vương, ông ta đột nhiên gào lớn

- năm đó không thể đổ hết trách nhiệm nên đầu ta, nếu không phải Nguyễn thị các người ép ta vào con đường cùng, ta cũng sẽ không làm như vậy

ánh mắt nó đầy dạn dũ, nắm chặt tay thành quyền

- Bạch Đạo tranh đấu trong sạch là do ông không đủ khả năng tồn tại còn dám trách ai, nếu không phải ông tham lam, mê mẩn quyền thế dùng thủ đoạn dơ bẩn thì tất cả chúng ta sẽ không có ngày hôm nay, chết rất đáng

thiên băng vung dây về phía ông ta ngay lập tức một thanh kiếm từ đầu lao đến chém thẳng vào đầu chiếc roi ngăn nó lại, nhân tố cuối cùng đã xuất hiện, cao thủ ám vệ luôn ở cạnh Đại boss bảo vệ ông ta, đó chính là một cô gái tầm 28 tuổi, nó lạnh lùng ra lệnh: "không muốn chết thì tránh ra"

"là sát thủ cô đã nói quá nhiều rồi"_ người con gái đó đáp lại rồi lao đến thiên băng

cả hai cùng quyết đấu, ám vệ kia dùng kiếm đâm thẳng vào nó, thiên băng may mắn có kỹ thuật cao nên né được, nó dùng roi quất, cô ta dùng kiếm đáp trả

Đây cũng coi như là một cao thủ 15' đã trôi qua nhưng trận đấu vẫn bất phân thắng bại, người bảo vệ Đại Boss bật cao người bỏ kiếm xuống đồng thời tóm lấy đầu sợi roi, thiên băng dùng sức nhưng không được lập tức nó dùng roi làm điểm tựa nhảy lên đập vào thành tường cả người bay cao rồi rút con dao nhỏ sau eo nhanh như gió cắt một đường dài trên cổ đối thủ. Khi nó thực hiện thao tác này sát thủ kia cũng nhanh gọn dùng kiếm làm thiên băng bị thương ở cổ tay.

Máu của cả hai đã chảy, ánh nhìn cũng lạnh lùng và sắc lạnh hơn vài phần thiên băng đưa mắt nhìn thứ dung dịch ấm nóng trên tay mình rồi nhếch môi cười nhạt, đôi mắt tựa màn đêm phủ một màng hơi sương lạnh toát. Nó nắm chặt chiếc roi trong tay mình lao đến như một mũi tên vung dây về phía sát thủ, cô ta tiếp tục dùng kiếm chặn lại nó nhanh như thoát trượt mình đến bên dưới háng chân rồi dùng dao đâm liên tiếp vào đùi gối khiến nữ sát thủ đau đớn khuy người, nhân lúc này thiên băng thu dây roi về bên mình quấn một vòng, trối tay cô ta lại rồi tiếp tục dùng dao đâm thẳng vào ngực vị trí tim.

Thân hình cô gái đổ rạp xuống nền đất lạnh lẽo

"Xin hãy tha cho ta, ta có thể cho cô tất cả mọi thứ cô yêu cầu"_ Đại Boss quỳ xuống, đôi mắt hoảng sợ van xin, cả thân người không ngừng run rẩy.

Thiên băng tiến lại gần người đàn ông ấy lạnh nhạt

- ông muốn sống?

- phải

- (nó đảo mắt nhìn những xác chết xung quanh) ông muốn sống ngay cả khi thuộc hạ thân tín đã chết?

- bảo vệ ta là nhiệm vụ của họ

- cô gái kia là con gái của ông không cảm thấy xót thương sao?

- đó chỉ là con nuôi của ta...

Thiên băng bật cười cắt ngang cuộc đối thoại rồi lại trở về trạng thái lạnh lẽo: "tham sống sợ chết, ông không xứng đáng là người mà ba nuôi tôi đã từng tôn trọng"

Rút lui nó vung roi quấn một vòng quanh cổ lão ta tiếp đó dùng lực mạnh, âm thanh lạ vang lên, đầu lia khỏi cổ, máu chảy thành sông, thiên băng lạnh lùng quay lưng bước đi như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngoài trời kia nó đã nhìn thấy ánh trăng vắng vẻ sau khi ra khỏi căn phòng đầy máu tanh ấy, gió thổi lay động cánh vật, mái tóc xinh đẹp của ai kia đã nhuộm màu đôi chỏ, có tiếng xe và ánh sáng của đèn pha ô tô đến từ phía xa, gió thổi ngày càng mạnh tiếng phành phạch của máy bay trực thăng ngày càng gần. Thiên Băng nhắm mắt lặng yên chờ đợi....!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chiếc trực thăng phành phạch trên cao, gió mạnh như muốn quật bay người, Dương Kỳ cùng hơn mười người khác bước xuống xe vừa thấy nó anh đã lo lắng rồi rút tóm lấy bà vai thiên băng: "em bị thương rồi?"

lạnh lùng đẩy anh ra nó lắc đầu: "vết thương nhỏ không đáng ngại"

Dương kỳ cắn môi, mắt nheo híp lại:

- em vẫn quyết định đi?

- phải

- được! tiểu khai đi theo tiểu thư

người tên tiểu khai ở phía sau Dương kỳ gật đầu vâng lệnh, nó không phản đối gì thêm tiểu khai năm nay vừa tròn 17 tuổi là người bên Dương kỳ do anh mới thu nhận 1 năm nay rất giỏi về y thuật lại có một chút võ rất được việc, tính tình thẳng thắn vô cùng đáng tin cậy, Dương kỳ lo lắng cho nó nên để Tiểu khai theo cũng là điều dễ hiểu.

Thiên Bạng bước về phía trước đứng ngang Dương kỳ để lại một lời nhắn: "Dương kỳ! Bạng muốn thấy lửa" nụ cười nhạt nở trên môi sau đó tiếp tục đi về phía xa, nó bám vào chiếc thang dây từ trực thăng thả xuống rồi leo lên rất chuyên nghiệp, theo sau thiên bạng Tiểu khai cũng nhanh nhẹn trèo lên thang dây.

Dương kỳ thở dài trong lòng nhìn thân ảnh nhỏ bé lơ lửng giữa bầu trời anh thật không an tâm lần này nó đi không biết sẽ phải trải qua chuyện gì tiếp theo

"thieu rui chỗ này, Các người có 5 phút"_anh hét lớn ra lệnh cho những người còn lại

khi đã yên vị trên chiếc trực thăng nó lạnh nhạt hướng ánh mắt về phía đốm lửa rực hồng, những ngọn lửa cháy cao lên rồi lại hạ thấp xuống, màu sắc nổi bật giữa không gian đêm tối vắng lặng nhưng ngọn lửa nồng cháy ấy không đủ để in lên màu mắt tím than, không đủ để ai kia cảm thấy thỏa mãn, chiếc trực thăng ngày càng khuất xa nơi đó, thiên bạng vẫn đưa mắt dõi theo cho đến khi chúng chỉ còn là chấm nhỏ rồi hoàn toàn biến mất.

"tiểu thư bị thương như vậy rồi, người nhất định phải trở về Anh Quốc ngay lập tức sao?"_tiểu khai vừa sơ cứu vết thương cho nó vừa tò mò hỏi

Thiên bạng đang thất thần liên bưng bình tinh nhìn chăm chăm vào thiếu niên trước mặt, đó là một chàng trai chỉ kém nó một tuổi nhưng khuôn mặt lại rất non nớt, đôi mắt long lanh giống một đứa trẻ ngây thơ đem lại cho người đối diện cảm giác dễ chịu

- đừng gọi tiểu thư nữa, nhóc kém tôi một tuổi

- vậy được, em gọi chị bằng chị nhé

- tùy

- có thể xưng hô thoải mái rồi, thích thật

thiên bạng hơi mỉm cười, hất cằm: "này nhóc, em bị suy dinh dưỡng sao? nhìn bé tẹo ấy"

tiểu Khai tròn mắt ngạc nhiên nhìn lại tổng thể chính mình hỏi lại:

- có sao? ở chỗ em như vậy là lớn lắm rồi đó

- tôi có một đứa em bằng tuổi nhóc nhưng nhìn nó lớn hơn rất nhiều

- à! em hiểu rồi ở đây ai nhìn cũng đều lớn hết nhưng em ở dưới quê mà

Thiên bạng hơi cười rồi lại im lặng, nhưng có lẽ vì tiểu khai là một đứa trẻ nói nhiều nên không khí này khiến cậu ta có phần bứt dứt "ở đây ai cũng ít nói thì phải, Dương kỳ đã thả đến chị gái này cũng vậy"

sau khi đã băng bó xong những vết thương trên người nó, tiểu khai gỡ đầu gối tai: "đường còn dài như vậy không nói chuyện thật nhàm chán, chị à chị có muốn biết tại sao em lại gặp được anh Dương kỳ không?"

cậu nhóc hào hứng nhưng cảm xúc liền bị dập tắt khi nó lạnh lùng phũ phàng trả lời lại một tiếng: "không!" thiên bạng nhắm mắt tựa người về phía sau nghỉ ngơi, rồi chợt nghĩ ra điều gì đó nó liền mở mắt:

- này nhóc còn nhỏ như vậy không lo học hành chạy đến như thế này làm gì

- (tiểu khai cười rạng rỡ) em biết chị sẽ tò mò mà,

- thích chôn vùi tương lai của mình ở đây sao?

- (lắc đầu nguây nguây) không đâu, trước đây anh Dương Kỳ thu nhận em có nói rồi, em nhất định phải học hành cho đàng hoàng hôm nay là do em hiểu kỳ một mực muốn theo nên anh ấy mới dẫn em đi vừa lúc chị bị thương nên mới nhờ em chăm sóc chị, giúp chị xử lý vết thương kịp thời không để bị nhiễm trùng, với cả em đã hứa với mẹ sau này sẽ trở thành bác sĩ nên em nhất định sẽ thực hiện được, chẳng qua vì hay bị bắt nạt nên mới học chút võ để tự vệ thôi

- như vậy mới tốt sau này trở thành người bình thường sống vui vẻ qua ngày

- ừm, anh chị giết người còn em sẽ cứu người, em là thiên thần áo trắng còn lâu mới giống anh chị_ tiểu khai nhắm mắt hai tay dang rộng trạng thái tự đắc hất mặt ngước lên trời

thiên băng nhìn thấy chi khê lác đầu đúng là thẳng như ruột ngựa, nó vớ được chiếc gối kê tay trong hộp cứu thương lạnh lùng ném thẳng vào đầu tiểu khải: "nhóc con, bốt bốt lại không bây giờ tôi lập tức quăng em xuống dưới, để em được làm thiên thần sớm hơn"

"em biết rồi, chị nghỉ ngơi đi"_ tiểu khải xụ mặt rồi thu dọn lại đồ dùng cứu thương, nó cũng nhắm mắt lại và tiếp tục nghỉ ngơi.

tiểu khải là một đứa trẻ ở vùng quê xa xôi, mồ côi cha từ nhỏ, sống một mình với mẹ nên thường xuyên bị bạn bè trêu ghẹo bắt nạt, sau khi mẹ tiểu khải mắc bệnh và qua đời lại đúng lúc Dương kỶ đến nơi này thu mua đất để xây dựng công trình mới gặp được nhóc đó, vì thấy hoàn cảnh đáng thương cộng với tiểu khải rất thông minh nên mới thu nhận về.

-----

chiều tối ngày hôm sau nó đã đến Vương Quốc Anh tươi đẹp nơi ngôi nhà thứ hai tồn tại.

Trực thăng hạ cánh ở một tầng thượng lớn nó kêu người sắp xếp chỗ ở cho tiểu khải rồi lại lên xe chạy thẳng về nhà.

Lâu Đài xa hoa dần hiện ra trước mắt thiên băng bình thần bước vào trong, người hầu ai lấy đều ngạc nhiên vì tiểu thư đột nhiên quay về không chút động tĩnh, không một thông báo trước, tuy rằng thắc mắc nhưng cũng không một ai dám thì thầm to nhỏ chỉ cúi đầu cung kính chào hỏi, vị nữ quả gia từ trên lầu hấp tấp chạy xuống: "tiểu thư người về sao không báo trước cho người đến đón?"

nó lạnh lùng không đáp, tiếp tục bước lên lầu hướng về phòng mình, quản gia lúng túng chạy theo

- tiểu thư người về có cần báo cho chủ tịch và phu nhân một tiếng không?

- không cần, tôi ở đây nghỉ ngơi một đêm sớm mai sẽ đi

nói rồi Thiên băng trực tiếp về phòng, nó đã đi hơn một ngày trời rồi nên rất mệt nếu không nghỉ dưỡng sợ sẽ không còn đủ sức

sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay băng cho vết thương nó nằm dài ra giường rồi ngủ một giấc ngon lành, vết thương đau âm ỉ lại khiến chìm vào cõi mộng nhanh hơn bình thường.

ừm..!

thiên băng chợt tỉnh vì cảm thấy khát nước, lật thân mình xuống nhà bếp chỉ mong sao giải tỏa được cơn khát

"mình vẫn quyết định không ngó ngời đến Băng nhi sao?"

nó còn đang định xuống lầu thì đột nhiên nghe thấy giọng của ba vọng lên từ phòng khách khiến con say ngủ như tỉnh hẳn, ba và mẹ nó đang tranh cãi điều gì đó rất gay gắt thì phải, phu nhân An Ly vẫn lạnh lùng và cương quyết

- đúng vậy

- nhưng con bé đang bị thương mà, bà xem bà đi, rõ ràng rất quan tâm mà sao cứ phải khổ sở như vậy

- tôi đâu thể làm gì khác_mẹ nó chột hét lớn hai tay nắm chặt lấy chân váy

- bà cứ như vậy, tính để băng nhi hiểu lầm đến lúc nào?

- nó hiểu lầm cả đời cũng được, An ly tôi trước giờ đều không hối hận với những gì mình đã làm, Lão Hân à ông cũng phải hiểu cho tôi, thiên băng ấy, tôi chỉ còn duy nhất một đứa con gái này thôi nếu nó có chuyện gì tôi làm sao có thể tiếp tục sống đây

- nhưng dù sao bà cũng không thể đối xử với nó lạnh lùng rồi đem hết trách nhiệm đổ lên đầu con bé để nó cảm thấy có lỗi như thế, hơn nữa bà cũng đâu vui sướng gì

Phu nhân An ly mỉm cười chua xót khuôn mặt quý phái tỏ vẻ mệt mỏi: "tôi đâu còn cách nào khác, chúng ta không thể bảo vệ con gái cả đời thì chỉ còn cách để nó tự bảo vệ chính mình thôi, đối với tôi mà nói băng nhi mạnh mẽ đến mức nào cũng đủ để tồn tại trong thế giới này, ai bảo thiên băng sinh ra trong nhà quyền quý chứ, tôi sẽ làm mọi cách để con bé có thêm nguồn sức mạnh sinh tồn cho dù là tôi phải đóng vai ác, hay cho dù là để thiên băng cảm thấy áy náy với thiên Anh thì tôi cũng chấp nhận"

Chủ tịch Hàn Vương thờ dài nắm chặt lấy bàn tay đang run lẩy bẩy của vợ mình: "đừng có chấp nữa, thiên băng sẽ không sao đâu, Nguyễn thị bây giờ đã đủ sức để bảo vệ con gái của chúng ta rồi

mẹ nó hung bạo rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay ấm áp đó: "không! tôi đã mất thiên băng một lần không thể để có lần hai, tôi nhất định không để bất cứ rủi ro gì có thể xảy ra, ông làm sao có thể hiểu lỗi lòng người mẹ của tôi chứ, tôi mang nặng đẻ đau vất vả sinh ra được hai đứa con, ông nhìn xem từ nhỏ đến lớn chúng mới đáng yêu làm sao, giống như thiên thần vậy, tôi rõ ràng có hai đứa con gái nhưng cuối cùng lại chỉ còn một đứa, trước đây là mất Thiên Băng, sau này lại mất Thiên Anh tôi đã không còn gì ngoài thiên băng nữa rồi, tuy tôi không thể thấy con bé trưởng thành nhưng An Ly này nhất định sẽ dành cả đời để nhìn thấy con gái của mình kết hôn và sinh con sống thật lâu"

phu nhân An ly đứng bật dậy đối diện với bước ảnh lớn của nó, bà khẽ chạm tay lên ảnh, ánh mắt vô cùng cương quyết chần chừ đầy sự yêu thương: "tôi nói cho ông biết đứa con gái này nếu có chết nhất định phải là chết già tuyệt đối không thể để bệnh chết, bị kẻ địch giết, hay là vì bất cứ một nguyên nhân vô lý nào cướp đi tính mạng, tôi phải để cho nó biết sinh mệnh của nó quý giá đến mức nào, là chị gái của nó dùng mạng đổi mạng, có như vậy Thiên Bằng mới biết quý trọng sinh mệnh đang có, con bé tuyệt đối không được gục ngã trước bất cứ hoàn cảnh nào, nhất định phải vậy!"

BA thiên bằng cũng chỉ biết thở dài ông còn có thể trách ai là lỗi của ông không bảo vệ tốt cho vợ con mình lấy tư cách gì để thay đổi suy nghĩ trong lòng vợ ông đây, âu cũng là vì một người mẹ quá sợ hãi mất đi đứa con của mình, bà đã hai lần trải qua cảm giác thống khổ ấy có lẽ nỗi đau vượt mức chịu đựng đã thay đổi bản chất của mỗi con người.

Thiên bằng lặng lẽ quay lưng bước về phòng, đã chẳng còn lý do gì để tiếp tục ở lại, chuyện cần nghe và không nên nghe cũng đã lọt vào tai cả rồi.

Cảm xúc lúc này thật khó tả, không định hướng, rất mông lung lại cảm thấy rất nặng nề ngay cả tính mạng cũng là do rất nhiều quyết định thay, thiên bằng đặt tay lên trái tim mình đôi mắt chứa nỗi buồn xót xa: "chị à! có phải chị cũng đã từng mệt mỏi như em lúc này, mạng đổi mạng! chị đã từng cảm thấy có lỗi và giờ thì đến em, Thiên Anh em nhất định sẽ quý trọng sinh mạng này".

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trước căn biệt thự xinh đẹp, một cô gái thân mình mảnh mai đang không ngừng run rẩy đôi mắt lệ nhòa lung linh tựa hơi sương chăm chú nhìn về phía bên trong như thể đang chờ đợi ai đó. Khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn không phù hợp với bộ dạng nhếch nhác hiện tại, quần áo thì xộc xệch, mái tóc màu đồng nhắm nhor rối bù.

Từ trong biệt thự một thiếu niên anh tuấn bước ra đôi mắt lạnh lùng thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô gái kia, từ hy bất động sững sờ khi chứng kiến bộ dạng thảm hại của mỹ ngọc mà mỹ ngọc không quan tâm đến hình tượng hiện tại của mình vừa nhìn thấy người yêu thương xuất hiện bao cảm xúc tui nhục như vỡ oà, cô nhào đến ôm chặt lấy cậu oà khóc nức nở.

Từ hy nhận ra điều bất thường khẽ vòng tay qua lưng mỹ ngọc nhẹ nhàng vỗ về rồi xoa xoa mái tóc của cô, đôi môi mím lại chân mày nhăn nhúm: “đã xảy chuyện gì? Là ai làm?”

“Là...là...hu hu!” Mỹ ngọc thực sự muốn nói ra là do thiên bằng làm nhưng lời còn chưa kịp thốt ra đã nghẹn ứ cổ họng như một hòn đá lớn đè nén, cô cảm nhận được sự quan tâm, sự ảm áp của từ hy rất lâu rồi cậu không đối với cô như vậy. Mỹ ngọc chỉ sợ khi mình nói ra cậu sẽ không tin, sẽ lạnh nhạt bỏ rơi cô, suy nghĩ này hiện hữu trong đầu mỹ ngọc liền nuốt lời nói lại trong lòng chỉ yên phận nằm im trong lòng từ hy oà khóc.

Thấy mỹ ngọc không định nói tiếp Từ hy cũng không muốn tiếp tục dò hỏi nhẹ nhàng vỗ về an ủi người bạn của mình, đúng là trong lòng cậu có sự nghi ngờ có sự chán ghét nhưng mỹ ngọc là bạn của cậu điều này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, huống chi trong tình trạng này mỹ ngọc cái gì cũng không cần chỉ chạy đến đây muốn cậu an ủi từ hy thật không đành lòng làm bất cứ điều gì gây thêm tổn thương cho cô.

Một màn ân ái diễn ra trước mắt, một cô gái khác núp sau gốc cây gần đó hừ lạnh tỏ ý không hài lòng, đôi mắt đen lay láy tựa hồ sâu khép lại rồi lạnh lùng xoay lưng bỏ đi.

/-----/

Thiên bằng bước xuống lầu ăn sáng cùng mọi người, đôi mắt quét một lượt quanh phòng ăn đã thấy ba mẹ mình đang dùng bữa. Nó điềm nhiên ngồi vào vị trí của mình, một phần súp được mang ra còn chưa kịp ăn bên tai đã nghe thấy tạp âm khó chịu

“Xin lỗi ngài, tôi không có ý”

Một cô hầu gái rồi rít xin lỗi quý xuống lau vết cafe mình vừa sơ ý làm đổ lên giày của một người đàn ông trung niên. Người đó không kiên nhẫn lập tức dùng sức đập bả vai của cô hầu gái khiến cô ta ngã ngoài về phía sau, khuôn mặt dữ tợn lớn tiếng quát mắng: “thứ thấp kém bị mù hay sao? Không nhìn thấy ta lại còn dám đem bàn tay rơ bẩn chạm vào người ông, chán sống rồi phải không?”

Người hầu gái run rợ khúm núm nhắm tịt mắt chuẩn bị tinh thần ăn thêm vài cái đập nữa thì quản gia vội vàng đi tới: “Giám đốc người đến rồi sao? Tiểu thư đang trong phòng ăn, mời người”

Bị quản gia ngăn cản người đàn ông này chỉ hừ lạnh chỉnh lại quần áo rồi tiếp tục bước đi hướng về phía phòng ăn.

Người đàn ông này chính là em họ của ba nó tính tình nóng nảy, xảo quyết không đáng tin tưởng,

Người này vừa bước vào phòng ăn đã tự nhiên ngồi xuống đối diện với nó thật sự hành động thoải mái coi đây chính là nhà của mình. Thiên bằng không thèm điểm xia đến sự có mặt của ông ta, nó lạnh lùng húp một thìa súp.

Người này hiển nhiên đã quen với thái độ của thiên băng, mỉm cười giả tạo quay sang chào hỏi ba mẹ nó, Chủ tịch Hàn vương cùng phu nhân An ly gật đầu cho có lệ đáp lại lời chào rồi tiếp tục dùng bữa sáng.

Người được gọi là giám đốc kia tên là Tam Đoàn, ông ta là một giám đốc của chi nhánh Nguyễn Thị tại Anh quốc

- “Thiên băng ta nghe nói cháu mới về nên lập tức qua đây thăm cháu” Tam Đoàn cả nể lên tiếng

riêng nó vẫn lạnh lùng

- “Có chuyện cần nhờ vả?”

Thiên băng nói chuyện không đầu không đuôi khiến cho Tam Đoàn vô cùng khó chịu nhưng ông ta vẫn nhẫn nhịn, cười hề hề

- cháu thật thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra

- (Im lặng)

Tam đoàn đen mặt hai tay nắm chặt khi thấy thái độ khinh thường của một con nhóc 18 tuổi dành cho mình, tuy nhiên lão ta vẫn biết chuyện đại sự phải đặt lên đầu: “thật ra là chuyện của em trai cháu, thằng bé vừa tốt nghiệp Đại học chú muốn cháu xem xét sắp xếp cho nó một vị trí phó tổng bên chi nhánh ở Nước X” Tam Đoàn cười cười nếu không phải chủ tịch Hàn Vương nói chi nhánh bên đó hết thấy đều do con nhóc này tiếp quản không muốn nhúng tay vào thì cho dù ông có chết cũng không hạ hình cầu xin một con nhãi 18 tuổi, thà rằng cầu xin anh họ mình còn bớt nhục nhã, thế nhưng chi nhánh bên nước “X” đang thiếu người lãnh đạo nếu con trai ông có thể qua đó làm phó tổng thì tương lai gần sẽ trở thành giám đốc như ông hiện tại.

Thiên băng nhàn nhạt đáp lại: “không thể được”

Tam Đoàn có chút nóng nảy

- ta hạ mình cầu xin cháu còn không đủ sao? Con trai ta dù sao cũng có tấm bằng loại giỏi vậy mà vẫn không hài lòng cháu

- (Thiên băng nhếch mép) tấm bằng loại giỏi này dùng thủ đoạn gì có được chú hẳn phải dở hơn ai hết

- cháu có ý gì?

- Điều đã hiểu rất rõ, nếu nhất định muốn qua nước “X” phải bắt đầu từ vị trí thấp nhất trong công ty, tương lai có thể đi đến đâu còn tùy vào thực lực

- Dù sao cũng là thiếu gia của Nguyễn Thị, sao có thể mất mặt như vậy được?

- oh! Chú hẳn đã quên khởi điểm của cháu chính là một nhân viên nhỏ

- Nhưng...!

- Nếu không đáp ứng được thì hãy ngoan ngoãn làm cậu ấm đi, đừng thêm mơ tưởng

Thiên băng hép đôi mắt tím than, nhẹ nhàng đặt chiếc thìa xuống bàn ăn cao ngạo cất tiếng nói, âm thanh trong trẻo nhưng đầy quyền lực: “sau này nếu còn sử dụng vũ lực với người hầu thì cũng không cần đến đây nữa”

Nói rồi lập tức đứng dậy bước đi, lời nói rõ ràng không đặt người chú này vào mắt khiến Tam Đoàn tức hộc máu dù sao ông ta cũng được xem như vị trưởng bối trong dòng tộc vậy mà con bé này lại có thể xem thường ông đến vậy, đảo mắt về phía anh và chị dâu của mình thấy họ vẫn thản nhiên để mặc con gái làm càn, nhóc đó lại còn lên giọng cảnh cáo ông trước mặt bọn người hầu thấp kém vậy mà hiển nhiên họ không nói một lời khiến Tam Đoàn càng thêm bức bối, ông đập bái cái “Rầm” rồi hung hăng bỏ đi, miệng lầm bầm: “đúng là cậ tài làm càn, kiêu ngạo hừ!”.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Căn phòng xa hoa lộng lẫy cũng không thể khiến chủ nhân của nó thấy vui chút nào càng không đủ sức níu kéo người ấy ở lại, Thiên băng tùy tiện thay một bộ đồ đơn giản gồm áo phông trắng và một chân váy denim đáng ghét, đôi giày thể thao màu trắng năng động, mái tóc xoả tự nhiên, khuôn mặt tuy hơi phờ phạc mệt mỏi nhưng cũng không làm phai nhòa đi vẻ đẹp kiều diễm, đôi mắt tím tím vẫn mòng nước và linh hoạt.

Nhìn bộ dạng này chính thức là muốn ra ngoài Thiên băng tuyệt nhiên không muốn ở lại nơi ngọt ngào này thêm chút nào.

“Tiểu thư” vừa bước ra khỏi phòng giọng quần gia đã vọng đến tai, nó nhú mày dừng lại, vị quần gia vội vàng đến trước mặt Thiên băng: “tiểu thư Chủ

tịch muốn tiểu thư cùng đến công ty, mời người” quản gia cung kính cúi đầu

Nó làm ra bộ mặt lạnh nhạt trong đầu thầm nghĩ rất hiếm khi bản thân mới trở về chắc chắn ba nó sẽ không bỏ qua cơ hội này, hiển nhiên muốn con gái mình qua tập đoàn Nguyễn Thị ra mắt một chút tiện thể học hỏi thêm kiến thức lãnh đạo, à nói đúng hơn chính là muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy người kế thừa của Nguyễn thị, người trong thời gian ngắn đã giúp tập đoàn vươn xa, mở rộng như bây giờ.

“Không muốn, cháu phải ra ngoài rồi bác chuyển lời với ba hộ cháu” Thiên băng nhàn nhạt quay lưng đi không hề quan tâm thêm điều gì, quản gia khó xử lúng túng “chuyện này... thật là” nhìn bóng lưng nhỏ nhắn đã xa rồi, quản gia cũng chỉ biết thờ dài đến chuyển lời cho chủ tịch, quan hệ trong gia đình này không tốt bà tưởng tận rõ hết nhưng cũng không biết phải làm sao.

Lần này trở về nó muốn nghỉ ngơi ít ngày để chuyển bị cho nhiệm vụ sắp tới tất nhiên sẽ không để điều gì ảnh hưởng đến dự định của mình, Thiên băng chính là như vậy muốn làm gì sẽ làm đó không vì bất cứ một lý do nào ép bản thân mình, ngay cả chuyện trả thù cũng vậy. Nó biết ba mẹ gây sức ép muốn Thiên Băng trở lên cường đại nhưng điều đó là không cần thiết ngược lại khiến nó cảm thấy ngột ngạt vô cùng.

Thiên băng tự nhận thức được trong thế giới ngầm tôn sùng kẻ mạnh, chỉ người có thực lực cao mới có thể tồn tại và có tiếng nói, nó một lòng muốn trả thù tự nhiên sẽ tô luyện bản thân thật tốt vốn dĩ không cần thêm bất kỳ nhân tố nào kích thích nhưng mẹ nó lại không hiểu điều này sự yêu thương không đúng cách của bà khiến nó vô cùng chán ghét, Thiên băng cũng không muốn giải thích hay phân trần thêm điều gì với ba mẹ của mình, trước đây chị gái của nó phải khổ cực trong nỗi đau vật bản thân và áp lực đè nặng nhưng Thiên băng sẽ không bao giờ để mình rơi vào tình trạng ấy.

Thiên băng chưa bao giờ xem việc trả thù là một gánh nặng, kể cả việc phải làm nhiệm vụ nguy hiểm đến tính mạng hay thứ gì đó để bản thân mạnh hơn nó cũng chưa bao giờ cảm thấy áp lực

đơn giản vì càng ngày càng nhận ra bản thân thích điều này, thích mình trở lên mạnh mẽ, nó thích cái cảm giác đứng trên cao hạ mắt liếc nhìn kẻ thù của mình run sợ dưới chân, cảm giác ấy vô cùng sáng khoái và thoải mái.

“Rầm” Chủ tịch Hàn Vương đập tay mạnh xuống mặt bàn, ông đã cho người thông báo đến công ty mọi thứ có lẽ cũng đã chuyển bị xong thật không ngờ đứa con này lại không nghe lời cho ông “leo cây” như vậy

“Nó đi đâu rồi, mau gọi nó xuống đây” giọng nói run lên vì giận bị kiềm chế lại, ông hỏi quản gia

Trái ngược lại với Hàn Vương quản gia vô cùng bình tĩnh tuy rằng uy áp từ Vị Chủ Tịch này là rất lớn nhưng bà cũng đã quen với điều này sức chịu đựng tiếp nhận vô cùng tốt bà nói:

“Thưa Chủ Tịch, tiểu thư vừa rồi đã lái xe ra ngoài”

“Không động đến nó, nó liền không coi người cha này ra gì, hừ!” chủ tịch Hàn Vương hừ lạnh tương như bắt lức nhưng rất nhanh lấy lại vẻ điềm tĩnh lạnh lùng đứng lên chuyển bị đến công ty.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Trong những ngày qua Thanh Hoa với thân phận của Anna đã tiếp cận được Đào Thế Lương trong tư cách là đối tác làm ăn. Đào Thế Lương vô cùng vui vẻ hẳn cho rằng mình thật may mắn, cô gái tên Anna này vừa xinh đẹp lại tài giỏi hơn thế nữa lại bày tỏ ý thích hẳn. Thanh Hoa là một cô gái thông minh hơn nữa trước đây từng sinh sống một khoảng thời gian dài trong những nơi thác loạn, trụy lạc nên về khoản quyền rũ đàn ông đối với cô là một chuyện không hề khó khăn.

Họ cặp kè với nhau đã gần tháng nay Đào Thế Lương cũng nhận ra mình đối với người phụ nữ này có cảm xúc rất khác biệt, không giống với những người tình một đêm của hắn “Anna” thông minh sắc sảo, biết cách chiều đàn ông ở mức độ vừa phải khiến người ta thèm khát không những vậy còn giúp Đào Thế Lương rất nhiều trong công việc khiến hắn ngày càng mê mẩn trong cơn say tình.

Chiếm được sự tin tưởng tuyệt đối của Đào Thế Lương, Thanh Hoa nhanh chóng nắm giữ được quyền hạn và nhiều thông tin của công ty nhà họ Đào không những thế họ quan hệ ngày càng công khai hoàn toàn không đặt Đào phu nhân vào mắt.

“Vi Sao Ông Làm Vậy Với Tôi? Ông Nói Đi!” Trong căn biệt thự lộng lẫy, một người phụ nữ mặt đỏ tía tai lớp phấn dày trên mặt cũng không che được vài nếp nhăn, tay run run cầm những bức ảnh thân mật của chồng và một cô gái trẻ

Mẹ của Mỹ Ngọc lao đến túm cổ Đào thế Lương: “các người ngày càng quá đáng không coi tôi ra gì đúng không? Chấm dứt ngay, tôi yêu cầu ông chấm dứt ngay mối quan hệ này”

Đào Thế Lương lạnh nhạt đẩy tay bà ra, nghĩ đến tình nhân nóng bỏng, xinh đẹp thông minh của mình đem so với mẹ vợ ngu ngốc xấu xí này khiến ông càng thêm chán ghét người phụ nữ trước mặt.

Chỉnh lại cổ áo ông lạnh lùng liếc vợ: “không phải chuyện của bà, đừng quản quá nhiều”

Đào Phu nhân tức đến xi khói mạnh mẽ vút thẳng đồng ảnh vào mặt chồng mình: “ông cũng một vừa hai phải thôi, trước đây tôi nghĩ đàn ông các người thình thoảng ăn vụng cũng không sao cho nên tôi đã nhắm mắt cho qua biết bao vụ ông lên giường với các cô gái trẻ, có đứa chỉ đáng tuổi con gái ông vậy mà ông cũng không biết xấu hổ? Những lần trước chỉ là tình một đêm cùng lắm là hai ngày

Nhưng lần này không được, ông xem những hoá đơn này mua cho con hồ ly đó bao nhiêu là thứ nhà, xe, đất đai ngay cả tôi cũng không được như thế, chưa hết ông còn muốn đưa nó lên chức phó giám đốc, ông bị điên rồi hay sao?”

“Tiền do tôi kiếm được cho ai là quyền của tôi, chức phó giám đốc là do cô ấy có tài năng bà có biết tôi phải nỗ lực thế nào mới kéo được cô ấy từ công ty khác về đây làm việc hay không?” Đào thế Lương hừ lạnh có chút khó chịu kiên nhẫn giải thích

“Tôi không cần biết, ông ngay lập tức đuổi việc con Hồ ly tinh đó cho tôi”

Trái ngược với sự phát rồ dại của Vợ, Đào thế lương kinh bị, chán ghét đến độ không buồn tiếp chuyện, hất lạnh lùng xoay lưng bước đi

Thấy vậy Đào phu nhân liền chạy đến đứng chắn trước mặt: “ông định đi đâu? chúng ta chưa nói chuyện xong mà”

“Tránh ra” hất đẩy vợ mình ra tiếp tục đi

“Tôi không cho ông đi, ông lại định đi gặp con hồ ly tinh đó đúng không?” Mẹ của mỹ ngọc ôm lấy tay chồng kiên quyết không để hất ta đi

Lần này Đào Thế Lương không nhịn được trực tiếp đẩy mạnh, lớn tiếng “Cút ra!” Khiến cho Đào phu nhân ngã nhào xuống đất, va chạm mạnh khiến bà tụt huyết áp mơ hồ nằm sõng soài trên đất

Đào thế Lương không chút do dự lập tức bỏ đi hất ta đang rất nóng lòng đến chỗ tình nhân nhỏ bé của mình, tối nay Anna hẹn hất đến khách sạn nói là muốn đổi gió, hất vô cùng háo hức không biết tiểu tình nhân lại có trò gì mới dành cho mình đây.

Mỹ Ngọc lặng lẽ đứng trên lầu chứng kiến tất cả, cô biết mẹ mình chỉ là giả vờ bị ngắt bởi mỗi lúc ba mẹ cãi nhau mẹ thường làm như thế để ba quay lại dỗ dành, nhưng lần này không như những lần trước nữa. Mỹ ngọc tỏ vẻ mệt mỏi bỏ vào phòng đây là lần đầu tiên thấy ba mẹ cãi nhau lớn đến vậy trước đây dù thế nào ba cũng yêu chiều mẹ nhất luôn tỏ ra nhún nhường nhưng dạo gần đây ba lúc nào cũng lạnh lùng hay về muộn thậm chí là qua đêm ở ngoài, số tiền đưa cho mẹ cũng ít đi khiến cho mẹ cô mất ăn mất ngủ, mỹ ngọc rất tò mò về người tình nhân của ba

nắm chặt rèm cửa cô tự nhủ với lòng sớm muộn gì cũng phải gặp mặt ả đàn bà đó muốn xem xem mặt mũi của ả thế nào, thật sự lợi hại như vậy sao? Cô không tin.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Con rất mệt!

Thành phố về đêm vẫn thật náo nhiệt nhưng nơi đây lại thật yên vắng, cô gái nhỏ không hiểu rõ lòng mình vẫn khó nhọc và vô định. Ngửa cổ tu hết một ly rượu đắng chát đôi mắt tím ngà ngà mông lung phản chiếu ánh sáng đa sắc trong một quán bar, đó là một quán nhỏ tầm thường ít khách nằm ở góc phố vắng người, ở đây hầu như chỉ phục vụ những người thích im lặng.

Thiên băng cảm thấy bản thân nhạt nhòa trước cuộc sống, nó bắt đầu thấy mệt mỏi vì ngay cả bản thân cũng không hiểu chính mình muốn gì, cần gì trong đầu trống rỗng và vô định.

Một cơn đau ập đến bụng trái, nó nhú mảy ôm bụng rồi chợt nhận ra cả ngày hôm nay trong bụng chỉ toàn men rượu, đau đớn như thế cũng phải. Liếc nhìn đồng hồ phía đối diện thật không nhận ra chỉ vài phút nữa thôi là bước sang ngày mới, thiên băng nhìn lại chính mình nở nụ cười nhạt lắm lắm: “thật thâm hại” thời gian vốn là thứ nhạy cảm với một sát thủ vậy mà hôm nay lại không cảm nhận được, Thiên Băng cũng không biết trong đầu suy nghĩ gì để đến nông nổi thế thâm thế này.

Mang thân xác nát về nhà khi không còn mấy phần tỉnh táo, phóng xe với tốc độ bạt mạng vừa đạt được một chút khoái cảm thì đột nhiên nhận ra cánh cửa của toà lâu đài sa hoa kia đã ở ngay trước mắt, ngây ngốc ngắm nhìn nơi gọi là “nhà” này mười mấy phút, khoé miệng lại nhếch cười nhạt: “nhà ư? Cũng thật quá mức to lớn đi”

Không ai biết trong nụ cười ấy có mấy phần đau thương chỉ thấy nụ cười này trên mặt cô gái xinh đẹp kia thật khiến người ta chua xót cùng khó hiểu. Ai nhìn vào cũng đều thấy những điều vô cùng tốt đẹp, có nhan sắc, thông minh, giàu có...vvv vậy lý do gì khiến người con gái hoàn mỹ như thế phải cười khốn khổ như vậy? So với nước mắt nụ cười kia càng khiến người ta bận tâm hơn rất nhiều.

Lặng lẽ như một cái bóng hắt không thể biến thành vô hình Thiên Băng đẩy cửa bước vào phòng khách. Trên bộ sofa đắt tiền vẫn có một người đàn ông

đình đặc thân nhiên ngồi nhâm nhi ly rượu vang thượng hạng, Nguyễn Hàn Vương nghe thấy tiếng động nhỏ mới đưa mắt lên

“Vụt!!” một vài ánh đèn được ông mở lên để căn phòng đủ sáng, hơi nheo mắt theo phản xạ rồi nhìn về phía người trong phòng Thiên Bằng càng trở lên lạnh nhạt. Nó hồ hững muốn bước về phòng mình nhưng chưa được ba bước đã bị giọng nói trầm thấp của Nguyễn Hàn Vương cản

lại:

“Hôm nay vì sao trái ý ta” ông vào thẳng vấn đề nhìn đứa con gái nhỏ của mình, bộ dạng này thật khiến ông không hài lòng

Thiên Bằng không nhìn về phía ông liền đáp ngay: “không thích”

Nguyễn Hàn Vương hừ lạnh nhưng trong giọng nói vẫn chứa vài phần ôn nhu: “không đến lượt con quyết định, ngày mai phải cùng ta đến tập đoàn”

Ông thờ dài một cái rồi lại tiếp: “còn nữa, con còn nhỏ đừng suốt ngày uống rượu, buổi tối nên về sớm một chút”

Thiên Bằng nở nụ cười tự giễu đưa đôi mắt long lanh nhìn về phía người cha cao thượng kia hỏi ngược lại: “ba cũng biết con còn nhỏ tuổi sao? Những việc con đã làm ba đang giả vờ như không thấy ư?”

Người đàn ông trầm mặc

sao ông không hiểu ý nghĩa của câu hỏi đó chứ, đứa nhỏ này đã sống như những người từng trải thậm trí những việc mà con gái ông đã làm, đã trải qua hoàn toàn không phải những việc một cô gái 18 tuổi nên có, sau vài giây im lặng tìm kiếm lí do hợp lí Hàn Vương mới từ tốn mở lời: “ba mẹ vì thương con”

Thiên Bằng bật cười thành tiếng, tiếng cười mới đau xót làm sao! đôi mắt long lanh trong trẻo mắt dần về lạnh lùng thay vào đó là sự thống khổ, tự chế giễu: thương yêu? Con thật sự ghê tởm nó cũng không thể tìm được bất cứ lí do nào để chấp nhận cách yêu thương của ba mẹ”

Nó mím chặt môi liếc nhìn Ba mình nói gần như gào thét lên: “Những Gì Ba Mẹ Làm Chỉ Khiến Con Chán Ghét Mà Thôi, Con Ghét Gia Đình Đây, thật sự rất chán ghét” rồi giọng nói ngày càng nhỏ vì cổ họng đã nghẹn đắng lại không thể thốt lên

Nguyễn Hàn Vương ngạc nhiên trước phản ứng của con gái ông cứ như thế bất động như một khúc gỗ, ông không nghĩ Thiên Bằng lại phản ứng mạnh đến vậy.

hít một hơi dài kìm nén cảm xúc nó quay người muốn bước lên lầu, vừa xoay người đã bắt gặp đôi mắt xinh đẹp của người mẹ dẫu yêu, thoáng thấy có lỗi như một đứa trẻ làm sai nhưng rất nhanh sau đó cảm giác ấy liền biến mất, đương cao đôi mắt đối diện với ánh mắt đau khổ của người phụ nữ trên cao nó muốn nói rất nhiều, rất nhiều nhưng lại khó mở miệng khi nhìn thấy phu nhân An Ly

“Đây là lần cuối cùng mẹ nghe những lời này từ miệng của con” phu nhân An Ly lạnh lùng cất tiếng nói, chất giọng dịu dàng vốn có phát ra nhưng vẫn khiến người đối diện phải thuần phục

Bà nhẹ nhàng bước xuống, Thiên bằng nhếch mép: “đó vốn dĩ là sự thật, mẹ không thể chấp nhận nó sao?”

Sắc mặt An ly đại biến trắng bệch vì giận, thấy vậy Nguyễn Hàn Vương vội đỡ lời: “hôm nay con say rồi mau về phòng nghỉ ngơi đi”

“Con không say, những lời con nói đều là sự thật, cách yêu thương bảo vệ con cái của mẹ khiến con thấy nặng nề và ghê tởm... giờ thì con đã hiểu tại sao chị Thiên Bằng lại mệt mỏi với cuộc sống của chính mình rồi” Nó hẳn học mất ánh lên sự tức giận

Phu nhân An Ly nắm chặt hai tay tiếp đó dơ cao cánh tay phải dánh 1 cái tát thật mạnh vào mặt Thiên Bằng quát: “ý con ba mẹ là người đã giết chết Thiên Anh sao?” Bà vốn dĩ không tức giận như thế nhưng lại động đến Thiên Anh khiến bà không thể kiềm chế được, nỗi đau mất con gái chính là điểm yếu lớn nhất của An Ly.

Nó ôm một bên má giọt nước mắt long lánh ấm nóng chảy dài trên khuôn mặt thanh lệ chiếc miệng xinh xinh lại mấp máy: “nhiều năm trôi qua, bây giờ nói gì cũng vô ích, phải cũng được, không phải cũng chẳng sao, chỉ muốn nhắc ba mẹ đừng bao giờ áp đặt con, sẽ không có kết quả đâu”

Vừa dứt lời Thiên Bằng lau đi giọt lệ trên má lấy lại khí chất lạnh lùng cao ngạo rồi bỏ ra khỏi nhà,

Nguyễn Hàn Vương khi này còn ngẩn ngơ trước cái tát của vợ mình thấy con gái lại muốn bỏ ra ngoài mới lớn tiếng gọi

“Muộn như vậy rồi con còn muốn đi đâu?” Đáp lại ông chỉ là sự im lặng bóng lưng nhỏ bé đã khuất sau cánh cửa lớn.

Trong phòng lớn chỉ còn lại hai người chẳng ai nói với ai câu nào mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng

Căn phòng cứ thế đã lạnh lẽo lại càng thêm cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 25: Tình yêu lạc lối

Ở một nơi khác tiếng nhạc sôi động và kích thích, những ánh đèn led xanh đỏ chớp nhoáng xuất hiện liên tục cùng với nhiều người điên cuồng vui chơi tạo nên một nơi hỗn tạp. Trong quán bar đó Trịnh Khả Khả ngồi ở một góc nâng ly rượu đỏ mát dốc thẳng vào miệng, hai má phồng hồng, đôi mắt to tròn phủ một màu buồn mông lung nhìn chăm chăm vào ly rượu đã cạn.

Khả khả muốn rót thêm nhưng thần trí mơ hồ rượu cứ thế tràn ra ngoài ướt đầm bàn, cô hờ hững nâng ly rượu lên thì bị một lực mạnh bên ngoài đoạt mất thứ mát lạnh trong tay.

Ngước mắt lên nhìn chỉ thấy một chàng trai cao lớn đứng chắn trước mặt, đôi mắt màu đen cafe lạnh lùng nhìn cô nhưng trong ánh mắt ấy vẫn chứa sự yêu thương ẩn dấu.

Lãnh Phong như thường lệ vẫn đến quán bar này, hôm nay đến đây liền nhìn thấy chỗ ngồi quen thuộc bị người khác chiếm mất muốn xem ai lớn mật đến vậy, đến gần nhìn bộ dạng của người con gái quen thuộc ấy trong tim không hiểu sao vẫn nhói lên từng hồi, trong lòng rất khó chịu nó không hẳn là yêu nhưng lại như liều thuốc độc khiến tim tê dại

“Đừng uống nữa em say rồi” Anh lạnh lùng cướp ly rượu của Khả Khả

Vừa nhìn thấy anh Trịnh Khả Khả ngây ngất vài phút rồi đột nhiên gục xuống bàn oà khóc, miệng lầm bầm “mày thật xấu xa Trịnh Khả Khả đến bây giờ vẫn không thể quên được anh ấy” cô cho rằng Lãnh Phong trước mặt là ảo ảnh do mình nhớ quá mà hình thành

nên mới phản ứng như vậy, biết rằng đó là người yêu của bạn thân nhưng trong tim vẫn không thể quên được hình bóng ấy Khả Khả đã tự răn vặt rất nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn không thể làm khác được cảm xúc của trái tim.

Thấy cô như vậy Lãnh Phong nhú mày ngồi xuống dìu Khả Khả:

“Em say rồi, để anh đưa em về”

Anh vừa chạm vào cô, đột nhiên mất thế chủ động mà bị khả khả ôm chặt lấy, sau đó làn môi mỏng của cô gái nhẹ nhàng đặt lên môi anh.

Vài giây sau Khả khả dứt khỏi bờ môi ấm, mờ mờ nhìn người trước mắt nhỏ giọng: “ảo ảnh này cũng quá là chân thực đi”

Nhìn Lãnh Phong bằng ánh mắt đắm say cô lại độc thoại: “vì sao không đợi em? Vì sao lại là Thiên Băng? Lãnh Phong anh vì sao không chịu đợi em thêm chút nữa”

Giọng nói chua xót, hai giọt lệ đã lăn dài trên má Khả Khả quay mặt về hướng khác oà khóc căn bản không nghĩ đến Lãnh Phong là người thật.

Lãnh Phong hép mắt trong lòng rất khó chịu, anh thật không ngờ cô lại coi anh là một ảo ảnh, say đến nỗi anh đứng trước mặt cô là giả hay thật cũng không biết

Tôm lấy bả vai của Khả Khả soay lại về phía mình, Lãnh Phong tiến sát lại mãnh liệt trao cho cô một nụ hôn sâu nồng nàn.

Mấy phút trôi qua cho đến khi hai người không còn dưỡng khí để hít thở Lãnh phong mới từ từ rời khỏi làn môi mềm mại, hương vị ngọt cay của rượu vẫn quán quýt phảng phất thom tho trên đầu lưỡi, Lãnh phong kề sát mặt, cắn nhẹ vào môi cô rồi thì thầm: “bây giờ em đã nhận ra anh là thật hay giả chưa?”

Đôi mắt trong trẻo to tròn ngước nhìn anh thần thờ, cô dường như đã tỉnh rượu giây phút ấy cả hai người bọn họ đều đắm chìm trong tư vị của tình yêu hoàn toàn không nghĩ đến bất kì ai hết, cũng từ giây phút này Lãnh Phong và Khả Khả đã ngầm đưa ra quyết định của chính mình, họ muốn yêu thêm lần nữa, muốn bắt chắt tất cả không màng hậu quả để được đến bên nhau. Cho dù phải trả giá như thế nào cũng đáng, phải tổn thương ai cũng không quan tâm

Một nụ cười nham hiểm khẽ nhếch Mỹ Ngọc đứng ở một nơi khác cách đó không xa thoả mãi nhìn những tấm ảnh mình vừa chụp được, cắn nhẹ môi: “thật kích thích, Hạ Vy cô như vậy mà lại bị cấm sừng rồi”.

Lại nói đến Thiên Băng nó còn chưa bước ra khỏi cổng của toà lâu đài đã bị Lão Đại gọi đến phòng mật nói chuyện, ngoài việc ngoan ngoãn vâng lời đương nhiên không thể làm gì khác, nó thừa biết Lão Đại muốn nói chuyện gì trong lòng vốn dĩ đã lường trước mọi chuyện.

“Nhiệm vụ Tân Chủ sắp tới đột nhiên thay đổi thời gian, con chỉ có một ngày chuẩn bị, ngày mai phải lập tức đến căn cứ của tổ chức, ngày sau đó liền tiếp nhận nhiệm vụ” Lão Đại vào thẳng vấn đề, không vòng vo cũng không quan tâm biểu cảm trạng thái hiện giờ của Thiên Băng, tông giọng trầm khàn cứ đều đều cất lên như một mệnh lệnh tối cao.

Nó bình thản gật đầu, ánh mắt vô hồn như một cái xác, thấy vậy tuy không muốn để ý nhưng biểu cảm này vẫn khiến Lão Đại nhíu mày, ông nhắc nhở cháu gái mình thêm: “ta không biết con gặp phải chuyện gì, nhưng lần này vị trí Tân Chủ bắt buộc phải rành được, không cho phép sai sót xảy ra”

“Cháu nhớ rồi” nó nhặt nhều đáp lại rồi xoay người bước đi, chưa được 2 bước Lão Đại đã nói thêm: “không được khinh địch, đối thủ lần này rất xảo quyệt”

Thiên Băng vẫn bước đi không một khác nào dừng lại nghe người ông của mình dặn dò và đương nhiên từng lời nói cũng nghe hết không sót chữ nào, trong lòng càng hiểu rõ tính chất của nhiệm vụ này hơn bất kì một ai khác, tuy nó có chút bất mãn trong lòng nhưng sự kiện quan trọng lần này đã tìm hiểu rất lâu, cũng đã chuẩn bị khá kĩ nó chưa bao giờ dám qua loa những chuyện liên quan đến sự tồn vong của gia tộc đặc biệt là tính mạng của mình, bề ngoài người ta nhìn có thể là thờ ơ không để tâm, nhưng thực chất Thiên Băng lúc nào cũng thận trọng trong từng bước, con người mà! ai cũng đều quý trọng mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tân chủ!

Sáng ngày hôm sau Thiên Băng đã có mặt tại Trụ sở chính của tổ chức, lạnh lùng bước qua trước những ánh mắt của nhiều người, bề ngoài nó tỏ ra chẳng quan tâm nhưng trí não vẫn đang hồi tưởng về ngày đầu tiên mình đến nơi này, hôm đó... trời lạnh, tuyết trắng, sừng vật, máu đỏ, ánh mắt lạnh lùng của cha mẹ thiên băng đều khắc sâu trong kí ức, mỗi lần trở về căn cứ tất cả đều như một luồng gió lạnh thổi nhẹ nhàng nhưng dai dẳng vào trái tim vốn đã buốt giá kia.

“chào! Đại tiểu thư!” Câu chào này vẫn vang lên bên tai trên đường đến phòng họp tạo lên khí thế oai hùng khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, dĩ nhiên nó không để tâm nhưng người phía sau thì có, người đi sau nó khẽ khép mắt, ánh nhìn gian xảo.

Thiên băng dừng bước ở một cánh cửa lớn, người phía sau nó lúc này đưa tay nhấn vào nút đỏ bên cửa cúi gập người “Đại tiểu thư, chúng ta đến rồi”

Nó vào phía bên trong, cánh cửa khép lại người vừa rồi vẫn ở bên ngoài.

Đây căn bản giống một chiếc thang máy bình thường mà thôi, chuyển động một hồi cái thang máy ấy cuối cùng cũng đưa nó đến phòng họp dưới tầng hầm

Nó bình thản bước vào phòng họp với phong thái lãnh đạm

Người ngồi chính giữa, cao nhất là Lão Đại bên cạnh có một chiếc ghế trống, phía dưới là những người nắm trực vị quan trọng trong tổ chức khoảng 20 người, hầu hết đều là các vị trưởng bối.

Người ngồi đầu tiên phía dưới bên tay trái của Lão Đại là Viên thúc người này năm xưa đã thua tâm phục khẩu phục trong tay ông nó, bên cạnh Viên thúc là một chàng trai tầm 25 tuổi,

Người này nó biết, tên là Vinh kỷ trấu trai đích tôn của Viên thúc cũng là đối thủ lớn của nó trong lần tranh vị trí “Tân Chủ” này, chẳng qua Thiên băng không để họ vào mắt.

Nó lạnh nhạt bước đến ngồi vị trí đầu tiên bên tay phải Lão Đại, đối diện với viên thúc, mấy vị trưởng bối còn lại vừa thấy đứa trẻ ưu tú đến liền mỉm cười: “Thiên Băng! cháu đến rồi, như vậy là đông đủ chúng ta bắt đầu đi”

Lão Đại phía trên ho khan một tiếng dựa lưng vào chiếc ghế quyền lực, ánh mắt hép lại đánh thếp, lần này vị trí “Tân Chủ” sẽ theo truyền thống tiến hành, những người muốn tham gia đến Cửu tháp phía tây trong đó đã bố trí hết tất thảy mọi thứ mà đời Tân Chủ nào cũng phải trải qua, nếu như còn mạng đến toà tháp thứ 9 những người còn sống tiếp tục giao đấu, ở đó chỉ có một con đường ra duy nhất dành cho người sống sót duy nhất, người đủ bản lĩnh sinh tồn sẽ là “Tân Chủ”.

Lão Đại theo nghi lễ đứng lên dang rộng hai tay: “ta tuyên bố tuyển chọn TÂN CHỦ chính thức bắt đầu”

“Thiên băng, lần này chúng ta là đối thủ một sống một chết, vẫn muốn đấu?” vinh kỷ lên tiếng trước khi nó bỏ đi

Cuộc họp đã kết thúc nó không còn lí do ở lại, vinh kỷ đột nhiên hỏi như vậy Thiên băng cười mỉa: “sao vậy? Thương hoa tiếc ngọc hay sao?” Nhìn Vinh kỷ bằng ánh mắt khinh bỉ, loại người trắng hoa dơ bẩn như vậy trong đầu chỉ có dục vọng biến thái hành hạ nữ nhân như hán cũng xứng làm đối thủ của nó sao? Thật không biết còn có thủ đoạn gì muốn dùng đây.

Vinh kỷ cười nhạt: “chẳng qua sợ Nguyễn Thị không còn người thừa kế thôi”

Tiếp đó Hân ta tiến sát vào nó: “là lo lắng thật sự đấy! Sự thật thì... tôi thông minh hơn bề ngoài của mình đấy”

Thiên băng nhếch mép tạo thành nụ cười bán nguyệt ma mị đưa tay nâng cằm nam nhân trước mắt lên: “Viên gia các người chẳng phải cũng không cần vị

thiếu gia duy nhất này hay sao? Như nhau thôi, Chẳng qua... tôi cũng muốn ném thử cái thứ gọi là thông minh, biến thái ti tiện này của anh đấy”

Vinh kỷ đen mặt tức giận, cục tức này không thể nuốt trôi được như hòn đá đặt trước ngực, hấn lườm nó.

Thiên băng dùng lực hất mặt hấn lệch ra một bên, lấy chiếc khăn tay chùi kĩ từng ngón tay rồi vứt xuống đất trước mặt Vinh kỷ khiêu khích hấn ta sau đó cao ngạo bước đi.

Vinh kỷ cười nhạt cúi xuống nhặt chiếc khăn tay rồi đưa lên mũi hít một hơi dài: “tiểu nữ nhân, nhất định tôi sẽ cho em ném thử ti tiện, biến thái của tôi ha!”

Phía sau vinh kỷ có tiếng bước chân đó là viên thúc, ông ta đã ở phía sau nghe hết toàn bộ câu chuyện nên mặt cũng đỏ lên vì tức, đó là chuyện đương nhiên đứa nhỏ kia quá kiêu ngạo chưa bao giờ đặt viên gia vào mắt, lần này ông nhất định để nó sống không bằng chết

viên thúc nhìn cháu trai của mình rồi nóng giận: “con nhỏ đó tưởng rằng mình giỏi lắm sao, ta nói con nghe không việc gì phải sợ

lúc trước khi con bé đó cùng Hàn vũ và Lãnh phong giao đấu, ta đã nhìn ra

quả thực là hai đứa ấy nhường con nhóc đó, hừ! ta tưởng lãnh Phong và Hàn vũ sẽ tham gia lần tranh vị này như vậy nguy hiểm cho con nhưng giờ thì tốt rồi chỉ có con nhóc ấy rất dễ đối phó. Cửu tháp phía tây là nơi tách biệt hơn nữa lại còn giam giữ thứ đó, quả thực rất có lợi cho chúng ta, lần này nhất định sẽ khiến cho Lão Đại tuyệt tự, tuyệt tôn”

Vinh kỷ cười bí hiểm: “kẻ ra phải cảm ơn đến bà cô nội rồi”

Hấn chỉ nói duy nhất một câu đó rồi dứt tay vào túi quần rồi đi.

Hai người viên gia bọn họ không phải khinh thường địch mà là nắm trong tay át chủ bài, còn về phía Thiên Băng tuy có chút coi thường đối phương nhưng cũng là suất phát từ điểm đánh giá đối phương rất tốt của ban thân, có điều nó không tin vào cái gọi là truyền thuyết những điều dị biến khó tin đều chưa bao giờ đề ý đến, đây sẽ là một sai lầm của Thiên băng.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: TÂN CHỦ (tt)

Cửu tháp phía tây là nơi cách biệt, là cấm địa, mỗi tầng tháp đều bố trí cơ quan ám khí khác nhau, hơn nữa mỗi lần chọn Tân Chủ, phía tổ chức đều tuyển chọn những sát thủ bậc nhất rồi đưa vào rải rác trong tháp lấy đó là thử thách. Những người tham ra không những có khả năng về sức lực mà còn đòi hỏi khả năng về trí não.

Toà tháp thứ 9 được coi là một nơi an toàn, không cơ ám khí, không có cơ quan mật, không có sát thủ. Người đặt chân đến toà tháp thứ 9 nếu may mắn chỉ có một mình thì có thể bình an rời đi, trở thành Tân Chủ vị trí kế nhiệm chức vụ Lão Đại trong tương lai, nhưng nếu nơi đó còn có người thứ 2, thứ 3 xuất hiện, theo luật tàn sát lẫn nhau người sống sót cuối cùng là người chiến thắng.

Viên thúc và tên Vinh kỷ này căn bản là những người biến thái điên rồ, lần này Vinh kỷ tham ra tuyển chọn phần thắng trong tay không nhiều, con đường mà hấn lựa chọn là cùng nhau chết. Thật khó để giải thích lí do là gì? khi một chàng trai có thể hy sinh mình để đem lại lợi ích cho gia tộc,

Viên gia trong tổ chức chẳng qua chỉ như cọng giấy nhưng bọn họ chưa bao giờ từ bỏ cơ hội phát lên, những đứa trẻ trong Viên Gia từ khi sinh ra đã bị nhồi nhét những suy nghĩ tiêu cực, đây có lẽ là một phần lí do.

Ngày hôm nay đại lễ của tổ chức được diễn ra hoàn toàn khác người, rất đặc biệt. Tất cả diễn ra trong yên lặng không hề phô trương náo loạn, những người đủ tư cách tham gia cũng chỉ có 6 người, họ đều đến toà tháp phía tây mỗi người chọn riêng cho mình một con đường tiến vào bên trong Cửu tháp.

Thiên băng cầm trong tay một thanh kiếm nhật đặc trưng giống như bao thành viên khác, trang bị đều chỉ có như vậy.

Tiến vào tầng tháp đầu tiên nơi này trống rỗng phía dưới là một tầng hầm gai tựa như địa ngục, muốn qua được cần tìm ra cơ quan khởi động đường đi.

Nó đảo mắt nhìn quanh chỉ thấy trên trần nhà có ký hiệu đặc biệt giống như chữ số La mã, nhếch mép Thiên băng tự hiểu cái này không liên quan vốn chỉ dùng để đánh lừa. Tiếp tục quan sát ánh mắt chợt dừng lại nơi ánh nắng chiếu vào, nơi này tối tăm như vậy lại chỉ có một lỗ hồng duy nhất để ánh nắng lọt vào, không chần chừ thêm nó tiến gần lỗ hồng kéo tấm gỗ nhỏ bên cạnh lắp đi lỗ hồng để ánh nắng tắt dần trong phòng này.

Một con đường bằng gỗ nối đến cầu thang tầng hai lập tức xuất hiện, nó nhanh chóng chạy qua,

Vụt!!! Cơ quan bắt đầu khởi động đường đi đứt đoạn thay đổi liên tục, khẽ nhúu mày nó nhanh nhẹn vượt qua con đường nguy hiểm đó, khi đã đứng ở

nơi an toàn đưa tay lau đi giọt mồ hôi, thật sự nếu không nhanh nhẹn một chút sẽ bị trơn vùi tại hầm gai phía dưới rồi.

Tầng 2, 3, 4, 5 đều là cơ quan nhưng có thêm áp khí hiện đại, thậm trí những cách bố trí ám khí cổ đại bị thất truyền cũng tồn tại ở đây. Nó không phải thần tiên tuy nói đã vượt qua toà tháp thứ 5 nhưng bộ dạng thật giống như mất nửa cái mạng, quần áo rách tứ phía khắp nơi đều bị thương tất cả đều do ám khí gây ra, nghĩ đến thiên băng lại rùng mình suýt chút nữa mất luôn cả cánh tay. Ánh mắt vốn từ đầu vẫn luôn lạnh nhưng bây giờ biểu cảm đã như một người lâm vào nguy khốn thật sự, nó xé vạt vào rồi băng lại vết thương trên cổ, vết thương này vừa mảnh, dài nhỏ nhưng khá sâu nếu không băng lại sợ rằng mất máu mà chết.

Hít một hơi dài nó lấy lại sự bình ổn lạnh lùng bởi cái cần đối mặt tiếp theo chính là những sát thủ bậc nhất. Toà tháp 6, 7, 8 mỗi toà chỉ có 4 người chỉ cần thắng được họ là có thể qua rồi.

Xẹt!!!, bụp!, rầm!

Hấy!!, hự!!

Cuối cùng nó cũng vượt qua, những sát thủ này đều biết Thiên băng được mệnh danh là sát thủ trong top liên liễu mạng chiến đấu, đánh đánh giết giết, có điều nó không phải chỉ có hư danh, bọn họ giỏi chẳng lẽ nó thì không nếu như đã cố chấp muốn dâng mạng

thiên băng không ngại thành toàn cho bọn họ, cái giá phải trả có thêm cũng chỉ là thêm vài vết thương.

Thiên băng đặt chân đến toà tháp thứ 9 máu từ vết thương vẫn chảy, bộ đồ màu đen đã thấp ướt máu có, mồ hôi cũng có.

Cánh cửa phía đối diện cũng mở ra, Vinh kỷ nét vào tựa như chỉ còn một hơi thở

Thiên băng nghiêng đầu: “anh thua rồi”

Hất bật cười máu trong miệng phun ra: “ngay từ đầu đã xác định thua”

“Xem ra anh cũng chẳng còn đủ hơi thở bước ra khỏi chỗ này, chết tại nơi này coi như không uống một đời” Nó đều đều nói

Vinh Kỷ lại nhoen cười: “tôi thua rồi, chẳng qua hôm nay không có người thắng”

Dứt lời hần dùng hết sức lực cuối cùng lao đến chiếc gương cổ trên kệ, dùng kiếm cắt một đường dài trên tay để máu chảy xuống ngấm vào chiếc gương phút sau liền ngã xuống đất, co giật ới máu.

Trước khi chết trong miệng vẫn thì thầm câu nói: “đồng quy vô tận” rồi mỉm cười mãn nguyện ra đi

Mọi thứ xảy ra quá nhanh nó không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng có chút bất an nhưng nhìn quanh lại không thấy có gì thay đổi liền bước về phía đường ra duy nhất, con đường ấy thông với một mật thất dẫn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sinh Tử!

Từ khi bước vào mật hầm này nó luôn cảm thấy rất lạ, xung quanh thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ầm ầm, đây là hầm đáng lý phải yên lặng mới phải. Nơi này căn bản nhìn thoáng qua cũng không có gì đáng sợ, không gian rộng rãi có vài đồ vật đã cũ còn sót lại dính đầy bụi bặm để xung quanh, lờ mờ.

Nhưng trực giác đang không ngừng cảnh báo thiên băng có chuyện không ổn, người nó đột nhiên run nhẹ lên, thật sự có chút khó hiểu

Chỗ Thiên Băng đang đứng là chính giữa của căn hầm này, Nó thậm chí bản thân, đưa mắt nhìn về hướng xa là cánh cửa ra ngoài.

KÉT!!!, ẦM!!!!, RẦM! GUA!!!

Ầm thanh lạ chợt vang lớn phía sau, giật mình theo phản xạ mà quay người lại, Thiên ạ! Đó là cái quái gì vậy?_ nó thầm kêu trong lòng, tóc gáy hơi dựng, mắt mở to, chân chùn bước mà lùi về phía sau, cái phong thái cao ngạo, lạnh lùng gì đó thường ngày dường như biến mất hết bởi thứ quái dị trước mặt.

Thứ vừa bật tung nền sắt dưới đất mà chui lên đó giống như một người khổng lồ, dáng người cao khoảng hơn 2m rưỡi, chân tay to đùng, cơ bắp cuộn cuộn so với Thiên Băng như một trời một vực, ngược mắt nhìn nó tựa như người tí hon đứng dưới chân của tượng đá lớn, hần mắt mũi trọn ngược hơn nữa khắp cơ thể rắn rỏi là từng đường gân nổi cộm, mạch máu thâm đen gồng lên cũng hiện rất rõ ràng, thứ đó không ngừng gầm thét.

Thiên băng bất động, thứ đó là gì? Trong đầu chợt nhớ đến câu nói và hành động của Vinh kỷ trước khi chết, lại nhớ trước đây Lão Đại từng kể mẹ của

Viên thức là người mê thí nghiệm khoa học, bà ta đã thí nghiệm ngay trên cơ thể người

đó là con trai út của bà ấy, thí nghiệm có sai sót gây đột biến gen ở người mới tạo ra thứ này, nghe nói thể hệ trước mất bao công sức, máu, cùng trí não thậm trí là yếu tố tâm linh, mỗi thầy yểm bùa mới giam cầm được người đột biến này, lúc đó Thiên Băng đều không tin, bởi những chuyện như vậy chỉ có trong khoa học viễn tưởng mà thôi, đây là đời thực, quan trọng nhất làm gì có người mẹ nào đối xử với con mình như vậy? Nhưng xem ra bà ta không giống người thường, vậy lúc này Vinh Kỳ chính là dùng máu huyết thống để đánh thức và thả con “quái vật” này ra, sống chết tham ra tranh vị cũng vì mục đích này.

“Mẹ kiếp! Đồng quy vô tận cái quần què” nó thâm chửi rủa khi nhớ đến tên Vinh Kỳ kia

Àm! Âm!!

Cái thứ kia như điên dại bắt đầu lao về phía Thiên Băng, lúc này nó tự biết chạy không kịp nữa rồi, đành phải sống chết một phen thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sinh Tử(tt)

Khuôn mặt căng cứng, tập chung cao độ, Thiên Băng rút kiếm chuyển bị chiến đấu.

Quái vật lao về phía nó chỉ dùng tay mà nện xuống người Thiên Băng,

Nó nhanh nhẹn lé qua một bên dùng kiếm chém một nhát vào tay “thứ đó”,

Nhưng... WTF! Da thịt hần cứng như sắt kiếm sắc cùng lực đạo mạnh như vậy cũng chỉ khiến quái vật đó xầy xước nhẹ như gãi ngứa,

Nó tóa mồ hôi, nhăn mày phân vì vết thương đầy người đang rỉ máu phần vì chắc chắn đối thủ lần này khó chơi.

Thiên băng bật người nhảy lên lưng quái vật đâm kiếm vào cổ, kết quả vẫn là gãi ngứa, “thứ đó” nhấc tay tóm lấy chân nó ném xuống đất, tựa như ném một con gà con.

Tải mặt vì đau đớn tuy nó hơn quái vật về sự nhanh nhẹn nhưng lại quá khó để đã thương được hần, quan trọng nhất hình thể, sức lực của “thứ đó” quá kinh khủng đó là một lợi thế, trận chiến này giống như con người nhỏ bé đang đánh nhau với tượng đá biết đi vậy.

Hần lại vùng tay muốn đập nát nó, Thiên Băng dùng kiếm chặn lại, chân khuỵu xuống, răng cắn chặt

bắp tay từ nhỏ bé gồng mạnh nổi đầy cơ bắp săn chắc, với người thường con gái có thân hình mảnh mai như vậy là khủng lắm rồi nhưng so với tên này thì...!

Nó nhanh nhẹn trượt xuống đập đúng khuỷu chân to lớn với mục đích khiến hần ngã xuống nhưng lực bất tòng tâm.

Quái vật cúi xuống tóm tay nó quăng mạnh ra xa,

rầm!!

Thiên băng va đập vào đồng gỗ cạnh đó, vài thanh gỗ gãy làm đôi, đau đớn ập đến tận lực phủ ngũ tạng, cảm giác tanh nồng trào ngực rồi từ cổ họng phun ra một ngụm máu tươi

“Mẹ nó! Không phải chứ? Ồi máu như phim kiếm hiệp” Thiên băng thâm kêu trong lòng, trước khi quái vật kia kịp lao đến giáng một đòn vào người

nó lập tức lăn người ra phía khác, hậu quả chịu đòn thay con người là đồng gỗ khi nãy gần như gãy vụn hết.

Sắc mặt tái nhợt, đau đớn dày vò nếu không phải bị thương từ trước nó đã bót chặt vật hơn, có thể cầm cự lâu hơn.

Bản năng sinh tồn không cho phép Thiên Băng gục ngã, 16 tuổi có thể sống sót qua đảo sói, trải qua bao lần sinh tử nó không thể chết ở đây. Dùng hết sức lực lé ra một bên đứng trước mặt tên đó nhằm đánh lạc hướng rồi nhanh như gió di chuyển xuất hiện phía sau, tiếp tục bật người nhảy cao lên cổ dùng kiếm đâm liên tiếp vào mắt “thứ đó”.

Máu cuối cùng cũng chảy ra ào ạt, quái vật đau đớn gào thét, lúc này nó thâm nghĩ “cũng biết đau hay sao?” Không bỏ lỡ cơ hội lập tức nhảy xuống nhanh tay đâm một nhát vào giữa bụng lớn, quả như dự đoán, chỗ này cũng dễ bị thương, nhưng có điều vết thương do nó gây ra lại chưa đủ mạnh.

Ngay lúc này “thứ đó” liền tóm lấy kiếm bắt lấy cổ tay Thiên Băng rồi đập Nó ngã xuống đất, hần dùng tay dánh một đòn vào chân nó,

rắc! Rắc! Âm thanh nhỏ nhẹ khẽ vang

Cần môi mạnh đến bật máu để kiềm chế không phát ra tiếng rên, chân nó hình như đã gãy vô cùng đau đớn không thể di chuyển được, “thứ đó” không nhìn thấy gì vậy mà vẫn xác định được vị trí của đối phương rất chuẩn xác, quá kinh khủng.

Ầm! Tiếp tục bị ném như một bao cát, lưng đập vào tường, máu trong miệng lại tiếp tục trào ra, nó đau đớn đến tê dại, cả người run lên nhưng lúc này tâm vẫn rất kiên cường không chút sợ hãi.

Ngay lúc này giữa sự sống và cái chết, thật bất lực và vô vọng, sức lực đã cạn kiệt đôi mắt mờ đi như muốn khép lại vĩnh viễn, “mọi thứ kết thúc ở đây sao?” Thiên băng đã tự hỏi mình như thế? Nó chỉ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của “thứ đó” vẫn tiếp tục hướng về phía mình, “chết sao? Không thể được” Thiên băng gồng mình muốn đứng dậy tránh né nhưng mọi thứ đã không cho phép điều này xảy ra, thân hình chỉ bất động một chỗ.

Cũng ngay lúc này phía sau con quái vật ấy vang lên một tiếng Rầm! Cánh cửa thông với bên ngoài bật mở, một dáng người cao gầy lao nhanh vào.

Bạn biết không? Người ta nói “đừng cho phép bản thân gục ngã khi sau lưng không có ai muốn đỡ bạn, thế nhưng phía sau tôi vẫn luôn có một người

Anh ấy vẫn luôn xuất hiện bên cạnh tôi mọi lúc, mọi nơi, vậy tôi có phải mệt rồi thì nên buông bỏ tất cả, nhắm mắt và nghỉ ngơi không?” Đó là tất cả suy nghĩ của Thiên Băng trước khi hàng vi cong vút khép lại vì không còn chút sức lực nào.

Người đàn ông đó

sau vài chục phút vật lộn liền bước đến bên cạnh nó bỏ lại phía sau

là một con quái vật đang dần ngã quỵ đập mặt xuống đất.

Anh nâng người Thiên băng dậy, vén vài ngọn tóc xoã xuống và lau đi mồ hôi cùng cát bụi dính trên khuôn mặt xinh đẹp,

nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn cùng với dòng nước mắt nóng hổi chảy dài trên má.

“Xin lỗi! Anh đến muộn rồi” chàng trai đó khóc thầm khi nhìn thấy vết thương lớn nhỏ khắp trên dáng người nhỏ bé, thủ thi vào tai người con gái anh yêu rồi nhẹ nhàng bế Thiên băng vào lòng, để cô gái bé nhỏ của anh được ngủ một giấc trong lòng ngực vạm vỡ, ấm áp, bước chân cứ đều đều bước đi về phía ánh sáng. Chàng trai đó tựa như Thiên Thần cứu vớt Thiên băng ra khỏi bóng tối,

“phía sau có là thứ đáng sợ gì anh cũng không ngại bước đến, tương lai có khó khăn cách mấy anh cũng tuyệt không chùn bước, anh sẽ cùng em đối mặt, em biết không? Đó...! chính là tình yêu, mệt rồi hãy cứ nghỉ đi ngủ một giấc khi tỉnh lại mọi chuyện sẽ bình yên, bởi vì... cả thế giới đã có anh lo”.

Tg: hi!! Hề nhô!!!

Các man nghĩ chàng trai cứu bé băng nhà mình là ai vậy? Lãnh Phong, Hàn vũ, Dương kỳ hay là Từ hy đây, các bạn đoán đi ạ, cmt cho vui:))

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Là anh!

Đôi mắt rung động rồi mở ra thật nhẹ, ánh sáng rơi vào khiến đôi đồng tử màu tím mở ra rồi lại khép “ánh sáng sao? Là Thiên đường?” Cô gái trên giường trầm nghĩ, thầm hỏi bản thân, liệu có phải mình đã chết rồi không?

Nụ cười nhạt xuất hiện ngay trong đầu, “nếu chết loại người như mình còn có thể đến Thiên đường hay sao?” Vẫn tiếp tục lên tiếng trong suy nghĩ, đương con mê man nửa tỉnh nửa mơ nó vẫn cảm nhận được vật thể mơ hồ mềm mại ấm áp trong lòng bàn tay, cảm giác này thật nhẹ lòng, thật an tâm.

Nhưng rồi những cơn đau lớn, nhỏ dần từ hệ thần kinh thông báo đến não bộ “mình đang đau ư? Chưa chết sao? Vậy đó không phải là ảo giác” Thiên băng chợt bừng tỉnh, hai mắt hé mở, đập vào tầm nhìn là trần nhà màu xanh nhạt với hoạ tiết, hoa văn tí mỉ.

Nhiều mây nhìn xuống bàn tay rồi lại nhìn người con trai đáng yêu mệt mỏi đang ngủ gục bên cạnh mình, mái tóc vàng khôi rối bù, đôi mắt khép hờ đầy cuồng tham, khuôn mặt có phần hốc hác hơn sau lần cuối gặp mặt, khi đó tựa như có dòng nước ấm chảy sâu nơi góc nhỏ trong con tim lạnh giá, Thiên băng không hề gặp ảo giác.

Lúc tuyệt vọng nhất, lúc bản thân tự nhủ “lần này chết chắc rồi” thì người con trai ấy, Hàn vũ anh đến như vị thần, tới cứu mạng sống của nó, khi ấy thần trí dường như tê liệt còn tưởng rằng nhìn thấy anh là ảo giác, nhưng sự thật Hàn Vũ đã ở đó và anh cũng đang ở đây.

Thiên Băng cự người muốn ngồi dậy, nhưng đau đớn lại ập đến, nhủ hai hàng lông mày kim nén, tiếng động nhỏ vừa phát ra Hàn vũ đã choàng tỉnh, ánh

mắt anh chuyển ngay lên người nó, nụ cười như sắp khóc nở rộ.

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt người con gái trên giường, anh vội hỏi thăm: “em tỉnh rồi, có biết anh đã lo lắng thế nào không? Hôn mê 1 tuần em khiến anh gần như phát điên”

Nó gắng cười: “em không sao”

“Còn nói không sao, cái chân cũng gãy rồi, ngày tới phải nghỉ ngơi thật tốt sẽ nhanh hồi phục” Hàn vũ gắt lên nhưng giọng nói lại thật ôn nhu

Nghe đến đây nó lập tức nghĩ đến cảnh tượng hôm ấy, nếu không phải nhanh trí né kịp sợ rằng cái chân không bị nhẹ như thế này. Như nhớ ra điều gì đó Thiên băng nấp máy miệng

“Làm sao anh biết em gặp nguy mà tới cứu?”

Hàn vũ thở dài: “Anh biết tổ chức đang chuyển bị cho lần tranh vị nên em chắc chắn ở đó, dự ban đầu là muốn đến căn cứ đợi khi em hoàn thành nhiệm vụ liền đến gặp em... nào ngờ...”

Hồi tưởng lại khi mình đến căn cứ, khi đi qua góc khuất Hàn vũ bỗng nghe thấy tiếng người nói chuyện điện thoại

“Chủ nhân, lần này chắc chắn thành công, thiếu gia nhất định có thể đến được toà tháp thứ 9 rồi thả Thứ đó ra, đến lúc ấy Đại tiểu thư cũng không thoát được, tính mạng khó bảo toàn”

Nghe đến đây anh liếc nhíu mày

đôi đồng tử hổ phách nổi đầy tia máu, xuất hiện ngay trước mặt tên xấu số như tu lạp địa ngục khiến cho hắn ta bất ngờ ngã nhào xuống đất, một giây sau tên đó vội quỳ xuống: “nhị thiếu chủ, người về từ lúc nào vậy?”

Liếc nhìn người đang quỳ, Hàn vũ nhận ra tên này là thân tín của Viên thúc, liền lạnh giọng: “đủ nghe tất cả”

Rầm! Anh đột nhiên ra tay kéo cổ áo tên đó dí sát vào cánh cửa: “Nói! Các người âm mưu chuyện gì?”

“Tuyệt đối không có chuyện gì, Nhị thiếu chủ tôi không có...”

Lưỡi dao sắc bén kề vào cổ tên đó, Hàn vũ toả ra sát khí tựa như quỷ dữ: “biết điều nói ra, tao sẽ cho mày chết một cách nhẹ nhàng, bằng không địa ngục trần gian đang đợi, mày không phải không biết rõ thủ đoạn của Hàn vũ này chứ?”

Nghe đến đây tên kia sợ tụt máu não vội vàng quỳ xuống, hắn biết nhị thiếu chủ này thủ đoạn hành hạ con người độc ác vô biên, nếu nhận đứng thì không ai dám đứng nhất: “thiếu chủ tha mạng, là Viên thúc cùng thiếu gia Vinh kỷ muốn dùng máu thả thứ đó của dòng họ ra ngoài, cốt là muốn đại tiểu thư một đi không trở về”.

Khuôn mặt Hàn vũ đen lại, anh lạnh lùng ban cho tên xấu số một nhát dao, rồi ngay lập tức bỏ đi

chuyển bị một số thứ đến cứu nó.

Thiên băng nheo mắt hiểu ra mọi chuyện rồi lại hỏi tiếp: “nhưng sao họ làm vậy? ông ta không phải chỉ có một đứa cháu này thôi sao? Nếu kẻ hoạch của họ thật sự thành công, Vinh kỷ cũng không sống sót được”

Hàn vũ cười nhạt: “viên thúc này tuy nhiên có dự tính riêng, trước hết hắn lừa Vinh kỷ hi sinh tính mạng, nói với hắn gia tộc sắp không còn, lần này muốn chết cũng phải ôm theo người thừa kế của Nguyễn Thị. Sau đó ở ngoài đã có con riêng nhằm duy trì nòi giống, đứa con ấy bây giờ cũng tầm 30 tuổi ông ta cất dấu rất kỹ, chỉ cần đại sự thành hắn là người được lợi nhất”

“Lão hồ ly già” thiên băng lắc đầu rồi sức nhớ: “tên quái vật đó! Anh làm sao hạ gục vậy? Em đã rất cố gắng nhưng...”

Hàn vũ tiếp tục cười

nhéo má nó: “em không tin mấy thứ này còn gì? Nhưng anh thì có

lần trước Lão Đại đề cập đến với chúng ta, em lạnh nhạt bỏ đi, cũng may anh có hứng thú nên đã đem ít tài liệu về nghiên cứu, sau đó phát minh ra một loại thuốc, loại thuốc này khi đưa vào cơ thể người bị đột biến ấy sẽ gây ra hiện tượng nhào cơ, mềm gân, Anh chỉ cần cho hắn một mũi tiêm rồi dùng kiếm cắt hết gân, tiếp đó cắt một đường dài chạy theo mạch máu nổi trên người hắn, đến lúc ấy tên quái kia tự nhiên không còn lực phản kháng ngã xuống đất. Lão Đại đã nhốt nó vào hầm rồi, thời gian thứ đó còn tồn tại không quá 3 năm nữa đâu.”

Ừm! Nó trầm đi hiểu rõ mọi chuyện, suy nghĩ và tưởng tượng lại viễn cảnh khi đó, cả người cứ thất thần miên man đến nỗi ngủ đi lúc nào không biết.

Về phần Hàn vũ quay ra quay vào đã thấy Thiên băng ngủ thiếp đi chỉ biết lắc đầu cười khổ, có lẽ nó vẫn còn đang rất mệt.

Chương 31: Gia đình

Thiên Băng nằm liệt giường 5 ngày liền bởi vì trở ngại không chỉ là vết thương ở chân mà còn ở những chỗ khác nữa, bác sĩ nói nội tạng bị tổn thương ở mức độ chấp nhận được không quá nguy hiểm chỉ cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng trong một tháng sẽ ổn. Năm ngày nằm trên giường nó được Hàn vũ chăm sóc tận tình chu đáo, thiếu chút nữa anh coi nó là người thực vật luôn rồi.

Sau năm ngày có thể đi lại tuy nhiên phải chống nạng, Thiên băng quyết định trở về nhà ở đây tuy rất thoải mái nhưng không hợp cho lắm, quan điểm của nó rất rõ ràng nếu như không thể chấp nhận lời yêu cầu của Hàn Vũ tuyệt đối không cho anh nuôi thêm bất kì hy vọng nào.

Về nhà là quyết định rất chính xác.

Nhìn thấy đứa con duy nhất “Thân tàn ma dại” ba mẹ nó đau xót vô cùng

Chủ Tịch Hàn Vương thậm trí còn nghỉ việc ở công ti chỉ để ở nhà chăm sóc con gái, về phía phu nhân An ly cũng vậy dẹp hết mọi chuyện, mọi xích mích trước đó qua một bên một lòng quan tâm yêu thương đến Thiên Băng.

Không thể phủ nhận đây là lần đầu tiên họ thấy con gái chật vật và bị thương nặng đến vậy, cảm giác khi nghe tin Thiên băng gặp nạn họ dường như chịu đã kích lớn, cảm giác sợ hãi và mất mát năm đó lại ào về.

Có lẽ họ cũng đã nhận ra rằng con gái của họ cho dù tốt đến mức nào, phi thường ra sao cũng chỉ là con người làm bằng xương bằng thịt, sinh tử trong nháy mắt khó lòng nghịch thiên. Bởi lẽ ấy mẹ của nó thay đổi rất nhiều, bà nhẹ nhàng, âu yếm hết mực yêu thương chiều chuộng khiến Thiên Băng không kịp thích ứng.

Toà lâu đài rất vàng ắt hẳn đầu tiên người ta cảm nhận được không khí gia đình

“Con gái ngoan lại đây, ba mua cho con rất nhiều đồ ăn ngon, cái này rất tốt cho sức khoẻ còn đẹp da giữ dáng nữa” Chủ Tịch Hàn Vương nịnh nó giống như người bố trẻ nịnh đứa con nhỏ đang tuổi ăn dặm

“Con gái còn cái này là sâm quý hiếm, Ba mất rất nhiều công sức mới tìm được cho con, lát ăn ha”

“Băng băng, đừng nghe ba con nói ăn sâm nóng lắm, theo mẹ nào, mẹ vừa nấu một nồi canh gà hầm sâm bổ dưỡng ngon lành giúp con hồi phục sức khoẻ nhanh chóng”

Nó cười khỏ: “mẹ! Canh gà sâm không phải cũng có sâm sao?”

Mẹ nó đơ mắt mấy giây sau đó lại tiếp: “vậy không ăn canh gà, chúng ta ăn chân giò hầm đi, tốt cho chân của con, sau đó mẹ lại nấu cho con thêm vài món nữa ha, ăn rồi đi ngủ nghỉ ngơi cho tốt”

Hạnh phúc đến phát khóc ư? Đó chỉ là cảm giác ban đầu của nó khi nhận thấy sự thay đổi của ba mẹ, nhưng còn bây giờ chỉ biết cười khỏ, hơn nửa tháng nay ngày nào cũng ăn rồi uống, uống xong lên phòng nghỉ, ba mẹ thường xuyên tranh dành chăm sóc bắt ăn cái này, kêu ăn cái kia.

Đó mới chỉ là một phần còn chưa kể đến Hàn vũ, anh cũng nhiệt tình không kém

Đến chơi thì thôi đi, lại còn tay xách nách mang vác bao nhiêu đồ ăn, thuốc bổ đến hại Thiên Băng chỉ nhìn thôi cũng muốn một bụng, kết quả nó phải dặn người làm chỉ cần thấy mặt đẹp trai, tóc vàng Hàn Vũ là không trình bày nhiều, phải lập tức đóng cửa tuyệt đối không cho phép vào nhà.

Người làm trong nhà nghe đâu tưởng vị thiếu gia này gây thù với tiểu thư nhà mình rồi, mỗi lần thấy anh đều tỏ thái độ ghét bỏ, tránh như tránh tà.

Một tháng nghỉ dưỡng sắp hết Thiên băng chỉ cảm thấy thời gian nghỉ ngơi tựa như đánh vật.

Nằm dài trên giường ôm cái bụng căng tròn, nó nhìn lên trần nhà mà cảm thấy hạnh phúc, lần đầu tiên được chứng kiến cảnh ba mẹ dành nhau như trẻ con chỉ để chăm sóc nó, lần đầu tiên được ba mẹ đối xử ôn nhu dịu dàng như vậy, nó còn thật bất ngờ, không nghĩ đến họ còn có mặt này nữa, thật sự không nhìn ra.

Đưa mắt về chiếc đồng hồ chỉ 8h tối, Thiên băng cười nhẹ, Lãnh phong nói anh ấy sẽ sớm đến đây thăm nó thôi.

Chương 32: Thức tỉnh!

“Thiên băng! băng! Băng băng mau dậy đi!”

Đang ngủ đột nhiên có tiếng gọi đi kèm với lực nấc mạnh, dù đang rất muốn ngủ thêm nhưng Thiên băng đành nheo mắt tỉnh giấc.

Nó ngơ ngác mở mắt ngồi dậy đã bị một vật thể nhào đến ôm chặt, cơ thể mềm mại cùng mùi hương hoa hồng dịu nhẹ đặc biệt này không cần nhìn liền biết người bên cạnh là ai.

“Được rồi, mình còn sống mà” thiên băng khổ sở lên tiếng

Trịnh khả khả lập tức sụt sùi khóc dòng hai hàng nước mắt: “đồ ngốc, chị lo cho em chết đi được, sao lại ra nông nỗi này chứ?” Khả khả thôi ôm nó nắm lấy hai bả vai nhìn chăm chăm: “khôn khiếp! Chị nhất định cho cả dòng họ Viên Cá giết chết không toàn thây, hừ! “

“Vậy được nhường cho đây” thiên băng cười nhẹ lau nước mắt cho khả khả: “ồn rồi, không cần lo lắng nữa với lại thôi ngay kiểu xưng hô chị chị em em ấy đi”

Khả khả phồng má: “mặc kệ, chị hơn tuổi em mà, quan tâm em một chút cũng không quá đáng gì, hại người ta lo lắng đứt ruột đứt gan như vậy mà còn không cho gọi bằng em, thật quá đáng”

Nó bật cười vì bộ dạng hờn dỗi của người bạn này, đưa mắt nhìn ra phía cửa liền thấy Lãnh Phong dựa lưng vào tường lặng yên nhìn nó, Thiên băng liền biết hai người họ có lẽ đã đi cùng nhau đến đây.

Khả khả liếc thấy Thiên băng và Lãnh phong nhìn nhau cười nhẹ mới ý thức được ra điều cần làm, cô vẫn giữ bộ dạng hờn dỗi: “Thiên băng! Bây giờ chị xuống nấu cơm cùng bác gái sau đó em phải ăn hết sạch cho chị, can tội bị thương nặng như vậy mà bây giờ mới báo tin, nếu không ăn hết biết tay chị đó”

Khả khả liền vùng vằng ra ngoài như một đứa trẻ, bộ dạng ấy thật khiến nó không ngừng cười mỉm. Lãnh phong lúc này mới lại gần thiên băng, anh ngồi xuống giường đưa tay vuốt tóc nó ánh mắt có chút phức tạp và đau xót: “xin lỗi! Không thể bảo vệ em” cúi đầu đầy xót xa chẳng giống phong thái của anh hằng ngày, Thiên băng có chút chạnh lòng khi nhìn thấy người con trai lúc nào cũng kiêu ngạo lại có bộ dạng này.

“Anh biết mình không có lỗi mà, đúng không? Ngừng mặt lên nhìn em” nhẹ nhàng ra lệnh Thiên băng kiên định chờ Lãnh phong và chợt bất ngờ khi thấy đôi mắt xanh đen ấy đã long lanh như muốn khóc.

Lãnh phong vội vã ôm chặt nó vào lòng: “xin lỗi, anh xin lỗi!” Anh không thể nói gì hơn ngoài hai từ xin lỗi, anh có tư cách gì đây? Lúc nó gặp nguy hiểm cần anh nhất thì anh lại say mê bên tình cũ, anh thậm trí đã quên mất Thiên băng cũng giống như bao người thường khác, cũng làm bằng xương bằng thịt, không phải siêu nhân có sức mạnh chiến thắng vạn vật, anh vẫn luôn như vậy chưa bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó nó rời xa khỏi tầm mắt của anh và sẽ biến mất vĩnh viễn, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến lòng đau quặn thắt, anh tự dần vật bản thân mỗi khi nghĩ đến hoàn cảnh nó đơn độc giành giật mạng sống còn anh lại chưa bao giờ ở bên cạnh Thiên Băng, chưa bao giờ.

Lãnh phong dường như đã nhận thức được điều gì đó, nhưng phải làm sao đây khi trái tim anh có đến hai hình bóng ngự trị, tất cả chỉ khiến anh thêm mệt mỏi và đau khổ loại cảm giác này cứ thế ăn mòn ý trí khiến anh bất lực vô cùng.

Thoáng bất ngờ trước trạng thái vừa rồi, nó đẩy Lãnh phong ra đưa tay nâng mặt anh lên: “em đã nói không sao, không phải lỗi của anh, đó là nhiệm vụ mà em phải hoàn thành đơn độc, anh hiểu mà” Thiên Băng nở nụ cười tươi tắn tựa như một đoá hoa tinh khiết hình ảnh ấy cứ bình thản đi sâu vào trái tim Lãnh phong khiến tim anh rĩ máu không ngừng, lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân thâm thâm đến vậy, tình ái đúng là thứ nguy hiểm nhất thế gian.

Khép đôi mắt mệt mỏi Lãnh phong gục xuống vai nó, cứ thế ôm Thiên băng một lúc lâu.

Trên bàn ăn sắp xếp biết bao đồ ngon, món nào cũng có, chẳng khác bữa tiệc lớn là bao. Ngày hôm nay đông đủ mọi người có Lão Đại, Hàn vũ, Dương kỳ cũng vừa mới đến tất cả 8 người cùng ngồi ăn với nhau một bữa cơm, đây là lần đầu tiên mọi người ngồi lại với nhau đông đủ như vậy.

Không khí trong bữa trưa rất vui vẻ không áp lực hay có gì đặc biệt chỉ đơn giản là cười đùa và nói chuyện.

Lần đầu tiên nó cảm thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa như vậy, có một mái nhà, bên cạnh còn có bố mẹ, ông nội, bạn tốt như vậy là quá đủ.

“Ta ăn xong rồi, kết thúc bữa trưa Thiên Băng con đến gặp ta nói chuyện” Lão Đại tao nhã lấy khăn lau miệng rồi nói với nó

nghe đến đây động tác gấp đồ ăn chợt khựng lại, sắc thái trên mặt biến đổi nó gật đầu nhẹ: “vâng! Con biết rồi”

Ngày hôm nay những đại nhân vật, người có tiếng trong giới hắc đạo đều được mời đến đây, mọi người đương nhiên tò mò đông đủ sự kiện lớn như vậy sao có thể bỏ qua, Người sẽ thay Lão Đại lên cầm quyền đối với họ mà nói như một cuốn sách dày, dù xem thế nào cũng không hết, rất kích thích trí tò mò hơn nữa việc có mặt ở bữa tiệc này phần nào thể hiện vị trí quan trọng của mình nên họ đều rất hân hoan, tràn đầy niềm tự hào.

Trong phòng trang điểm Thiên Băng ngắm nhìn lại mình, đôi mắt to tròn ngây thơ hàng ngày được chuyên gia trang điểm phù phép biến thành đôi mắt sắc lạnh đẹp ngây người, Hàng mi cong cong khẽ chớp, đôi môi được phủ một màu đỏ đậm, khuôn mặt chẳng khác gì một ác quỷ quyến rũ chết người, thế nhưng Thiên Băng lại đang mặc trên mình một chiếc đầm dạ hội trắng tinh khiết, với thiết kế nhẹ nhàng, tao nhã kết hợp với chiếc vương miện kim cương trên đầu

cả người toát lên khí chất vương giả.

Đánh giá tổng thể giống như có hai luồng khí chất thiện-ác luôn phiên hoà hợp. Nó cười nhạt, Lão Đại rất thích tạo hình này, chỉ cần là bữa tiệc lớn có ông tham gia ông đều biến Thiên Băng thành một Thiên Thần trong sạch không vướng bụi trần, đúng vậy! Thứ Lão Đại muốn ở nó chính là khiến người đối diện có cảm giác Ác Quỷ Đến Từ Thiên Đàng, chứ không phải một thiên thần sa ngã trong bóng tối.

Bữa tiệc bắt đầu, nghi thức khởi điểm của bữa tiệc cơ bản giống với những thế hệ trước, Lão Đại phát biểu vài câu, chao ảu dẫu và giao phó một số chức vụ và quyền hạn cho thiên băng, sau khi kết thúc bước cơ bản nó cao ngạo bước đến sảnh chính, mi mắt lạnh nhạt nhìn mọi người xung quanh. Ai cũng như ai, theo phép lịch sự mà đến chào hỏi, vì tò mò mà làm quen nói vài câu, vì lợi ích và xuống nước nịnh nọt.

Lão Đại chỉ đến chúc lát rồi lại đi bởi Thiên Băng mới là chủ nhân chính của bữa tiệc này.

“Hân hạnh được biết em” một chàng trai tầm 25-26 tuổi bước đến cạnh nó, dùng ly rượu của mình cùng nhẹ vào ly rượu trên tay Thiên Băng, anh ta mỉm cười, nụ cười lệch môi càng khiến khuôn mặt thêm đáng ghét. Tư Hữu là tên của chàng trai đó, anh ta là con trai cả của một Đại Tướng trong bộ công an, người trong hắc đạo tất thấy đều nể mặt tên này cùng cha của hắn

vì một điều rất dễ hiểu là tất cả đều muốn sống dễ dàng dưới sự bao che của pháp luật.

Hiển nhiên người luôn nhận được sự tôn sùng của kẻ mạnh không bao giờ chịu nhún nhường và khiêm tốn, Tư Hữu này ngay đến cả Lão Đại cũng không để vào mắt, luôn luôn không biết điều, nói những lời lẽ vượt quá giới hạn, người xưa có câu “ngựa non háu đá” hẳn chính là kiểu người như vậy. Thiên Băng vốn đã không ưa hắn từ lâu, lần trước mua một lô vũ khí lớn của Lão Đại còn không ngừng kì kèo, ép giá.

Nó cười nhếch mép đáp lại: “không dám! Không dám!”

Hai mắt Tư Hữu bùng sáng, ánh nhìn gian xảo không ngừng quét từ đầu đến chân Thiên Băng, ở khoảng cách gần hắn đột nhiên kéo ôm lấy eo nó: “trước đây không biết Tần Chủ là người như thế nào nên làm việc có chút thất lễ rồi, mong em đừng để bụng” phải! Trước đây hắn chưa từng đề cao người được gọi là cháu gái Lão Đại này, cũng không ngờ rằng lại đẹp đến thế, một vẻ đẹp mà hắn chưa từng gặp qua.

“Bây giờ hình như anh cũng không hề lịch sự cho lắm” nó cười nhẹ đưa mắt nhìn bàn tay kia đang ôm lấy mình

Không hề có hành động thu tay về trái lại càng siết chặt hơn: “khi nhìn thấy phụ nữ đẹp tôi thường không thể kiểm soát hành động của mình... nhưng mà nếu em ngại chúng ta có thể tìm nơi nào đó yên tĩnh, cùng nhau tâm sự”

Thiên Băng cười lạnh chửi thầm trong bụng “người không có não không thể kiểm soát được hành vi của mình vốn dĩ chính là như vậy” ánh mắt mà nọ nhìn sâu vào đôi mắt của Tư Hữu không rời, bàn tay nhỏ bé của Nó luôn ra sau gáy hắn kéo đầu áp sát vào mặt mình, Tư Hữu cười sáng khoái tận hưởng cảm giác tuyệt vời,

ngay tức khắc nó đột nhiên thu lại nụ cười ánh mắt sắc lạnh từ từ nói khẽ vào tai hắn: “Tư Hữu... đừng đánh giá quá thấp đàn bà, tôi không giống họ thích bỏ lên giường của anh...À! Còn nữa...nó vũ khí mới của anh không phải mới bị cướp cách đây không lâu sao? Tôi vô cùng hài lòng với món quà ấy” dứt lời Thiên Băng đẩy hắn ra nở nụ cười nhạt dùng ly rượu trên tay cùng nhẹ vào ly rượu của Tư Hữu như cách hắn đã làm với mình, rồi lịch sự nói tiếng “Cảm ơn” sau đó liền bỏ đi không thèm nhìn sắc mặt của hắn ta.

Tư Hữu đơ cứng mặt đỏ bừng lên sau đó vài giây liền thu lại vẻ mặt tức giận, nhắm mắt hít một hơi dài: “được! Là tôi đánh giá quá thấp rồi” hắn xoay người nhìn theo bóng lưng của nó, tay nâng ly rượu như mời rồi nhấp một ngụm nhỏ.

Đi lướt qua khu ban công Thiên Băng thoáng thấy bóng dáng hai người, đó là Lãnh Phong và Khả Khả hai người họ dường như chỉ im lặng đứng cạnh nhau, Một cơn gió lạnh thổi qua, bóng lưng khả khả run khẽ, Lãnh Phong nhanh tay cởi áo vest của mình choàng lên người cô, họ mỉm cười nhẹ với nhau. Khung cảnh này bình yên và nhẹ nhàng lọt vào mắt Thiên Băng vô tình khiến nó khó chịu trong lòng, bàn tay nhỏ bầu chặt chân vấy lạng yên nhìn hình dáng hai người kia, trong lòng không hiểu sao liên tục cuộn lên từng hồi bồn chồn, bất an, linh cảm thật lạ.

“Tiểu thư” Một phục vụ đi đến chỗ nó cúi đầu chào, Thiên Băng nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu, người phục vụ đó cúi người sát vào tai nó thì thầm vài câu

Thiên Băng nheo mày, khuôn mặt thoáng hiện lên sự bất ngờ, 1 giây sau liền biến mất rồi lập tức đi đến phía sân khấu chính.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Huyết tẩy

Ánh đèn khán phòng vụt tắt, bóng tối nhẹ nhàng bao trùm khắp không gian, tiếng xì xào hỗn loạn ngày càng lớn, lẫn trong đám người đó Thiên Băng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra bởi tất cả những nghi ngờ hiện tại vẫn chỉ là phỏng đoán.

Đột nhiên bàn tay của nó bị ai đó bắt lấy và kéo đi, nắm tay thành quyền đang định ra chiêu phòng thủ người trong bóng tối lập tức kéo Thiên Băng vào trong lòng, giọng nói trầm trầm vang khê bên tai khiến nó buông lỏng nắm đấm, sau khi nghe tiếng thì thâm của người kia Thiên băng lập tức thay đổi sắc mặt, nhũ chân mày.

-----//-----

Sau bóng tối gây hoảng loạn lòng người,

Một vài ánh sáng yếu ớt vụt lên chỉ để mọi người đủ nhìn thấy hình dáng của nhau, tiếng ồn lập tức biết mất hoàn toàn không chút dấu vết

bởi tất cả đều đang lo sợ, cảm giác chẳng lành khiến không một ai dám lên tiếng,

ngay lúc này tất cả mọi người trong khán phòng đồng loạt nhìn về phía chiếc ghế Tân Chủ, trước mắt họ là một thiếu nữ mang vẻ đẹp - đẹp đến đáng sợ, dưới ánh sáng mờ lung họ thấy đôi mắt tím tím mang thần thái sắc lạnh đến rợn người, ánh nhìn hơi hột ẩn sau hàng lông mi dày như đang ban phát sự sống xót nhỏ nhoi cho những sinh vật bên dưới, thiếu nữ ngạo nghễ ngồi trên chiếc ghế nhìn xuống đảo mắt quanh bọn họ

không khí ngày càng trở lên căng thẳng đè nén, nghe rõ cả tiếng những nhịp thở không đều, ngay lúc này họ thật giống như lỡ bước lạc vào hang động của quỷ, tự tìm cái chết, thật đáng sợ, quá mức đáng sợ!

Chiếc tivi màn hình lớn đang phát nhạc du dương bỗng im bật, tối ngòm rồi lại lập loè, 1 đoạn video được phát tải hiện lại một màn chết chóc, đúng! đó là biệt thự của Viên Gia là cuộc thăm sát với những tiếng gào thét, kêu cứu, sự hỗn loạn và máu.

Sắc mặt của những người ở đây dần thay đổi, người sợ hãi, bất ngờ, kẻ khó chịu ra mặt và một người đang đau đớn đến tột cùng trong lòng đầy căm phẫn, uất hận.

Lần đầu tiên xem video này nhưng nó không hề để lộ ra một chút biểu hiện khác lạ nào, từ đầu đến cuối khuôn mặt vẫn lạnh tanh, đưa mắt nhìn Viên thúc. Đôi mắt già nua của ông ta đỏ ngầu hép lại lộ rõ những nếp nhăn kéo dài

hắn gào lên, lao về phía chính giữa hét lớn: “tại sao?? Tại sao mày lại độc ác đến vậy? Tao phải giết mày, tao phải giết mày”

nói rồi hắn toan phi đến cạnh Thiên Băng nào ngờ liền bị Lãnh Phong từ phía sau đập một phát đúng khuỷu chân lập tức gục xuống nền đất, đôi mắt vẫn hằn nên tia lửa khi bị hai tên to lớn bên cạnh ghì chặt, cái đầu của Viên Thúc vẫn ngẩng lên lườm nó kháng cự.

“Từ trước đến nay, tân chủ mới trong ngày nhận lễ chưa bao giờ động đến máu càng không nói đến huyết tẩy, đặc biệt lại là đối với người của mình, Thiên Băng con thật không coi ai ra gì”_một vị tiên bối trong trong tổ chức hừ lạnh nói, rồi lườm nó tỏ ý không hài lòng

“Nếu từ trước tới giờ chưa có, thì tôi chính là một ngoại lệ đầu tiên”_Thiên Băng từ tốn nói, nhẹ nhàng đứng dậy, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Viên thúc: “trong ngày tuyên chọn ông ta đã làm những gì chắc tôi không cần phải giải thích thêm, từ trước đến nay người khiến Nguyễn Hoàng Thiên Băng này khốn đốn một, tôi sẽ bắt họ trả cái giá gấp trăm lần và tất nhiên không ngoại trừ bất cứ ai” dùng một chút nó lại tiếp: “những gì ngày hôm nay đã là quá nhân từ, kể từ giây phút này tổ chức chúng ta không còn dòng họ Viên”

Hết lời Thiên băng quay lưng bỏ đi để lại phía sau một thân ảnh dần đổ xuống, máu chảy dài, từng giọt máu trên lưỡi kiếm tí tách từng giọt vang lên trong bầu không khí lạnh thình, trước khi chết viên thúc vẫn gào lên đầy uất hận ”tao có làm ma cũng không tha cho mày”, Thiên Băng chỉ nhếch mép cười nhạt câu nói ấy chỉ dành cho kẻ yếu, vài năm trước cũng với câu nói ấy nó nhớ rất rõ mình đã “chết” lần đầu tiên như thế nào, đối phó với một kẻ đã hết thời huy hoàng và không còn năng lực phản kháng chỉ như vậy là quá đủ.

-----//-----

Trong phòng, ngồi trên chiếc ghế bành nó vò đầu nheo mắt: “em không kêu anh làm việc này”

Trong góc tường Hàn Vũ thăm lặng như một cái bóng, giọng nói ảm áp nhưng sắc mùi máu tanh: “nhưng đó là những gì Lão Đại muốn, những chuyện em không thể làm được, anh sẽ thay em làm tất cả” nói xong câu ấy hai tay bỏ túi quần liền lạnh lùng bước đi, anh không hề giải thích thêm câu gì, mặc kệ người con gái anh yêu nghĩ gì về anh, chỉ cần là tốt cho Thiên Băng anh đều có thể làm.

Đúng vậy! nó có dự tính sẽ khừ Viên Thúc nhưng chưa hề có suy nghĩ sẽ động đến người nhà của Lão, Hàn Vũ-anh đã thay Thiên Băng làm tất cả.

Biến nó thành một con người máu lạnh tối cao nhất. Để từ đó cho tất cả mọi người thấy rằng, cô gái nhỏ của anh không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài càng không hề đơn độc, phía sau cô gái ấy còn có anh và Lãnh phong những nhân vật có tầm ảnh hưởng chống lưng vì lẽ đó tốt nhất đừng đại dật mà đùa với ngọn lửa trong khu rừng khô, vì nếu lỡ đại thì kết cục không hề hay ho chút nào.

Chương 35: Thiên Thần!

Trên chiếc ghế sofa sang trọng màu trắng sữa người phụ nữ nặn mà, xinh đẹp khoảng 32 tuổi đang thắt bím tóc hai bên cho cô con gái nhỏ của mình

“Baba! Baba! Mau tới đây nhìn xem, con mặc chiếc váy này đẹp không ạ?”_ đứa bé 5 tuổi mặc một chiếc váy công chúa màu tím nhạt, trông rất dễ thương vội chạy đến bên người đàn ông khoảng 33 tuổi vừa từ cửa bước vào nhà.

“Tiểu khả ái của ba mặc gì cũng đều là đẹp nhất! Haha!”_ người đàn ông hiền hoà xoa đầu con gái rồi nhấc bổng bế cô vào lòng

Đứa trẻ cười típ mắt, người mẹ nhẹ nhàng đi tới chỉnh lại váy, cài lên đầu đứa nhỏ một chiếc cài tóc: “được rồi, nếu hai cha con đã chuẩn bị xong chúng ta mau đi thôi, muộn lắm rồi”

Đứa nhỏ 5 tuổi không hiểu chuyện, đôi mắt ngây thơ, ngơ ngác hỏi mẹ: “mama, vì sao sinh nhật con lại tổ chức ở nhà bác tốt bụng ạ?”

“Con yêu! vì năm nay bác ấy đã ngó ý như vậy, hơn nữa chúng ta cũng giống như một gia đình rồi, con không thích sao?”

Đứa trẻ lắc đầu nguầy nguậy: “không đâu ạ! Chỉ cần có ba mẹ ở đâu con cũng đều thích, vô cùng thích”

“À! Bác ấy còn có một đứa con trai bằng tuổi với bảo bối nhà mình,

sau này không chừng chúng ta còn có thể kết thông gia”_ người đàn ông nói đùa với vợ, nghe vậy người vợ liền nhéo vào eo chồng: “anh này, con còn nhỏ mà!”

“Haha”

Thấy ba của mình bật cười lại nhắc đến mình đứa nhỏ ngây thơ không biết gì cũng cười ngây ngốc theo.

Người mẹ hôn lên má đứa con, cả nhà 3 người vui vẻ cười ròn tan, ánh nắng bên ngoài từ từ chiếu sáng, khung cảnh hạnh phúc tròn đầy, viên mãn.

Tiểu công chúa được ba mẹ bao bọc trong vòng tay, thế giới quan luôn luôn là một màu hồng, mọi thứ, con người ai ai cũng đều tốt đẹp, đều yêu thương quý trọng và đều vô hại.

“Mau đi thôi!”_ người cha nhấc bổng con gái đặt lên cổ rồi cùng vợ đi ra khỏi nhà.....

Kít!!! Rầm!!.....!!!

Một chiếc xe bị đứt phanh khi đang xuống dốc, chiếc ô tô ngập mùi khói xăng nghi ngút, bên trong một người đàn ông đã bất tỉnh, người phụ nữ ngồi phía sau ông máu me đầy người, bụng đang mang thai được 7 tháng không ngừng chảy từng dòng máu dài dưới chân, bà cố gắng dùng sức lực cuối cùng nhìn về hướng khuất thì thào: “chạy đi! Mau chạy đi, nhanh lên!” Khuôn mặt bà nhăn nhó đầy những vết thương.

Phía bên kia vệ đường, thiếu nữ 16 tuổi bị thương đầy người cô gần như không còn sức lực nhưng vẫn cố gắng bò nhoài người nhìn về chiếc xe. Dùng hết sức lực còn lại kêu cứu trong vô vọng, con bé chẳng biết gì chỉ nhớ rằng trước khi chiếc xe mất lái đâm vào hàng rào thì người mẹ bên cạnh đã kịp mở cửa xe đẩy cô ra ngoài, bắt lực nhìn gia đình trong chiếc xe đồ nát cô bé càng sợ hãi và hoảng loạn khi nó phát nổ, ở một khoảng cách không gần cũng không xa, chẳng biết vì ảnh hưởng của vụ nổ hay vì quá sốc hoặc bị thương quá nặng mà cô bé ấy đã ngất lịm đi... ấy là một buổi chiều mùa hè khi mặt trời đã khuất sau những ngọn núi mờ, một buổi xế chiều đầy máu và sự mất mát đau thương.

Cô bé mặc trên mình chiếc váy màu đen, bông hoa trắng được cài lên mái tóc xoã ngang vai xơ xác. Sau hai ngày hôn mê bất tỉnh sau khi tỉnh dậy tang lễ đã được tổ chức, đôi mắt con bé nhắm lẹ và sung húp thần thái ngơ ngếch chưa hết bàng hoàng cùng sợ hãi.

“Con yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc con” người đàn ông ấy là bạn của ba mẹ cô bé ông ta xoa đầu cô: “hãy kí vào đây, chúng ta sẽ trở thành người một nhà”

Con bé bỗng cảm thấy ấm áp và muốn dựa dẫm, nhìn một sấp giấy trắng nó phân vân, người đàn ông ấy lại tiếp: “đây là thủ tục nhận nuôi, còn có giấy tờ chứng tử và mấy thứ vừa rồi ta thu xếp giúp con những ngày qua.

Con bé mệt mỏi, đối với cô mọi thứ đều rất đơn thuần chẳng mấy may nghi ngờ điều gì mà ngay lập tức kí tên.....

Một đêm trăng tối đỏ ngầu, từng lớp mây mỏng phủ nhẹ huyền ảo quanh ánh trăng tà mị, con bé bỏ chạy.....

Trịnh khả khả bỗng giật mình thức giấc khuôn mặt tái nhợt ướt đầm mồ hôi, ngoài ra chẳng phản ứng gì thêm, những giấc mơ như thế vốn đã rất quen thuộc rồi.

Liếc nhìn đồng hồ, kim giờ chỉ 8 giờ tối, khả khả thở dài nghĩ về tối hôm qua, trong bữa tiệc của Thiên Băng cô biết trải qua chuyện ấy nó chắc chắn không mấy hài lòng. Nghĩ vậy khả khả lập tức bước vào phòng vệ sinh thay đồ, chiếc váy body màu đen xẻ dọc vốn đã rất gợi cảm nhưng khi được mặc trên người cô _ một siêu mẫu càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ chết người.

Trong quán bar, ở quầy rượu Thiên băng đã ngà ngà say đôi mắt vô hồn ngắm nhìn thứ rượu màu vàng trắng trong chiếc ly thủy tinh thật đẹp mắt, bên cạnh không có ai chỉ có một anh chàng phục vụ người bản địa, lịch thiệp.

Bỗng một bàn tay mềm mại từ từ luồn qua lưng, nó chẳng nhìn cũng biết đó là ai, khả khả nhận ra: “đại tiểu thư của tôi, em luôn thích một mình uống rượu như thế sao? Thật nhàm chán” _ trịnh khả khả đến ngồi ngay cạnh, cướp ly rượu của nó thần nhiên uống cạn

“Đã bao lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau uống say nhỉ?” _ thiên băng không trả lời mà hỏi lại khả khả

“Ừm, lần cuối cùng là khi kết thúc buổi biểu diễn thời trang tại Paris, cách đây khoảng nửa năm” _ khả khả hơi nhú mảy suy nghĩ rồi đáp

Nó à một tiếng rồi rót thêm một ly rượu mới nâng lên mời: “vậy hôm nay chúng ta uống say đi, nào tri kỉ của tôi, cạn ly”.

“Được, chị chiều em”

Đêm tối người ta thấy hai cô gái say mềm diu nhau ra khỏi một hộp đêm nổi tiếng nhất nhì thành phố, khi cả hai đã đặt mình xuống chiếc giường cũng là lúc ngày mới đã sang. Vừa nằm xuống cảm nhận được sự mềm mại và áp áp, Thiên Băng đã vội chìm sâu vào giấc ngủ. Đã rất lâu rồi nhỉ? Không thấy ấm áp như thế hoặc chẳng bao giờ là đủ với một giấc ngủ yên bình cả.

Trịnh khả khả nửa say nửa tỉnh đối diện với nó, cô đưa tay vuốt vài ngọn tóc dính trên mặt người nằm cạnh mình, đôi mắt mờ mờ long lanh giọt lệ vô thức mãi ngắm nhìn người con gái trước mặt, cô khẽ nhẹ nhàng thì thầm lời xin lỗi rồi nắm lấy tay Thiên Băng nhắm nghiền mắt che dấu đi rất nhiều suy tư, cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Anh ấy...!

“Bốp!!” Trong không gian yên lặng bỗng vang lên một tiếng chói tai

Ở hầm gửi xe của công ty một nữ sinh tầm 17-18 tuổi rất dễ thương mặc bộ đồng phục rất đẹp nhưng lại hỗn hào tát người đối diện, người đối diện ăn mặc giống nhân viên công sở khoảng 24-25 tuổi. Sau khi Đào mỹ Ngọc đưa tay tát Anna(thanh hoa), liền nhếch mép khinh bỉ: “hồ ly tinh dám quyến rũ ba tôi, phá hoại gia đình người khác, đáng khinh!!”

Mỹ ngọc vốn dĩ muốn tìm cơ hội nói chuyện riêng với tiểu tam này ở một nơi kín đáo, nhưng hôm nay ba mẹ cô lại cãi nhau thậm chí ba còn đòi ly hôn. Mỹ ngọc nghe vậy trong lòng không khỏi hốt hoảng liền nóng giận đến tìm người phụ nữ này ngay, cô rút từ trong túi xách ra 1 xấp tiền rồi thẳng tay ném vào mặt người đối diện: “chị nói đi, muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể đáp ứng, chỉ cần chịu buông tha cho gia đình tôi”

Anna từ nãy vẫn im lặng liếc nhìn những đồng tiền dưới đất cười nhạt: ”cô có bao nhiêu tiền để có thể cho tôi? 1 tỷ hay 10 tỷ? Tôi nói trước tham vọng của tôi rất lớn”

Mỹ ngọc tròn mắt lắp bắp: “chị..... thật không biết xấu hổ” không nghĩ đến người con gái trước mặt lại tham lam một cách trơ trẽn đến vậy đột nhiên khiến cô rất sốc.

Anna lạnh lùng nhìn nữ sinh, thái độ không dấu nổi sự khinh bỉ và căm ghét:

- không có đủ sao? Tôi tưởng gia đình cô nhiều tiền lắm chứ?

- phá hoại hạnh phúc của người khác, sớm muộn gì chị cũng sẽ bị quả báo thôi _ mỹ ngọc chột hét toáng lên

- (cười nhạt) vậy ư? À tôi quên mất những kẻ hay nói đạo lý thường là những kẻ chẳng ra gì nhỉ? Chó sủa bên tai ấy mà không cần quan tâm đâu nhỉ

Mặt mũi mỹ ngọc đỏ tía tai không hiểu sao khi đứng cạnh người này cảm thấy rất áp lực, thẹn quá hoá giận liền dang tay muốn đánh Anna thêm lần nữa

Chát!!

Chưa kịp làm gì Mỹ Ngọc liền ăn ngay một bạt tai đáp trả thật mạnh của người kia, cái tát đau đến nỗi hai mắt đều đỏ hoe muốn khóc

Anna lãnh đạm nhìn người đối diện bằng nửa con mắt: “tôi sẽ không để cô đánh tôi lần thứ 2, muốn làm đại tiểu thư thì rút về nhà đồng đánh, không phải ai cũng đứng yên cho cô đánh đâu”

“Áaaaaa! Dám đánh tôi, đồ không biết xấu hổ, hồ ly tinh, trơ trẽn” mỹ ngọc gào thét trong tức giận, dậm chân giầy đánh đập.

Anna nhếch mép, sẵn trên tay còn ly cafe uống rồi liền đổ lên đầu học sinh ấy: “Hạ hoá nào cô bé, đây là loại cafe rất đắt đấy hãy từ từ tận hưởng hương vị đi, không lâu nữa muốn uống cũng khó đấy”

Mỹ ngọc vẫn không hết bàng hoàng, con người đồ lên vì tức, khi cô ta kịp định hình lại những việc vừa xảy ra thì xung quanh cũng chẳng còn ai nữa, người kia đã đi từ bao giờ

Cô đương nhiên rất sốc từ trước đến nay ngoài Nguyễn Hoàng Thiên Băng ra không ai dám đối với cô như vậy, cứ cho là trường Royal toàn tiểu thư công chúa bắt nạt một chút đã đành nhưng đây chỉ là một tiểu tam, một nhân viên quèn của ba vậy mà cũng có thể nhục mạ cô, không biết từ khi nào mỹ ngọc lại thảm hại như vậy? “Tại sao chứ? Chị ta là cái thá gì? Dựa vào điều gì rõ ràng là kẻ có lỗi lại biểu hiện như mình chẳng làm gì sai, dám khinh thường tôi?” mỹ ngọc vẫn không hết kinh ngạc không tin hỏi thăm trong đầu, nhưng cô ta không biết rằng Tiểu Tam ấy không lâu nữa sẽ đứng trên đầu bọn họ mà dẫm đạp.

//

Đầu giờ chiều nó và Khả khả lên máy bay trở về Việt Nam, Hàn vũ và Lãnh phong đã về từ hôm qua.

Ngồi trên máy bay Thiên băng lạnh lùng khó chịu toả ra hàn khí mãnh liệt, bởi người đàn ông ngồi phía sau mình, ông ấy có biệt hiệu là A là thuộc hạ thân tín bên cạnh Lão Đại, làm việc cùng Lão Đại khi mới 20 tuổi hiện giờ cũng đã gần 40. Chẳng biết lần này ông nội nghĩ gì nhất định phải A đến kèm nó, Thiên Băng luôn ghét bị gò bó và ép buộc đó là lí do vì sao hiện tại nó chỉ muốn ném người tên A này ra khỏi máy bay, ông ấy cứng nhắc như một khúc gỗ đi động chẳng bao giờ nghe ý kiến của ai ngoài lệnh của Lão Đại thật khiến người ta chán ngán. Nhắc đến A cũng là một câu chuyện dài tóm lại ngày gặp Lão Đại, ông ấy là một thanh niên nghèo khổ chịu mọi sự khinh bỉ của người thân và những người xung quanh, ông ấy mang trong lòng nhiều nỗi hận và căm ghét nhưng bản thân không tìm được nổi đi để nỗ lực cố gắng, vì ông ấy không được ăn học đàng hoàng, không có tri thức.

“10 năm trước người ta nhìn vào thu nhập của bố mẹ cậu để đối xử với cậu, 10 năm sau những người xung quanh lại nhìn vào thu nhập của cậu để đối xử với bố mẹ cậu, thay vì oán hận hãy thay đổi mọi thứ, chàng thanh niên trẻ hãy đi cùng tôi, tôi sẽ thay đổi cuộc đời cậu” ấy là lời đầu tiên Lão Đại nói với A, Lão Đại dạy A cách kinh doanh, cách giết người, cách biến lòng oán hận thành sự khinh thường đem nó ban bố cho những kẻ đã từng xem thường ông, xem thường bố mẹ ông, khi A đã gần về già Lão đại muốn ông trở về công ty làm việc sinh sống như những người bình thường nhưng A không muốn thế, ông muốn mãi sống với cái tên A, muốn cả đời này mãi chỉ bên cạnh người đã đem lại ánh sáng cho ông. Nghĩ đến đây Thiên Băng chợt thấy có lỗi về suy nghĩ vừa rồi của mình, chẳng qua ông ấy cũng chỉ là trung thành quá mức thôi, không đáng bị nó ghét bỏ.

Khả khả và Thiên Băng vừa xuống sân bay đã thu hút hàng trăm ánh nhìn, khác với mọi lần người ta không nhìn nó mà nhìn người bên cạnh kia, cũng chẳng có gì lạ cả

Khả khả rất xinh đẹp mặc một chiếc áo somi trắng mỏng manh cùng với chân váy ôm sát để lộ ra cặp chân thon dài và vòng một thấp thoáng sau lớp áo, còn thiên băng ư? Từ đầu đến chân kín mít một màu đen, chiếc mũ len với áo phông đã che phủ gần như cả khuôn mặt lại cộng thêm chiếc khẩu trang đen, thoát nhìn không khác người bình thường ở điểm gì. Lần hoạt động này áp lực tâm lý dường như đã hút hết sinh lực khiến Thiên Băng rất mệt mỏi. Theo phía sau hai người ngoài A ra còn có 4 vệ sĩ nữa thật sự không muốn kéo ánh nhìn của người khác cũng khó

“Muốn tách bọn họ ra không? Chị giúp em” _ khả khả đột nhiên nói nhỏ vào tai nó

Thiên Băng thoáng ngạc nhiên: “chuẩn bị rồi sao?”

Khả khả không đáp chỉ nháy mắt tinh nghịch. Lúc cả hai đang đứng đợi xe, một tài xế trong số những chiếc xe đến đón nó đột nhiên chạy ra ngoài cung kính mở cửa ô tô, nhân lúc này khả khả đẩy tên đó ra xa kéo nó vào xe, vệ sĩ không kịp phản ứng nhưng A rất nhanh nhẹn vội bắt lấy tay Thiên Băng liền bị khả khả vung một cước đá vào bụng, theo phản xạ mà tránh né. Tận dụng cơ hội nó cùng cô lập tức lên xe bỏ trốn.

“Haha không nghĩ lại đơn giản như vậy, cài người vào từ trước sao?” Nó sáng khoái hỏi cô

Khả khả nhún vai: “tất nhiên rồi, bọn họ đều không chú ý đến chị nên đây là một tình huống bất ngờ, chúng ta dễ bỏ trốn nhưng sớm muộn gì em cũng phải về nhà gặp mặt bọn họ thôi”

Nó tụt cảm xúc thờ dãi: “cái đó biết rồi, nhưng dù sao hiện giờ cũng đỡ gò bó hơn”

Khả khả cảm lái nên Thiên băng có thời gian nghỉ ngơi, hiện tại chưa muốn về nhà bảo cô đưa đi đâu đó cho khuây khoả chút, đi được khoảng 1 tiếng bỗng

“Đoàng!!!” Tiếng súng bỗng nổ vang trời ở phía sau

Thiên Băng thoáng giật mình nhìn quanh, chợt nhận ra đây là một đoạn đường vắng, phía sau lại không biết có kẻ thù nào xuất hiện

“Mẹ kiếp, chuyện gì đây?” Nó thăm chửi thề, thật không thể đoán ra phía sau mình là ai

Đoàng!!! Đoàng!!! Tiếng súng không ngừng nổ bắn thủng cả xe của nó khiến chiếc xe méo mó và biến dạng, khả khả sợ xanh mặt tay lái cũng yếu dần đi nhưng theo phản xạ không cần nó nhắc cũng tự biết lái xe hết tốc độ bỏ chạy về phía trước

“Em có biết là kẻ nào không?” _ Khả khả nắm chặt vô lăng hỏi nó

“Không” _ nó lạnh lùng đáp, đầu não căng thẳng vì trong tay không có vũ khí, tài lái xe của khả khả khá tốt nên tạm yên tâm

“Kít!!!!” Đột nhiên xe của nó phanh gấp vì phía trước có một chiếc xe tải chặn ngang, phía sau xe tải xuất hiện thêm vài kẻ bịt kín mặt mũi cầm súng không ngừng điên cuồng bắn, nó nhanh tay kéo khả khả cúi người ngồi xuống.

Không có tiếng súng nữa, đợi vài giây qua đi Thiên băng mới từ từ ngó mặt nhìn lên, trước mắt nó là Tư Hữu kẻ đã gặp ở Bữa tiệc vài hôm trước, nó thậm chí thật không ngờ tên tiểu nhân này lại thù dai đến thế, có lẽ đã theo dõi bọn nó từ lâu, hiện giờ hắn đang đứng ở giữa nhóm sát thủ trên tay cầm khẩu súng bạc cười tươi hết cỡ.

Đôi mắt bùng bùng lửa nó ngồi dậy tính mở cửa xe bước ra liền bị khả khả kéo lại: “em điên rồi sao? Còn không biết đối thủ là ai, muốn chết à”

Nó hừ lạnh: “là Tư Hữu thì không cần phải sợ”

“Tư Hữu, cái tên rất quen” khả khả lẩm bẩm cố lục lại trí nhớ rồi mới sực tỉnh khi thấy nó bước ra khỏi xe

“Đoàng!” Tiếng súng nổ một viên đạn được bắn gần đến mũi bàn chân thiên băng, không cần phải phán đoán nhiều đó đích thực là một trò đùa của cái tên Tư Hữu chết bầm đó, từ trong xe khả khả vội chạy bật ra bên ngoài quên cả sợ hãi, luống cuống đến bên nó: “bị bắn rồi sao? Em bị thương chỗ nào rồi”

“Không sao” _ lạnh lùng đáp rồi nó tiến một mạch về phía đối diện với Tư Hữu

- “Động đến tôi, muốn chết?” _ thiên băng lạnh lùng liếc nhìn Tư Hữu

- nào có chứ, chúng ta còn làm ăn lâu dài “lão già” nhà tôi nào có cho tôi động đến em, chẳng qua em si nhục tôi ở bữa tiệc lại cướp đồ của tôi, đương nhiên tôi phải đáp lễ lại rồi nếu không chuyện này đồn ra bên ngoài tôi còn mặt mũi nào chứ?

- vậy anh muốn gì?

- Doạ em như vậy cũng tạm đủ rồi nhì

Nói rồi hắn liếc nhìn lòng bàn tay nó, ở đó có vết cắt khá dài máu vẫn không ngừng chảy, khả khả ngờ ngờ nhìn theo hướng mắt Tư Hữu mới tả hoá phát hiện ra vết thương: “là bị thương lúc nào vậy? Sao chị không biết chứ?”

Nó im lặng không đáp nhớ khi nãy một phát đạn bắn ra cạnh chân song hành với đó còn có ám khí nhỏ, bởi vì mãi đề phòng viên đạn mà thiên Băng sơ xuất không phát hiện ra ám khí cho nên bị thương nhẹ, nhưng điều này Tư Hữu đã tính toán rất chuẩn xác không thể tránh khỏi, xem như hắn chỉ muốn nó chịu đau một chút thôi, nghĩ cũng cảm thấy may mắn nếu hôm nay là kẻ thù thật thì...

- chà chà!! Nếu như em đã hài lòng với lô vũ khí của tôi như vậy thì tôi chỉ xin một chút máu của em thôi cũng không xem là quá đáng chứ? _ hắn hỏi còn đề lộ nụ cười trối lóa

- không quá, nhưng nếu có lần sau tôi cũng sẽ “không quá” như thế này với anh được chứ?

Hắn lại nhún vai: “nhưng mà cứu viện của em đến nhanh thật nhì? Chúng ta nhanh như vậy đã phải kết thúc cuộc trò chuyện rồi”

Nghe đến đây Thiên Băng theo phản xạ nhìn về phía sau, quả nhiên là có chiếc xe đi tới đó là Lãnh phong và Hàn vũ

“Thiên băng cẩn thận!!”- “khả khả!!” đột nhiên Khả khả hét lên cùng với đó Lãnh phong cũng lớn tiếng gọi khả khả

“Đoàng!!!” Nó chẳng biết gì cả chỉ biết khi tiếng súng nổ, khả khả đã đứng chắn trước mặt nó bình thân chịu một phát súng từ Tư Hữu, cái tên đó gây cuối cùng cũng không chịu buông tha luôn khiến người khác trở tay không kịp, khả khả ngã xuống vào trong vòng tay của nó vai trái đỏ thẫm một màu máu, đôi mắt cô long lanh như cười: “em không sao là tốt rồi”

Giây phút ấy đầu não nó như tê liệt khoảnh khắc Anna của nó ra đi về cõi vĩnh hằng cũng giống như thế này, đôi môi luôn cười tươi tắn như một bông hoa toả sáng cõi thiên đàng nở rộ trong vũng máu của địa ngục vậy, hình ảnh ấy đã ám ảnh nó mãi từ khi Anna chết đi.

Lãnh phong từ xa chạy tới lập tức đẩy nó ra một bên ôm lấy khả khả

Thiên băng không phản ứng kịp vì đang trôi về miền quá khứ nên lập tức ngã nhào xuống đất Hàn vũ cũng nhanh nhẹn chạy đến đỡ nó

“Khả khả em sao rồi, mau tỉnh lại đi, đừng làm anh sợ” _ Lãnh phong vẫn ôm cô ấy vào lòng đôi mắt đỏ ngầu như muốn khóc rồi anh lập tức chuyển ánh nhìn qua nó trách móc: “em có thể đừng tự ý quyết định theo ý mình như thế được không? Lão đại vì biết Tư Hữu sẽ không bỏ qua cho em nên mới phải A tới, vậy mà em lại dẫn khả khả bỏ chạy, nếu không phải A tìm đến bọn anh nhờ giúp đỡ thì chuyện này sẽ đi đến đâu chứ? Khả khả không giống em cô ấy không thuộc về thế giới này, không hề có một chút năng lực phòng vệ nào làm ơn đừng đẩy nguy hiểm về phía cô ấy”

Nó sững sờ, đây là lần đầu tiên nó thấy Lãnh phong như vậy, lần đầu tiên anh giận dữ lớn tiếng, lần đầu tiên anh nhìn nó với đôi mắt căm hờn phẫn uất, Lãnh phong giống như đã biến thành con người hoàn toàn khác.

“Cậu lớn tiếng với Thiên Băng như vậy làm gì? Đó cũng đâu phải lỗi của em ấy, nếu lo lắng như vậy thì mau đem cô ta đi bệnh viện đi nếu không sẽ chết thật đấy”_ Hàn vũ vẫn bảo vệ nó trong vòng tay lớn của mình, anh cũng quát lớn với Lãnh phong

Lãnh phong không đáp lại lời nào lạnh lùng bề bề đi, giây phút ấy trái tim nó có cái gì đó rất đau hình như bị vỡ một thứ đã từng là quý giá, đã từng là tốt đẹp, Có lẽ nó cũng đã mơ hồ nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Khả khả đang trong phòng phẫu thuật Lãnh phong tức tức ngay cạnh cửa, đôi mắt đầy lo lắng vẫn dán chặt vào phía bên trong không hề doái hoài đến nó đang thần thờ ngồi tại hàng ghế chờ. Từ lúc đến đây đã gần 20 phút Hàn vũ cũng không biết chạy đi đâu bây giờ mới thấy bóng dáng, anh trở về trên tay cầm một túi đồ dùng y tế để băng bó sát trùng.

Hàn Vũ lặng lẽ đến ngồi cạnh nó cầm tay chỗ vết thương vẫn rớm máu, Thiên băng cảm nhận được hành động của anh nhưng hiện tại tâm trí đều rồn vào khả khả, nó bình thần giật tay mình ra khỏi lòng bàn tay lớn ấy. Thấy vậy Hàn Vũ liền cố chấp chộp lấy tay nó một lần nữa đổ chút ôxy già lên vết thương, cảm giác tấy sốt từ dây thần kinh truyền đến não bộ, nó quay sang nhìn anh, đối diện với ánh mắt thần thờ của nó, Hàn vũ gắt: “chỉ là vết thương nhỏ bên vai, phẫu thuật gấp viên đạn ra là xong không chết được đâu, em lo lắng cái gì? Ngược lại là em bản thân bị thương còn không để tâm đến”_ giọng nói như trách móc nhưng cũng đầy sự quan tâm, vừa trách anh vừa cẩn thận băng bó vết thương cho Thiên Băng, hành động ấy như một dòng nước ấm chảy nhẹ trong lòng nó, giống như được an ủi, vỗ về vậy.

Vẫn luôn như thế, anh thô lỗ với người khác nhưng rất biết cách an ủi, dỗ dành Thiên Băng, anh chẳng quan tâm người khác bị gì chỉ quan tâm liệu Nó có bị sao không? Ví dụ như hôm nay khả khả bị thương nặng như thế Hàn vũ nói vết thương ấy nhẹ, không chết được. Còn nó rõ ràng chỉ là vết cắt nhỏ lại khiến anh sốt sắng như thế.

“Tĩnh!!” Hơn một tiếng, cửa phòng phẫu thuật mở

Thiên Băng nhanh nhẹn chạy đến chỗ bác sĩ, Lãnh phong cũng đang hỏi tình hình của khả khả

- bác sĩ cô ấy không sao chứ?

- không có gì nguy hiểm, đạn không sâu chỉ là bị mất máu, chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân tới phòng hồi sức, sau đó người nhà có thể vào thăm

Sau khi thông báo tình hình bệnh nhân bác sĩ liền rời đi, cả nó và lãnh phong đều thở phào nhẹ nhõm

Y tá cũng đẩy giường bệnh ra bên ngoài để chuyển phòng. Lãnh phong liếc nhìn người con gái khuôn mặt xanh xao trắng bệch ấy, định đi theo nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì đó bước chân anh khựng lại nhìn nó, anh tiến tới gần muốn chạm vào người con gái kia nhưng rồi nó lạnh lùng lùi một bước tránh đi

“Thiên Băng, xin lỗi khi nãy là anh quá xúc động rồi, đó căn bản không phải lỗi của em... em không sao chứ?”

“Không sao”_ nó bình thần đáp nhưng nếu tinh ý sẽ không quá khó để nhận ra thái độ của Thiên Băng không hề bình thường

Lãnh phong đương nhiên nhận ra điều này, anh hối hận thầm trách bản thân nhưng thời gian không thể quay trở lại: “em chăm sóc khả khả, anh có việc bận không tiện ở lại”

“Được”

Lãnh phong lặng lẽ quay lưng rồi đi, Nó cũng lạnh lùng ngược hướng bước về phía phòng bệnh của khả khả, khoảng cách của cả hai đã quá xa không biết từ khi nào giữa họ lại có bức tường cao lớn đến thế?

“Bụp!” hàn vũ lôi Lãnh phong đến góc khuất bệnh viện thẳng tay tặng cho người bạn của mình một nắm đấm, Anh dang tay tiếp tục muốn đánh nhưng lại chợt khựng lại khi nhìn bộ dạng không phân kháng của Lãnh phong. Lãnh phong biết mình sai xứng đáng bị nhiều hơn thế nữa nên không hề chống trả, ngược lại Là Hàn vũ nhìn một màn biểu cảm cam chịu của người đối diện con tức đột nhiên bị đóng băng.

Dứt khoát đẩy Lãnh phong ra xa Hàn vũ lạnh lùng chinh lại vạt áo quay lưng: “tôi đã từng nói nếu cậu khiến Thiên băng tổn thương thì sẽ không còn tư cách ở cạnh cô ấy, từ giờ tôi sẽ giành lại người mà tôi yêu thương”

Lãnh phong thoáng bất ngờ giương mắt nhìn bóng lưng người phía trước, Hàn vũ lại tiếp tục nói: “nếu hai trái tim lạnh lẽo không thể sưởi ấm cho nhau

ngược lại là dày vò tổn thương vậy thì tôi sẽ đưa cô ấy đi, thứ mà cả đời này Hàn vũ tôi không thể chịu được chính là thấy Thiên Băng đau khổ, cậu cứ biết thế đi” dứt lời anh liền lạnh lùng bỏ đi.

“Nhưng tôi yêu cô ấy” _lãnh phong chợt lên tiếng khiến bước chân Hàn vũ dừng lại

Khoé miệng anh nhếch mép tạo thành nụ cười nhạt: “yêu ư? Cậu chỉ yêu bản thân mình thôi.” Nói rồi liền rút khoát bỏ đi

Ở đó chỉ còn lại Lãnh Phong vẫn lặng thinh đứng yên tại chỗ, bất động, anh không biết trái tim cùng cảm xúc của mình muốn gì nữa, nghĩ đến việc không được ở cạnh nó, thấy nó thân mật cùng người khác liền rất khó chịu nhưng khi thấy Khả Khả bị thương cũng rất lo lắng, có lẽ anh là một kẻ ích kỷ, anh không hiểu trái tim mình cảm giác thống khổ không phương hướng này thật tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Hàn Vũ vừa đi vừa cúi đầu xoa xoa cổ tay khi nãy dùng lực mạnh nên có chút đau. Bước chân anh chợt khựng lại khi thấy đôi giày thể thao màu trắng trước mắt, ngược lên nhìn liền thấy một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu đen, sắc mặt Hàn vũ thay đổi từ lạnh chuyển sang kinh khinh bày ra bộ dạng bất cần có chút ương bướng, đôi môi hồng hào mấp máy:

- em chạy đến đây làm gì? Không ở lại chăm sóc khả khả sao?

- biết anh sẽ gây chuyện

Thiên Băng bình thản đáp lại ngắn gọn đôi mắt phẳng lặng lạnh lẽo tựa nước dưới đáy hồ mùa thu, Hàn Vũ liền cười nhạt cắn nhẹ môi bất mãn:

- em lo lắng cho nó sao? Phải, anh vừa đánh nó một trận đấy...

- Đánh rất hay

Thiên Băng đáp lại sự giận dữ của người kia bằng một cách bình thản hơn bao giờ hết khiến Hàn vũ thoáng bất ngờ, từ trước đến nay Thiên Băng vẫn luôn cẩn thận dè dặt, mọi suy nghĩ tính toán đều để sâu trong lòng, chịu thiệt thòi cũng không nói lúc nào cũng tự mình xử lý, rất ghét người khác xen vào chuyện của mình, lần này lại thẳng thắn tán dương hành động của Hàn vũ thực khiến anh không kịp thích ứng mà tỏ ra bất ngờ:

- Em không giận anh sao?

- Vì điều gì?

- vì anh nhiều chuyện

- anh vẫn luôn luôn nhiều chuyện như thế

nó đáp làm như đã quá quen với những việc như thế này rồi nhẹ nhàng lướt qua anh đi về phía trước liền bị kéo tay lại

- em đi đâu vậy?

- bác sĩ nói có thể khả khả sẽ tỉnh dậy sớm thôi, thời gian cũng gần tới rồi em mua chút đồ ăn đợi cô ấy tỉnh dậy, khi tỉnh dậy có lẽ cũng khoảng 6-7 giờ tối nếu không ăn sẽ rất đói

- em vì sao phải quan tâm cô ta như vậy?

Nó hơi khựng lại vì hiểu ý tứ trong câu hỏi của Hàn Vũ, nhưng rồi rất nhanh lấy lại trạng thái như thường

- cô ấy là bạn của em, là người em nguyện lòng tin tưởng nhất, cô ấy còn vì em mà bị thương

- (Hàn Vũ lặng người, anh còn chưa đủ hiểu tính của Thiên Băng ư? Sao lại hỏi câu hỏi đó? Nghĩ thế Hàn Vũ liền chữa cháy) Em cũng chưa ăn mà phải không?

Anh buột miệng hỏi, nó thoáng nhìn anh, Hàn vũ nhận ra điều gì đó không đúng liền ái ngại gãi đầu: “anh quên mất, em không ăn bữa trưa và tối”

Nó lạnh lẽo sai bước Hàn Vũ liền theo sau,

neoh mảy khó hiểu nó hỏi: “Đi theo em làm gì?”

Biểu cảm trên khuôn mặt rất phong phú Hàn vũ bĩu môi giận nãy: “chỉ mình khả khả của em mới biết đói, mới cần ăn sao?” Nói rồi anh dứt khoát đi về phía trước, nếu là bình thường nó nhất định sẽ tiếp tục tranh cãi nhưng hôm nay không có tâm trạng, cũng không nghĩ ngợi nhiều lập tức tiếp tục công việc dự định của mình, có lẽ anh ấy thật sự đói từ trưa đến giờ tất cả mọi người đều chưa ăn gì cả.

Sau khi trên tay có được thứ mình cần là một hộp cháo rau củ, thịt bò băm, thanh đạm bổ dưỡng nó mới an lòng xoay người định trở về phòng bệnh, đột nhiên có thứ gì đó cứng mịn âm ỉ chạm vào mặt

Thoáng ngạc nhiên Thiên Băng tròn mắt nhìn, hàng mi dài dung chuyển biến động, Chai sữa nóng vừa bị áp trên mặt nó bây giờ đã bị Hàn vũ nhét vào lòng bàn tay, những con tay thon dài mảnh theo phản xạ nắm lấy thứ trong tay, anh hắng giọng ho khan: “vài ba cái thứ đồ ăn cho bò, bữa sáng của em chẳng đầy đủ dinh dưỡng gì cả, dù không có thói quen ăn nửa buổi nhưng vẫn nên uống chút sữa nóng đi, nếu không bụng sẽ đau”.

Hết lời Hàn Vũ xoay người bỏ đi, nếu để ý kỹ người ta sẽ thấy da mặt chàng trai đó đã phỉm hồng, Thiên Băng nở nụ cười yếu ớt thầm nghĩ “thức ăn cho bò ư? Đó là salad mà!” à, suýt chút nữa thì quên mất, chàng trai đó vốn dĩ theo chủ nghĩa cuồng thịt nên phát ngôn như thế không có gì là lạ. Thiên Băng nhìn chai sữa nóng, bàn tay khẽ siết lại cảm giác ấm áp đi sâu vào tĩnh mạch lan toả đến từng tế bào, có lẽ người ta gọi Hàn Vũ là Thần Mặt trời đều có lí do của nó, dù cho anh thật sự có mặt lạnh lùng, thâm sâu, khó lường nhưng vẫn luôn đem lại cho người ta sự ấm áp, cảm giác thoải mái và một luồng sức mạnh tinh thần vô hình, Thiên Băng nghĩ thế nhưng lại không biết rằng đối với người khác anh chỉ đơn giản là ban phát nụ cười toả nắng, liệu có mấy người được anh đối đãi thật lòng, ân cần chăm sóc như thế? con số ấy đếm trên đầu ngón tay của một bàn tay.

Thiên Băng bỗng nhớ về người cha nuôi quá cố của mình, trước đây chỉ cần Ba không đi công tác mỗi tối trước khi đi ngủ ông vẫn thường xuyên đem cho nó một ly sữa nóng dằn dò rất nhiều, quan tâm rất nhiều, đến đây đôi mắt màu tím vốn dĩ tối màu nay lại chột trằm xuống phủ một tầng sương lạnh, đáy lòng cũng lạnh đi rất nhiều.

Nó nhẹ nhàng như một hồn ma lướt đi, đi được một đoạn, phía xa chột vang lên giọng nói: “bác sĩ mẹ của cháu không sao chứ?”

Vị bác sĩ già tháo chiếc khẩu trang y tế: “bệnh nhân mất máu quá nhiều, tạm thời không biết trước được gì, vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, tình trạng biến đổi rất khó nói, xin lỗi chúng tôi đã làm hết khả năng của mình, bây giờ chỉ cầu mong số trời thôi”

Những cuộc đối thoại ngắn ngủi như thế vốn dĩ rất quen thuộc tại bệnh viện, cũng sẽ không thu hút sự chú ý của nó nếu như giọng của cô gái đó không quen đến vậy. Vị bác sĩ rời đi, cô gái trẻ kia khụy người xuống đất run run bật khóc, Thiên Băng nhìn một màn này đôi mắt lạnh đi vài phần tiến lại gần cô gái đó

Cô gái ngồi ôm đất tầm mắt mờ mờ ngẩn lệ bỗng xuất hiện đôi giày thể thao trắng của ai đó, cô liền ngược đôi mắt to tròn ươn ướt nhìn.

Thiên băng quét mắt nhìn Đào Mỹ Ngọc một cô gái tiểu tụy xanh xao đến thảm hại, có lẽ kế hoạch của Anna đã dẫn đến hồi kết, Mỹ ngọc vừa nhìn thấy nó từ bất ngờ đến tức giận sau đó lại cười khẩy: “cô đến nhìn bộ dạng này của tôi sao? Đã hài lòng chưa?” _ đôi mắt đầy oán hận ấy nhìn nó căm phẫn, tính cách nhỏ nhen, đồ kị không ngừng thay nhau làm chủ cảm xúc.

Nó vẫn giữ nguyên thái độ, đáp lại: “chưa hài lòng...tôi còn muốn cô nhận nhiều hơn nữa”

“Cô đừng có quá đáng” _ mỹ ngọc bỗng đứng bật dậy: “đừng cho rằng bây giờ trở thành đại tiểu thư của tập đoàn lớn, trở lên khác thì tôi sẽ sợ cô”

“Ồ!” _ Thiên Băng bật cười, nụ cười hờ hững nhưng lại thật đẹp khiến thần thái tăng thêm vài phần: “tôi vẫn luôn đợi cô đủ lớn mạnh để phản công, cố gắng lên nhé” nó vỗ vai Mỹ ngọc, cô ta giận đến đỏ mặt hất tay nó ra:

“Anna đó có quan hệ với cô đúng không?” _ mỹ ngọc buột miệng hỏi, đó là chỉ là nghi ngờ thoáng qua trong lòng cô nhưng không hiểu sao giây phút này lại bộc phát mà hỏi

Nó không đáp chỉ nhếch mép cười đủ để Mỹ ngọc hiểu câu trả lời, đôi mắt đen lay láy mở to ngạc nhiên, từ bất ngờ đến tức giận rồi chuyển sang căm thù hận học, dơ tay muốn tát nó nhưng đến giữa không chung lại chột dừng lại kiềm chế, mỹ ngọc lạnh lùng mấp môi:

- Cô nhất định muốn ép tôi vào đường cùng mới chịu sao?

- (Thiên băng lạnh nhạt) những gì cô gây ra cho tôi nhanh như vậy đã quên rồi sao?

- cho dù năm đó tôi thực sự có lỗi nhưng nếu như cô không cướp mất Từ Hy của tôi, tôi cũng không đi đến đường cùng mà độc ác như vậy, cậu ấy là tất cả của tôi nhưng lại cứ thần nhiên bị cô cướp đi, năm đó cái chết của ba cô là ngoài dự đoán, cả chị gái của cô cũng không nằm trong kế hoạch của tôi, nhưng tôi cũng không bao giờ hối hận vì những gì mình đã làm

- (Nó cười khẩy) phải rồi, đều là ngoài dự đoán nhưng cô đã cướp đi những người tôi yêu thương nhất, đều là do cô tự nguyện biến cho những chuyện ác mà mình đã gây ra thôi, từ đầu đến cuối tôi không hề cướp thứ gì của cô, kể cả Từ Hy, tình yêu vốn dĩ là thứ không thể kiểm soát nếu như hai người thật sự có thể bên nhau thì đã ở bên nhau từ lâu rồi, cô chỉ yêu bản thân mình, chỉ muốn thỏa mãn bản thân mình thôi

- KHÔNG PHẢI! Nếu như cô không xuất hiện cậu ấy nhất định sẽ thích tôi, là cô quyến rũ cậu ấy

- nếu như không phải là tôi, rồi sớm muộn cũng sẽ có người khác xuất hiện và có được trái tim của Từ Hy, hai người là bạn từ nhỏ nếu cậu ấy thực sự có tình cảm thì sẽ không để ai có cơ hội bước vào tim mình đâu, thức tỉnh đi cô và Từ Hy là chuyện không thể nào

- Cô nói dối, đều là lỗi của cô, đều là lỗi của cô

Mỹ ngọc cứ gào thét lên ôm đầu, Nó lạnh nhạt liếc một cái rồi đẩy cô ta ra một bên tiếp tục đi về phía trước, không quên bỏ lại câu nói: “Anna cũng là tác phạm do một tay cô nhào lặn, tôi chỉ tô điểm thêm vài màu sắc cho con người ấy thôi, vì thế cho nên hay cứ từ từ tận hưởng”

Mỹ ngọc bật khóc

những gì hôm nay cô phải chịu đều là quả báo hay sao? Cô không tin, cô đâu có làm gì, sai từ đầu đến cuối cô không hề làm sai, tất cả những gì cô làm đều là vì từ hy, vì tình yêu của họ, dựa vào gì bắt cô trả giá. Còn Anna đó rốt cuộc là ai? Cô đã gây thù gì với chị ta? Cho dù cô có thực sự đã sai thì những lỗi sai ấy cũng bắt nguồn từ Thiên Băng, trước khi Thiên Băng xuất hiện cô vẫn luôn là một người hoàn mỹ trong mắt mọi người, và bây giờ thì nhìn xem, thật thảm hại. Mỹ ngọc nhắm nhẹ mắt nghĩ đến người mẹ nằm trong phòng bệnh, hôm nay cô trở về nhà đã thấy bà nằm trong bốn tấm cất tay tự tử, nghe cô giúp việc nói ba mẹ đã cãi nhau rất lớn ba đòi đơn thân li hôn vì mẹ của cô không đồng ý chia tay, ba của cô còn muốn đuổi mẹ ra khỏi nhà, muốn rước tiện nhân kia về làm bà chủ, vì quá bất lực nên mẹ cô mới nghĩ quẫn. Mỹ ngọc trầm nghĩ trong bụng “lần này ba thật sự nghiêm túc sao? Ông ấy chưa bao giờ làm lớn mọi chuyện như lần này” mỹ ngọc thực sự sợ hãi, không lẽ hạnh phúc gia đình không thể cứu vãn được nữa hay sao? Tại sao lại trở lên như thế, bầu trời dường như sụp đổ ngay trước mắt, có vô vàn câu hỏi xoay quanh trong đầu nhưng lại không rõ câu trả lời, tại sao? Tại sao những chuyện bất hạnh nhất vẫn liên tục đổ lên đầu cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trở về phòng bệnh, mùi thuốc kháng sinh đã ngập tràn khoang mũi, không gian tĩnh lặng nghe rõ cả tiếng rọt rọt nước trong dây truyền dịch, Nhìn cô gái với sắc mặt xanh xao trên giường, Thiên băng lặng người vài giây nghĩ về lần đầu tiên gặp khả khả rồi trở thành bạn của nhau. Mẹ nuôi của cô ấy đã qua đời năm ngoái, khi còn sống bà vô cùng yêu thương khả khả một vết xước trên người cô cũng khiến bà sốt sắng, vì thế khả khả hầu như chẳng bao giờ bị thương. Lại nhắc đến mẹ nuôi của khả khả, bà tìm thấy cô trong một khu chợ nghèo ở đó không gian sống rất phức tạp, loại người nào cũng có, những đứa trẻ mồ côi đói khổ và rách nát, khả khả khi đó cũng rất thảm nhưng ở cô luôn toát ra thứ gì đó khác những đứa trẻ kia giống như viên minh châu lẫn vào vũng bùn, người đàn bà đó vừa trải qua nỗi đau mất con vì căn bệnh tim bẩm sinh di truyền, bản thân bà cũng bị bệnh nhưng điều đáng buồn nhất là con gái của bà lại đi trước một bước khi tuổi đời còn quá trẻ, bà đã vô tình tìm thấy khả khả trong hoàn cảnh ấy, cô bé vừa mất cha mẹ, còn bà thiếu vắng đứa con. Có lẽ bởi thế nên cả hai đã vô cùng hoà hợp và yêu thương nhau, khi còn trẻ bà ước mơ trở thành người mẫu nhưng vì trái tim yếu ớt của mình bà không thể thực hiện nó, khác với bà và con gái của bà khả khả có một trái tim khoẻ mạnh, một vóc dáng đáng mơ ước vì vậy bà đã hướng cho khả khả một hướng đi mới. Với niềm đam mê, khao khát cùng quyền lực của mình, người mẹ nuôi ấy đã biến khả khả thành một siêu mẫu nổi tiếng, không thể phủ nhận sự thành công vượt mức mong đợi một phần lớn cũng là nhờ vào sự nỗ lực, cố gắng của khả khả.

Miên man suy nghĩ Thiên Băng ngủ thiếp bên cạnh giường lúc nào cũng không hay, lúc sau khi thuốc mê dần hết khả khả động mình thức dậy, cô liếc mắt nhìn xung quanh phòng rồi lại mập mờ nhìn cô gái đang say giấc ngủ, nhìn Thiên Băng

khả khả lặng người cô đưa tay vuốt vài sợi tóc của nó, khoẻ mắt nóng nóng ẩm ướt không biết lúc đó đã suy nghĩ những gì nhưng biểu hiện bên ngoài rất lạ, khả khả vui mặt vào chần giống như rất tủi thân, cử động của cô cũng khiến nó tỉnh giấc, Thiên băng nheo mắt ngồi dậy vừa lúc bắt gặp khả khả đang khóc, thành ra nó có chút lo lắng vì ít bị thương nên có khi sẽ không thể chịu đau được: “sao vậy? Sao lại khóc? Còn đau lắm sao?”

Nhận ra nó đã tỉnh khả khả mới giọng cười nhìn Thiên Băng, cô nhẹ nhàng đáp lại: “chị ổn, nhìn thấy em không sao? Chị rất mừng”

Nó lườm cô một cái thật dài: “lần sau đừng có như vậy nữa” nói rồi thiên băng đi qua lấy tô cháo từ máy giữ nhiệt đồ ăn: “đói rồi phải không, ăn cháo nhé? Để còn lấy sức”

Khả khả chẳng mấy quan tâm đến lời nó nói miệng mấp máy: “Tur Hữu từ trước đến nay vẫn là kẻ khó lường hán chẳng sợ ai, lần sau em đừng có khinh địch như vậy, ai cũng phải đề phòng”

“Nhớ rồi, như vậy được chưa? Nào mau ăn thôi” nó nhanh nhẹn đến bốn từng miếng cháo cho khả khả ăn, sau khi dùng sữa tráng miệng cũng là lúc bác sĩ vào khám lại.

15 phút sau...

Bác sĩ trở ra, sau khi xác nhận bệnh tình của cô ấy không có gì nghiêm trọng nó mới vào bên trong.

Vừa vào phòng đã thấy khả khả ngồi trên chiếc xe lăn đặt trước cửa sổ, nhìn từ phía sau trông cô thật nhỏ bé, gió từ bên ngoài thổi vào mon man, đùa nghịch từng ngọn tóc. Thiên băng túm lấy chiếc chăn mỏng trên giường đi đến khoác lên người khả khả rồi ngồi lên thành cửa sổ nhìn ra ngoài, cửa sổ bệnh viện rất lớn lại không có khung sắt nên việc ngắm cảnh rất thuận tiện, khả khả cười nhẹ nhìn nó rồi lại đưa mắt ngắm bầu trời

- thiên băng này, em nhìn xem hôm nay trời nhiều sao thật đấy

- (Ngước mắt lên cao) Phải, thật nhiều, sáng rõ từng chòm, trăng cũng rất sáng nữa

Khả khả cười tươi chỉ tay về phía bầu trời: “em nhìn thấy chòm sao hình chữ w kia không? Đó là chòm sao Casseopia_nữ hoàng của bầu trời đêm, hướng kia là

Leo – The Lion- Chòm sao Sư Tử, còn phía đó còn có cả chòm sao Draco - The Dragon - chòm sao con Rồng, tất cả đều rất đẹp” khả khả kể cho nó nghe về sự tích của những chòm sao mà họ đang nhìn thấy trên bầu trời

Nó hơi bất ngờ về khiến thức thiên văn học của khả khả, cô tỏ ra hiểu rất rõ và rất hứng thú khi nhắc đến những chòm sao.

Như hiểu được suy nghĩ trong lòng nó, nụ cười trên môi khả khả dần chua xót: “trước đây chị có niềm đam mê rất lớn với thiên văn học, thế nhưng...” nói đến đây cô cười gượng không muốn tiếp tục câu chuyện liên chuyển sang hướng khác:

- Em đã gặp người như thế chưa Băng?

- người như thế? Là ai cơ?

- là người giống như những vì sao ấy, rất đẹp, rất hoàn mỹ, rất lung linh... nhưng lại chỉ có thể ngắm nhìn từ xa khi màn đêm buông xuống và mãi mãi chẳng thể chạm vào... chị đã gặp người như thế rồi.

Khả khả vừa nói vừa cười nhẹ, cô không nhìn nó mà nhìn về phía chân trời nơi các vì sao yếu ớt toả sáng sau bạt ngàn các chòm sao lấp lánh khác.

Cô hóng nó ngẹn ứ lại như có gì đẩy đè nén, Thiên Băng nhìn người con gái trước mắt đôi mắt cô ấy phản chiếu những vì sao lấp lánh hay cũng có thể vì dòng lệ chưa thoát khỏi khoé mi nó cũng không biết nữa bởi vì giây phút ấy thật mơ hồ và mông lung, trong đêm tối dưới ánh trăng sáng vời, đôi mắt khao khát tình yêu ấy, đôi mắt lung linh ấy khiến Thiên Băng sợ hãi, nó sợ rằng nếu như người đó cũng là người nó yêu thì phải làm sao đây? Phải làm sao đây...?

Thiên băng rời khỏi bệnh viện khi trời tờ mờ sáng, nhìn trông rất mệt mỏi, bơ phờ vì cả đêm hôm qua không chợp mắt được chút nào, sáng nay nó quyết định về vì khả khả cũng khoẻ rồi không có gì đáng ngại, bác sĩ nói có thể xuất viện sớm, thiên băng cũng đã gọi quản gia nữ của mình đến chăm sóc cô như vậy xem như tạm ổn.

Người lái xe đến đoàn nó là A, nhìn thấy ông Thiên Băng có chút áy láy vì ông ta thật sự quan tâm nó, nhưng rồi lại thôi có lẽ vì thật sự quá mệt không quan tâm được nhiều thêm, chuỗi sự việc nối tiếp nhau khiến nó không có thời gian nghỉ ngơi, dưỡng sức. Khi chiếc xe chở nó rời đi còn chưa khuất, phía xa xa cô gái kia vẫn đứng nhìn theo họ, đôi mắt mờ to như vừa thấy điều gì bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

b

Đường về biệt thự khá xa đủ cho Thiên Băng chợp mắt một giấc, tâm trạng đương không tốt bước xuống xe nó liền cảm nhận được mùi hương thanh thanh thơm ngọt ngào toả ra từ vườn hồng phía sau nhà, chợt lặng người vài giây, thiên băng không nhớ nổi đã bao lâu mình không về căn nhà này, không có nó ở đây người giúp việc cũng thưa hơn chủ yếu họ đến làm theo giờ, cũng đã bao lâu rồi nhỉ nó quên rằng mình có một vườn hoa, đã bao lâu rồi không cảm nhận được hương thơm ấy. Thiên Băng chậm rãi bước đến khu vườn ở đó hoa hồng và hoa trà thay nhau e ấp dưới làn sương sớm trong veo như ngọc, phía xa xa là những cây mộc hương to lớn với những chùm hoa nhỏ li ti. Quản gia của nó là một người rất tâm lý cũng chỉ mình ông ấy biết Thiên băng thích hương thơm của loài hoa ấy.

Nó ngồi thẩn thờ trên chiếc xích đu trắng trong đầu trống rỗng không suy nghĩ gì nhưng lại rất nặng nề, có lẽ niềm tin của nó đang rạn nứt đi. Có tiếng bước chân đang đến gần, rất nhẹ, Thiên băng ngoảnh đầu nhìn phát hiện Từ hy đang đến gần, cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng trông thật đơn điệu. Không mấy làm ngạc nhiên Thiên Băng lại tiếp tục công việc ngắm hoa của mình

- cậu trở về rồi?_ từ hy hỏi, thiên băng khẽ gật đầu

- phải! tôi lại trở về rồi

- là quản gia cho tôi vào

- tôi biết, từ lúc tôi đi cậu vẫn luôn đến đây tìm tôi

- quản gia nói với cậu rồi sao? vì tôi không biết tung tích của cậu nên chỉ đành vậy

- cậu đến tìm tôi có chuyện gì?

- (từ hy nở nụ cười chua xót) vì nhớ cậu

nó quay qua nhìn cậu liền bắt gặp ánh mắt tuyệt vọng đau đớn ấy, trái tim chợt đau, cậu ấy vốn dĩ có thể sống vui vẻ hơn hiện tại

- chúng ta không thể trở về như trước được sao?_ từ hy hoài niệm nhìn xa xăm

- những năm tháng đó đã không thể quay lại, nhớ làm gì nữa

- thì ra là như vậy

cậu lại cúi mặt cười xót xa tháo trên cổ mình sợi dây chuyền mặt trái tim nho nhỏ đặt vào lòng bàn tay nó: “thứ đó vốn dĩ là tặng cậu... chỉ là không thể ngờ rằng muộn một phút đã lỡ mất vài năm rồi”

Thiên Băng hạ mắt nhìn sợi dây lấp lánh trong lòng bàn tay, miệng khẽ mấp máy

- hỏi hận không?

- vì điều gì?

- vì đã gặp tôi

từ hy im lặng hồi lâu mới nên tiếng: “cậu...không thể buông tay sao?”

Nó lạnh lùng liếc mắt nhìn đồng hồ rồi đứng dậy vừa nói vừa nhét lại sợi dây chuyền kia vào tay từ hy: “đã đến hồi kết rồi, tôi không thể buông tay” nói rồi Thiên Băng liền bước đi

“cậu có thấy thoải mái hơn không? liệu cậu có vui không?” Từ hy hét lớn khiến chân nó khựng lại như có điều gì đã tác động đến ý trí khoe mắt chợt cay

“Rất vui”_ nó chỉ đáp lại hai từ như thế rồi lập tức bỏ đi.

.....

Ngày hôm nay công ty của Ba Mỹ ngọc đột nhiên mở cuộc họp cổ đông khẩn cấp sau biến động cổ phiếu tối hôm qua, sau khi hân ta cãi nhau với vợ và nhận được tin bà ta xảy ra chuyện, cổ phiếu của công ty từ lúc đó không ngừng xuống giá.

Hân đến tìm Anna nhưng lạ thay không có tin tức gì, gọi điện không nghe máy đến nhà tìm cũng không thấy, trong lòng liền có chút lo lắng. Anna mới lên trực giám đốc 2 tháng trước nhưng lợi nhuận mà cô ta tạo ra rất lớn, kéo về cho công ty rất nhiều hợp đồng có giá trị, uy tín trong công ty cũng được nâng cao, cuộc họp cổ đông lần này bản thân hân là chủ tịch nhưng lại không được thông báo trước, trong lòng vẫn bồn chồn, kinh nghiệm dày dặn báo hiệu cho lão ta biết sự việc lần này không hề đơn giản.

Khi hân đến công ty phòng họp đã đông đủ, Anna cũng đang ở đó nhìn gương mặt lạnh lùng, vô cảm của cô gái kia hân thật không thể tin được đó chính là người đã cùng mình ăn ái đêm qua

“ồ! Chủ tịch, ngài đến rồi sao?_ Anna cười nhạt, khoe miệng hơi nhếch cất tiếng hỏi.

Đào Thế Lương nhú hai chân mày, áp lực trong lòng như tăng hẳn lên

“Chủ tịch, mời ngồi”_ vị phó giám đốc ngồi cạnh Anna đứng dậy đưa tay mời lão ngồi xuống để bắt đầu cuộc họp Hội Đồng quản trị

lúc này bên ngoài nhân viên cũng sốt sắng bồn chồn không yên, cửa phòng họp được đóng kín.

người đàn ông được gọi là phó giám đốc đứng lên đồng ý

“Như mọi người đã biết, cổ phiếu của công ty không ngừng rớt giá, ảnh hưởng nghiêm trọng đến vấn đề tài chính của công ty, hơn nữa nguyên nhân lại bắt nguồn từ chính vị Chủ tịch mà chúng ta luôn tôn kính kia”_ vị phó tổng kia hướng ánh mắt không mấy tốt đẹp nhìn Đào Thế Lương nhưng ông ta vẫn im lặng, người kia lại tiếp:

“báo trí tối ngày hôm qua đưa tin vụ bê bối 2 năm trước Chủ tịch dùng tiền mua chuộc công lý, để bao che cho hành động phạm pháp của con mình, gây phần nợ cho cộng đồng mạng, không những thế chúng tôi còn điều tra được ông ta đã lợi dụng chức quyền bòn rút tiền của công ty lập quỹ đen cho mình, hồ sơ bằng chứng tôi đã để trước mặt mọi người, mời xem qua”

trong phòng bắt đầu có những tiếng xì xào, soạt soạt ai cũng lật giấy xem, vừa xem vừa bàn tán. Anna liếc mắt nhìn Đào Thế Lương, mặt hân biến sắc cực đại, nhột nhạt đi hẳn, tay run run lật từng trang giấy, miệng lầm bầm “sao có thể như vậy? sao có thể phát hiện ra chứ?” nhìn bộ dạng này của lão

Anna cười khinh trong lòng, im lặng ngồi xem kịch hay.

vị phó giám đốc kia cũng nở nụ cười chiến thắng, mặt chợt nghiêm túc: “cảnh sát đang vào cuộc điều tra vụ này, rồi đây danh tiếng của công ty sẽ đi về đâu khi có một vị Chủ tịch là tội phạm? là một cổ đông của công ty tôi không chấp nhận việc chỉ vì sự vô trách nhiệm và tham lam của Ông Thế Lương gây ảnh hưởng cho công ty, cơ nghiệp và tiền bạc của chúng ta không thể mất trắng vì hắn được. Vì vậy ngày hôm nay, chúng ta đều có mặt ở đây, tôi đề nghị bãi nhiệm chức Chủ tịch công ty của ông Đào thế Lương thay vào đó...người kế nhiệm chính là cô Anna”

“tôi đồng ý”_ trưởng phòng kinh tế đứng bật dậy “từ trước công ty vẫn luôn đậm chân tại chỗ cho đến khi cô Anna vào đây, cô ấy thật sự là người có tài, cổ phiếu trong tay cũng lớn, chúng ta có thể tin tưởng cô ấy”

“Hoang đường”_ Đào thế lương đập bàn cái “Rầm!”_ cổ phiếu của công ty rõ ràng của tôi là nhiều nhất chiếm đến 50%, các người dựa vào đâu muốn bãi nhiệm là bãi nhiệm, hừ! muốn kéo tôi xuống sao? không đơn giản vậy đâu”

“vậy sao?”_ Anna cười nhếch mép đưa đến trước mặt lão ta một sấp giấy chuyển nhượng cổ phần, cuối trang còn có cả chữ kí và dấu vân tay đỏ son của lão.

Đào thế lương không dám tin vào mắt mình, hắn đổ sụp người ngồi xuống chiếc ghế, Anna lạnh nhạt nhớ đến lúc lấy dấu vân tay của hắn trong lúc say, khi cố gắng lấy chữ ký của hắn bằng cách lừa kí rất nhiều hợp đồng, giấy tờ cộng với ở bên cạnh không ngừng ve vãn, quyến rũ khiến lão ta không đủ tỉnh táo để đọc hết, nhiều công sức như thế cuối cùng cũng lấy được của hắn 30% cổ phần, cộng với 5% trước đây hắn cho cô nữa, như vậy cô đã có được 35%. Đào thế lương sau này e rằng còn phải dùng rất nhiều tiền để đền bù cho công ty vì lẽ đó 15% còn lại của hắn sớm muộn gì cũng phải bán thôi, đến lúc đó cô sẽ mua lại

không những vậy tài sản của hắn tất cả sẽ bị công ty thu về trừ vào khoản hắn đã đánh cắp quỹ của công ty.

“vậy trong chúng ta ai đồng ý bãi nhiệm Đào thế lương, bầu cô Anna xin mời giơ tay”

hầu như 99% đều giơ tay bỏ phiếu tán thành, cũng phải tất cả đều được mua chuộc hết rồi, thêm việc lợi-hại trước mắt rất rõ họ tự nhiên sẽ bảo vệ lợi ích của mình.

“được! thông qua quyết định, buổi họp kết thúc”_ phó tổng tiếp tục nói sau khi kết thúc tất cả ra ngoài làm thủ tục cần thiết, trong phòng chỉ còn lại Anna và Đào Thế Lương.

- cô...cô hăm hại tôi_ lão ta tức giận đến đỏ mặt, hơi thở dồn dập, ngồi ôm ngực

- có phải rất bất ngờ, rất tức giận không?_ Anna ngồi ngao nghể, tựa lưng vào ghế

- tại sao? tại sao cô tính kế tôi?

- hừ!(đôi mắt chợt lạnh thêm vài phần) tôi chỉ chà lại những gì ông xứng đáng nhận được thôi

cô đứng lên đập bàn, khoé môi nhếch lên, đôi mắt bùng cháy lửa rực lên thiêu đốt người đối diện: “ông còn nhớ người đàn ông hơn 2 năm trước bị ông dùng tiền ép buộc phải gán lấy tội danh giết người thay con gái yêu quý của ông không? liệu ông có còn nhớ đứa con gái xấu xí năm đó đến trước cửa nhà cầu xin, bị các người sĩ nhục hay không? chính là tôi! là tôi! nếu năm đó ông giữ đúng lời hứa trả lại tiền cho chúng tôi thì mẹ tôi đã không phải chết, tôi đã không lâm vào bước đường cùng, cuộc đời của cũng không bị huỷ hoại, những chuyện ngày hôm nay đều là những gì ông vô cùng xứng đáng phải nhận”

- không thể nào? cô sao có thể?_ hơi thở của hắn càng thêm khó nhọc

- vì sao lại không? không phải chỉ cần thay đổi khuôn mặt là được hay sao? không phải chỉ cần rên rỉ là có thể chơi đùa ông trong tay hay sao? hừ Một lũ phế vật

Đào Thế Lương tức đến tim gan đều đau nhói ngã xuống chiếc ghế chủ tịch, Anna lạnh nhạt cười, nụ cười khiến đối phương càng thêm ghét cay ghét đắng: “tôi khuyên ông tốt nhất nên kiềm chế cảm xúc của mình lại, nếu không bệnh cũ sẽ tái phát đó, à tôi quên không nói cho ông biết, thuốc của ông đã bị tôi trao đổi rồi thế nên nếu bây giờ ông có chết thì đó cũng chỉ là một sự cố, ông hiểu không, haha!!”

cô cúi người nói nhỏ vào tai lão ta: “ông có biết tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này không? là vì người năm xưa tùy tiện vứt cho ông góc áo của mình, che chở cho ông hiện giờ đã đứt khoát kéo lại góc áo ấy rồi, sai lầm lớn nhất của ông chính là đã đùa với con hổ già làng ranh mãnh nhất, kết cục ngày hôm nay thật sự rất thoả mãn, tôi đã đợi ngày này lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đến” nói rồi cô cười khẩy bức ra khỏi phòng.

sau đó vài phút Đào Thế Lương ôm ngực khó nhọc mở cửa, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, hơi hận ôm cục tức mà ngã xuống nền đất, đôi mắt hắn nhắm liền xung quanh chỉ nghe mơ hồ tiếng mọi người gọi hắn một tiếng “chủ tịch”.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

sấp ảnh trên tay Đào Mỹ Ngọc từ từ rơi xuống đất, đôi mắt mở to hẳn những tia đỏ và ngấn lệ

“sao có thể như vậy? đó không phải thật, đó chắc chắn không phải thật”

“xin cô hãy bình tĩnh”_ một vị y tá nữ định lại gần Mỹ Ngọc chưa bước được mấy bước, cô gái đối diện đã gào lên:

“ĐỪNG LẠI GẦN TÔI!! Ba Tôi Làm Sao Có Thể Chết Được? Sáng Nay Ông Ấy Vẫn Còn Ở Đây Kìa Mà, Các Người Đem Thứ Gì Đến Nhà Tôi Thế Kìa? Mau Cút Đi! Cút Đi”

“híc! tiểu thư đừng như vậy mà, hức đó thật sự là ông chủ”_ bà giúp việc lâu năm trong nhà vội ôm lấy mỹ ngọc

“Không Phải! Các Người Gạt Tôi! Biến Đi”_ mỹ ngọc khóc đến đỏ lồm hai mắt đẩy người đàn bà đó ra

“ông ấy lên cơn huyết áp nhồi máu cơ tim, chúng tôi đã cố hết sức rồi, vì không thể liên lạc với người nhà nên chúng tôi mới đưa thi thể về”_ một vị trông có vẻ là Bác sĩ lên tiếng, mấy người đằng sau lập tức đưa chiếc xe đẩy phía sau vào sâu bên trong ngay giữa nhà

người giúp việc kia vẫn ngồi dưới sàn khóc lóc: “Tiểu thư, Ông chủ bị cơn hồ ly tinh đó lừa gạt cướp mất công ty, vì quá sốc nên...”

“Câm miệng, Các người là một lũ lừa đảo, đó nhất định không phải ba của tôi”_ nói rồi Mỹ Ngọc quyết đi giọt nước mắt lao tới giật bay tấm chăn trắng phủ trên người thi thể lạnh ngắt

cái xác trước mắt khiến Đào Mỹ Ngọc không dám tin,

bất ngờ, tuyệt vọng, đau đớn, cảm phần chân tay cô run lẩy bẩy vô thức lùi về phía sau rồi ngã bịch xuống đất

“Aaaaaaaa! Aaaaaaaa!!!!”

Đào Mỹ Ngọc cứ thế gào lên thất thanh mấy tiếng rồi ngất lịm đi.

“tiểu thư cô sao vậy? tiểu thư!”

.....

“Ông Nội” chấp tối ngày hôm ấy khi Thiên Băng vừa thức giấc, định xuống lầu uống nước liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi nhâm nhi tách trà nghi ngút khói trong phòng khách. Người ông đó cũng đã gần 70 nhưng sao từ người ông vẫn toả ra khí chất khiến người ta kiêng nể, nhịp thở trầm ổn khoang ngực to lớn vẫn phập phồng đều đều căng tràn sức mạnh, chẳng thấy có chút gì gọi là yếu đuối của người già. Nhưng năm tháng vốn vô tình chẳng chừa một ai, nhìn khuôn mặt nhăn nheo, những nếp nhăn khẽ động đậy ở khóe mắt và cả mái tóc bạc kia nữa, Thiên Băng bỗng động lòng. Nó cũng có ông cơ đấy, thật muốn chạy lại ôm người ông đó quá mất thôi, nhưng rồi Thiên Băng cũng nhớ ra mình không còn là cô bé 6 tuổi.

Nó tiến lại gần

- Ông về có chuyện gì sao?

- Ta không thể trở về đây sao?_ Lão Đại cất giọng khàn trầm nhượng mắt nhìn Thiên Băng, đôi con ngươi mờ đục dường như không chuyển động

- không phải! bình thường ông không đột nhiên xuất hiện ở đây

Lão Đại chăm chú nhìn nó hồi lâu mới lên tiếng:

- Ta đã già rồi, cha mẹ cháu thì không mấy thiết tha đến việc của Tổ Chức họ thích việc của Tập Đoàn hơn, cháu cũng đã kế nhiệm vị trí Tần Chủ, chuyện muốn làm cũng đã gần kết thúc, có phải nên tính đến việc định cư lâu dài bên Anh Quốc không?

- nếu đã muốn vậy, tại sao lần này ông lại cho cháu trở về

- Ta có thể ngăn cản sao? nếu không để cháu tận mắt chứng kiến kẻ thù của mình thất bại, cháu can tâm ư?

- Ông đến để ép cháu?

- kết thúc chuyện này, nơi đây đã không còn gì đáng để lưu luyến nữa rồi, trở về nhà thôi Thiên Băng! Anh Quốc mới là vùng đất của cháu

- Nếu cháu không muốn thì sao ạ!

- Ta đã ở đây rồi cháu còn lựa chọn khác sao?

- Vì sao cha mẹ cháu có thể lựa chọn còn cháu thì không?

- vì cháu là cháu gái duy nhất của ta_ Lão Đại vẫn giữ thái độ trầm ổn và kiên quyết

Thiên Băng cười nhạt

- Cháu là cháu của ông nhưng ông chưa từng hỏi cháu thật sự muốn gì?

- sinh ra đã mang sứ mệnh trong người, cháu không có quyền chọn lựa, 10 năm thất lạc cũng không làm thay đổi bản chất vì cháu mang huyết mạch của dòng họ, những việc ta muốn...cháu đều làm rất tốt, đó chính là ví dụ điển hình cho việc cháu đang đi đúng hướng, còn cần phải lựa chọn sao?

dùng một chút Lão Đại nâng tách trà đã nguội đổ vào chậu hoa Tường Vy bên cạnh: “Trở về Anh! chấm dứt mọi chuyện trong quá khứ ở đây! nên nhớ việc trả thù ta đã thành toàn cho cháu rồi”.

Thiên Băng không nói, ngồi nặng im như tờ bàn tay vẫn nắm chặt vạt áo.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Ngày hôm sau, bao trùm lên căn biệt thự ấy là không gian yên tĩnh, không còn tiếng chân đi lại của người giúp việc, không có tiếng người, không còn tiếng chim ríu rít mỗi buổi sáng đầu đầu chỉ còn thấp thoáng nghe tiếng khóc thật tang thương.

Đào Mỹ Ngọc ngồi bên linh cữu của người cha, tay ôm di ảnh nước mắt đầm lệ, tang lễ hầu như không có người đến viếng. Và dường như cuộc sống này chính là như thế, khi gian nan mới biết đâu thật sự là bạn, đâu mới là bè

Nhưng cũng thật không may khi bên cạnh chẳng có người bạn thật sự nào, đến tình thân cũng chia lìa đó chính là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc khi quá coi thường người khác.

“tiểu thư chúng ta phải làm sao đây? mất tất cả rồi, nhà cũng không còn, sau này phải sống làm sao đây? tiểu thư đáng thương của tôi huhu”_ người giúp việc hôm qua ôm Mỹ Ngọc thương xót khóc, bà lo sợ đứa trẻ mà bà nuôi lớn không thể sống trong hoàn cảnh sắp tới, điều ấy càng đánh mạnh vào tâm lý khiến Mỹ Ngọc khóc nức lên từng hồi cổ họng nghẹn ứ, không thể thốt lên tiếng. Mỹ Ngọc không thể tin được rằng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mình lại mất tất cả, mất ba, mất nhà cửa và tài sản

vậy sau này phải sống như thế nào đây? còn cả người mẹ của cô đang nằm trong bệnh viện sau này làm cách nào để có kinh phí lo cho bà ấy?

Đang chìm dần vào suy nghĩ tuyệt vọng bỗng bên ngoài chợt có tiếng động lớn.

“Rầm!!” tiếng ai đó đập mạnh vào cửa khiến Mỹ ngọc giật bản mình, cô ngước ra phía cửa liền thấy mấy tên xã hội đen cầm gậy sắt mặt hung tợn nhìn mình chằm chằm

“các người là ai? tại sao lại xông vào nhà tôi?”_ mỹ ngọc bật dậy hét lớn

người đàn ông mặc áo vest đen, tóc vuốt keo đến bết dính ướt ướt, trông có vẻ là tên cầm đầu hấn cướp cây gậy sắt trên tay của một đàn em rồi hung hãn đập nát bình hoa trên kệ tủ, mắt hấn trợn ngược hướng cây gậy chĩa thẳng về phía Mỹ Ngọc: “Mày nhìn bọn tao như thế này không biết là ai sao? đương nhiên là đến đòi nợ rồi”

dứt lời hấn liền dánh một đòn vào di ảnh trên cổ khoan tài phủ vài lùa trắng, khung ảnh chịu tác động mạnh vỡ vụn trước khi rơi xuống đất. Tất cả những hành động kia đều diễn ra trong chớp mắt khiến Đào Mỹ Ngọc không kịp phản kháng, khi kịp nhận thức mắt cô đã đỏ hoe vì giận.

Thân hình nhỏ bé lao vút đến người đàn ông kia như một cái bóng, đôi tay nhỏ nắm siết chặt cổ áo của tên kia đến nhăn nhúm, đôi mắt cô trợn tròn tia máu đỏ thi nhau nổi lên, nước mắt từng giọt lọt qua khe mắt rớt xuống má, khuôn miệng xinh xắn mím chặt cong lên: “sao ông dám làm vậy? Hả!/? các người là cái thá gì chứ? một đám nhơ nhúc bản thủ sao các người dám động vào ba tôi!!”

“bốp” tên lưu manh kia dùng một tay tóm lấy hai tay của Mỹ ngọc đẩy ra khỏi cổ áo mình đồng thời dánh một bạt tai như búa bổ vào mặt cô.

Đào Mỹ Ngọc ngã nhào xuống đất sau cú tát ấy, đầu óc cô quay cuồng tối sầm máu trong miệng bắt đầu rỉ ra khoang miệng tràn ngập mùi tanh cảm giác đau tấy rần rần khắp mặt, lúc ấy trên làn da trắng ngần nhợt nhạt cũng xuất hiện in dấu một bàn tay ửng đỏ. Mỹ Ngọc ôm bả ngồi dậy liếc nhìn người đàn ông kia, hấn ta lại bày ra bộ mặt hung tợn tính lao vào dùng gậy đánh cô một lần nữa thì bà giúp việc kia ngay lập tức lao vào che chắn ôm lấy Mỹ Ngọc luôn miệng cầu xin: “tôi cầu xin các người tha cho đứa nhỏ này, tha cho chúng tôi, các người muốn tiền chúng tôi nhất định sẽ đưa đủ mà huhu”.

Tên có khuôn mặt bặm trợn kia ngay lập tức dừng hành động của mình lại quát lớn: “chúng mày làm sao trả nổi?, chúng mày còn gì trong tay nữa hả? ngôi nhà này cũng giao cho bên bắt động sản bán để trả nợ rồi, bọn mày tưởng tao là đồ ngu hay sao hả?” nói rồi hấn tiến lại gần ngồi xổm trước Mỹ

ngọc, đưa bàn tay thô kệch ra bóp cằm cô:

“Ba mày nợ bọn tao khoản tiền không nhỏ, là tiền ông ta thua Bạc cả gốc cả lãi vừa tròn một tỷ nếu mày không thu xếp được thì đừng trách bọn tao tàn nhẫn, ông ta chết rồi nhưng còn một đứa con gái rất xinh đẹp, đúng không? tao không biết sẽ làm gì với mày đâu, con mắt thích lờm người này còn cả cái miệng hay chửi người nữa... bán chắc cũng được giá lắm đấy hahaha”.

“Dừng tay lại!” âm thanh trầm ấm quen thuộc ấy rót vào tai Mỹ Ngọc khiến cô như bừng tỉnh “cậu ấy đến rồi”,

Từ Hy từ bên ngoài lao nhanh đến đẩy gã kia ra một bên ôm lấy Mỹ Ngọc, bảo vệ cô, ánh mắt nâu nhạt nhìn những gã kia sắc lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống. Mỹ Ngọc ngược mắt nhìn người con trai mà cô đã yêu đến điên dại, cậu ấy đang bảo vệ cô, cô khóc, bao nhiêu sợ hãi, đau đớn tổn thương cuối cùng cũng theo giọt lệ tràn mi, Từ Hy thật sự giống một người đàn ông mà cô có thể dựa vào, ánh mắt ấy, sự trưởng thành, sự che chở, bảo hộ ấy chính là thứ cô đang rất khao khát.

- một tỷ đúng không? cho tôi số tài khoản một ngày sau tôi sẽ chuyển tiền cho các ông...từ giờ không được đến làm phiền cô ấy nữa Từ Hy lạnh lùng rút khoát đưa ra lời đề nghị, trong những năm qua cậu cũng tích cóp được khá khá, khoản tiền ấy với cậu bây giờ không thành vấn đề nhưng một lúc lấy nhiều như vậy e là hơi khó nên phải chờ một ngày

- Anh hùng cứu mỹ nhân sao? được đấy tao cũng chẳng quan tâm tiền là của ai miễn là trả đủ, tao cảnh cáo một ngày sau mà không thấy tiền tao kiếm bằng được chúng mày tính sổ

- không tiền_ Từ hy không quan tâm đến mấy lời kia, trực tiếp đuổi đám người ấy

- ok ok khôn hồn thì đừng giờ trò gì đấy, về thôi các anh em

mấy gã kia đã ra khỏi nhà đến lúc ấy Mỹ Ngọc thả lỏng người hốt hoảng nhìn Từ Hy

- số tiền lớn như vậy, cậu lấy ở đâu ra?

- mình lo được, nó là con số không quá lớn

ánh mắt cậu điềm tĩnh và trầm nghị khiến cô chợt nhận ra đó thực sự là số tiền không quá lớn, nếu là cô của trước đây có lẽ cũng sẽ nói như vậy

- Mỹ Ngọc, cậu ổn chứ?_ Từ Hy lay người cô

- (đôi mắt long lanh nhìn cậu)Từ Hy... Ba Mẹ của mình... họ... hức!... mình...! là cô ta... chính là cô ta...!

không thể thốt lên lời sự đau đớn cực độ khiến cô như muốn nổ tung, Từ Hy ngay lập tức vỗ về bởi cậu biết đây là một sự dả kích lớn khó diễn tả thành lời, đưa tay vuốt tóc mỹ ngọc an ủi, cậu hỏi: “Cô ta mà cậu nói đến là ai?”

“Là Tôi”!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.